

AHMED HULÛSİ

BİLİNCİN ARINIŞI

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.

Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan “Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh” cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü’dür” anlamını taşır.

Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir. Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır. Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

Tüm eserlerimiz gibi, bu kitabın da telif hakkı yoktur.
Bu kitap orijinaline sadık kalmak kaydıyla herkes tarafından basılabilir, çoğaltılabilir, yayımlanabilir ve tercüme edilebilir.
Allâh ilminin karşılığı alınmaz.

AHMED HULÛSÎ

BİLİNCİN ARINIŞI

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN

ISBN: 978-975-8833-03-0

1. Baskı: 2005

12. Baskı: 2012

Kapak Tasarımı: Serdar Okan

Grafik Tasarım: Öznur Erman

Dizgi: İkon Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Film, Baskı ve Cilt:

İkon Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti.

Çobançeşme Cad. No:12/11 Kağıthane

Tel: 0212 3211193, **Faks:** 0212 2944632

ikonmatbaa@gmail.com

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.

Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı

No:41/3, 34400 Cađalođlu - İstanbul

Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144

www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

BİLİNCİN ARINIŞI

www.ahmedhulusi.org

“Allâh’ın ahlâkıyla ahlâklanın!”

Hz. Muhammed (s.a.v.)

“Sen insanca düşünüyorsun, Allâh gibi değil!”

Hz. İsa (a.s.)

**“Bilmediklerinden etkilenmediğin gibi
algıladıklarından da etkilenme!”**

Ahmed Hulûsi

SUNU

Değerli Dostum,

Bu kitapta değişik bir bakış açısıyla sunmaya çalıştığım tasavvufun bazı temel bilgileri, 1989 yılında Antalya’da yaptığımız sohbetlerden oluşmaktadır.

Tasavvufun **“Vahdet”** müşahedesinin tespit ettiği realiteleri bu kitapta olabildiğince net bir şekilde açıklamaya çalıştık. Tasavvuf sahasında nakletmeye çalıştığım bilgiler, ilk defa benim açıkladığım gerçekler değil; bizden önce de bir kısım değerli araştırmacı ve ehlullâh tarafından keşfolunmuş bilgilerdir... Ne var ki bunlar fazla yaygın bilgiler değildir!

Taklidi değil, tahkiki amaç edinen ehil kişiler, muhakkak ki bizim bu naklettiklerimizin değerini takdir ederler.

Gerçekte var olan **“tek yapının” = “hakikatin”** geçmişte sezgiye veya **“vahye”** dayalı bir şekilde algılanıp; **“mecazî”** bir şekilde, benzetme yollu, semboller yollu dile getirilmesiyse; 1990’larda en son şeklini alan bilimsel bakış açısının aynı gerçekte buluşması, elbette ki ehli için büyük bir zevkle temâşa edilecek bir kemâlât ve güzelliştir!

Tasavvuf ehli arasında **“HAKİKAT”** diye anlatılan şeylerin dahi gerçekte sadece bir **“mecaz”** olduğunu; o mecazların neye işaret ettiğini ise, o alanda yaşamı olan herkesin bilebileceğini, daha önce yazmıştık... Burada yaptığımız açıklamaları da elbette her kâmil kişi bilir, yaşar; bizim de kendi bildikleri gerçekleri kaleme almış olduğumuzu fark eder.

Biz bu bilgileri, tasavvufa eğilimi olan kişilerin, konu hakkında genel bilgisi olsun; tanıdıkları kâmillerden bu işin ötesindeki, yazmadığımız sırları öğrenmelerine basamak teşkil etsin diye kaleme aldık. Ehil olan mürşidi kâmilleri bulan, bunların gerisini de ondan talep eder... Bizden ancak bu kadar!

Zira önemli olan isimler veya kelimeler değil, onlar ile işaret edilen kavramlardır.

Allâh bizleri, görünüş ve kelimelerle bloke olup taklitçi yaşamaktan korusun; indîndeki gerçekleri müşahede edip, tahkik

ehli olarak basîretle ömür sürmeyi kolaylaştırırsın... Amin.

Ahmed Hulûsi
13 Eylül 1995
Antalya

(Not: 2003 yılında 5. baskısına kadar **“TEK’in SEYRİ”** isimli kitabımızda işlenen tasavvufun bazı temel konuları, okuyucularımızdan gelen talep üzerine, **“BİLİNCİN ARINIŞI”** adıyla elinizdeki bu kitapta yayınlanmaya başlanmıştır.)

İÇİNDEKİLER

1 HALİFETULLÂH	13
2 “İNSANSI”LAR ve “İNSAN”LAR	23
3 ÂDEM’İN DÜNYASI	31
4 NEFS NEDİR?	55
5 “NEFS”İN MERTEBELERİ	63
6 VELÂYET TÜRLERİ ve MERTEBELERİ	75
7 NÜBÜVVET TÜRLERİ	79
8 VELÂYET KEMÂLÂTI	81
9 “EDEP” ÜZERİNE	99
10 BİLİNCİN ARINIŞI	101
11 NEFSİN PERDELERİ	105
12 “MÜLHİME” GİRDABI!	125
13 KIYAMET ALÂMETLERİNİN BÂTINDA ZUHURU	133

1

HALİFETULLÂH

Allâh, “insan”ı, yeryüzünde “halife” olarak yaratmıştır.

Bu **Kur’ân-ı Kerîm**’de açıklanan kesin gerçektir!

Acaba biz insan olduğumuza göre “**Halife**” oluşumuzun bilincinde miyiz?

Ne yönümüzle ve ne kadarıyla “ALLÂH” adıyla işaret edilenin “Halifesi”yiz acaba?..

Yeryüzünde ne kadarıyla “halifesi”yiz, “ALLÂH” ismiyle işaret edilenin?

“**Halife**” ne demektir?..

Bunun yaşamı nasıl olur?.. Nasıl “**Halife**” olduğunun bilincine erer kişi?.. “**Halife**”lik bilincine eren kişinin yaşamı ve yaşama bakış açısı nasıl olur?..

Herhâlde bu türden daha pek çok soru aklımıza

takılabilir...

İşte bu konuya bir miktar açıklık getirmek amacıyla aşağıdaki bilgi kıyıtlarını size takdime çalışacağım... Başarılı olursam, elbette ki lütuf ve inayet Allâhû Teâlâ'nın kereminden; hata ve kusurlar da terkibimin kapasitesinin yetersizliğinden!

Allâh kolaylaştıra!

Kur'ân-ı Kerîm, insanın yeryüzünde **“Halife”** olarak **“meydana getirilişini”**, **“Bakara”** Sûresinde 30. âyetten başlayan bölümde şöyle anlatır:

“Rabbin meleklere: ‘Ben arzda (bedende) bir halife (Esmâ mertebesinin farkındalığıyla yaşayan şuur sahibi) meydana getireceğim’ dedi. Onlar da: ‘Orada fesat çıkarıp kan döken birini mi meydana getireceksin; biz seni hamdinle (bizde açığa çıkardığın varlığını değerlendirme hâliyle) tespih (her an yeni hâle dönüşen isteğine kulluk ederek) ve kudsiyetini (her türlü eksiklikten berî oluşunu) dillendirmiyor muyuz?’ dediler. (Buyurdu): ‘BEN sizin bilmediklerinizin Aliymişim!..’”

“Sonra Âdem’e (Esmâ’nın programlanışı, Esmâ bileşiminin açığa çıkışıyla yoktan var edilene) bütün Esmâ’yı (Esmâ ül Hüsnâ’sının anlamlarını açığa çıkarmayı ve kavramayı) talim etti (programladı). Sonra melâikeye: ‘Eğer dediğinizde ısrarlı iseniz bana (Âdem’in) varlığındaki Esmâ’nın (özelliklerinin) neler olduğunu anlatın’ dedi.”

“(Bunu değerlendiremeyen melâike): ‘Subhaneke (her an yeni bir şey yaratıp bunlarla da asla kayıtlanmayan ve sınırlanmayansın)! Bizde açığa çıkarttığın ilimden başkasını bilmemiz asla mümkün değil! Şüphesiz ki sen, Mutlak İlim (Aliym) ve bunu bir sistem içinde (Hakiym) açığa çıkaransın!’”

“(Hitap etti): ‘**Yâ Âdem** (yoktan var olmuş, Esmâ ile hayat bulmuş) **varlığındaki isimlerin hakikatinden onlara söz et.**’ **Âdem onlara** (varlığını oluşturan Allâh) **isimlerinin işaret ettiği mânâlardan haber verince** (yani bu isimlerin özellikleri kendisinde açığa çıkınca); **Allâh onlara fark ettirdi: ‘Demedim mi size ben, muhakkak ki bilirim semâlar** (şuur boyutu) **ve arz** (beden) **boyutunun gaybını** (açığa çıkmamış sırlarını, özelliklerini)... **Ve ben bilirim gizlediklerinizi ve açıkladıklarımızı!’**”

“**Meleklerle: ‘Secde edin Âdem’e’ dediğimizde secde ettiler** (yoktan varolmuştaki Esmâ’dan meydana gelmiş varlığa - Esmâ mertebesine)... **Ancak İblis, benliğinin yüceliğinden** (enfüsünde gördüğüyle âfaktaki hakikatten perdelenerek) **inkâr etti. Hakikati inkâr edenlerden (kâfir) oldu.**”

“**Bundan sonra dedik ki: ‘Ey Âdem, sen ve senin hâlini, yaşamını paylaştığın** (eşin - bedenin), **cennet boyutunu mesken edinin. Dilediğinizce bu boyutun nimetleriyle yaşayın ve şu ağaca da yaklaşmayın,** (yaklaşırsanız) **zâlimlerden olursunuz.**”

“**Bundan sonra şeytan onları içinde yaşadıkları** (boyuttan) **kaydırttı. Biz de dedik ki: ‘Bir kısmınız diğeri-**ne (ruh ve beden) **düşman olarak inin. Sizin** (ve nesliniz) **için bir süre arzda** (beden boyutu şartlarında) **yaşam ve belli bir süre oradan yararlanma söz konusudur.**”

“**Âdem, Rabbinden** (beynindeki Esmâ mertebesi boyutundan) **gelen ilim ile -kelimeler-** (yapmaması gerekeni fark edip, kendisinden açığa çıkan vehmine tâbi olma hatasını itiraf edip) **tövbe etti. Tövbesi kabul edildi. Şüphesiz ki HÛ; O, tövbeyi kabul edip Rahımiyeti ile bunun güzel sonuçlarını yaşatandır.**”

“Dedik: ‘İnin hepiniz oradan (kendinizi bedensiz hissettiğiniz şuur boyutundan - cennet yaşamından)... Ben-den size HÜDA (hakikatinizi idrak ettirici Rasûl - ilim) geldiğinde kim HÜDAma tâbi olursa onlara ne korku vardır ne de mahzun olacakları bir şey.” (2.Bakara: 30-38)

Evet!

Bu âyetlerde, **“insan”**ın **“halife”** olarak meydana getirilmesinden; bir kısım melâikenin Âdem’e secde etmesinden; **İblis**’in bu secdeyi yapmamasından; daha sonra, Âdem’in kendisine yasaklanan şeyi yapmasından dolayı eşi ile birlikte cennetten inmesinden söz ediliyor. Bu konuda çok değerli bilgileri **“AKIL ve İMAN”** ile **“Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitaplarda nakletmiştik... Okumamış olanların mutlaka oradan okumalarını tavsiye ederim...

Burada ise aynı olayın bir başka yönü üzerinde durmaya ve bu vesileyle de bugüne kadar el değmemiş bazı yeni hususlara değinmeye çalışacağım...

Evet konumuz **“yeryüzündeki Halife”!**..

“Halife” olması, neden?.. Nasıl?..

“Hak Dini Kur’ân Dili” isimli eserde, **Elmalılı Hamdi Yazır** şöyle açıklıyor:

“Ben mutlaka yeryüzünde bir halife yapacağım, bir halife tayin edeceğim demişti ki, O bana izafeten, bana niyabeten mahlûkatın üzerinde birtakım tasarrufata sahip olacak, benim namuma ahkâmını icra ve temfiz eyleyecek...” (Cilt: 1, Sayfa: 299)

Şimdi bu konuyu baştan alalım...

“Allâh, Âdem’i yeryüzünde bir halife olarak meydana getirdi.”

Kurân'dan evvel gelmiş olan kitaplardan **Tevrat**'ta da **Tekvin** bahsinde şu hususa değinilir: **“Allâh, kendi sûretinde Adam'ı yaptı.”**

Âdem'den **Tevrat**'ta **“Adam”** şeklinde bahsedilir... Keza, **İncil**'de de...

Bununla birlikte, **Buharî**'de, **Müslim**'de, **İbn-i Hanbel**'de bu konuda bir açıklama vardır. Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) şöyle buyuruyor:

“Allâh, Âdem'i kendi sûreti üzere yarattı.”

Allâh sûreti üzere meydana getirilen Âdem'in var oluşunun gayesi, bu âyeti kerîmede açıklandığı üzere, **“yeryüzünde Halife”** olmasıdır...

“Halife” olması, **Âdem**'in, ancak **Allâh sûreti** üzere yaratılması ile mümkündür, ki biraz önce bahsolunan **Rasûl** açıklamasında da buna;

“Allâh Âdem'i kendi sûreti üzere meydana getirdi” şeklinde işaret edilmiştir.

“Allâh sûreti üzere...” diye ifade edilen tanımlamadan ne anlayacağız?..

Biliyoruz ki **Allâh**, şekilden, maddeden, sûretten münezzehtir! Bu sûretin ne olduğu hakkında çok tafsilâtlı bir izahı, **“TEK'in SEYRİ”** adlı kitabımızın **“Öz'ün Seyri”** bölümünde bulabilirsiniz.

Burada bahsedilen **“sûret”**, **Cenâb-ı Hakk'ın Esmâ-i ilâhîsi** ile meydana getirilmiş olan **“İNSANÎ mânâ”**dır.

Âdem'in **“Allâh'ın sûreti üzere var olması”** demek, **“ilâhî isimlerin mânâları ile varlığının var olması”** demektir.

Yani **Âdem**, **“Allâh'ın isimlerinin mânâlarını ortaya koymakla ‘Hilâfet’ görevine seçilmiş”, o görev için**

meydana getirilmiş demektir.

Nitekim, **Nûr Sûresi**'nin 55. âyetinde de:

“Allâh, sizden iman eden ve imanın gereğini uygulayanlara vadetti ki: Onlardan öncekileri halife yaptığı gibi, arzda, onları da mutlaka halife yapacak...” (24. Nûr: 55) denilmektedir...

Fâtır Sûresi'nin 39. âyetinde şöyle açıklamaktadır:

“HÛ' ki sizi arzda halifeler olarak meydana getirten...” (35.Fâtır: 39)

İnsan, **“Halife”** olarak yeryüzünde mevcuttur!

Ancak, bu **“Hilâfet”** görevine lâyık olan, kendisinde mevcut olan bu **“Hilâfetin”** mânâsını anlayıp, **idrak** edip, yaşayabilen zâtlar kimler?..

Elbette ki bu konu, üzerinde çok önemle durulması gereken bir konu...

Âdem, “insansı”lar türünden olan **“bedenî”** yönünden değil; kendisinde meydana getirilen **“İNSANÎ”** mânâ yani **“Halife”** özelliği ile ilk **“insan”** olmaktadır! Bize açılan gerçeğe göre!

“İnsan”, yani **“Âdem”**, ilk **“insan”**dır! **“Âdem evladi”** ise kendisindeki **hilâfeti** sezen, hisseden, anlayan, **idrak** eden ve bunun gereğini yaşayabildir!

Esasen burada iki ayrı mânâ söz konusu:

Birinci mânâ; **fitraten halife** olarak meydana getirilmiş olan Âdem ve neslinin, farkında olmadan veya fark ederek bu görevi yerine getirmekte olduğudur!.. Yani, her insan esasen, kendi kapasitesi oranında bu **fitrî “Hilâfet”** görevini yerine getirmektedir.

Çünkü her insan, **Allâh isimlerinin bileşiminden** meydana gelmiş olduğu için, yaşamının her anında bu

Esmâ bileşiminin gereğini yerine getirmede; böylece de o Esmâ bileşimi yönünden; daha doğrusu kendisindeki mevcut isimler formülünün oluşturduğu program yönünden **“hilâfet”** görevini yerine getirmektedir...

“Sonra Âdem’e (Esmâ’nın programlanışı, Esmâ bileşiminin açığa çıkışıyla yoktan var edilene) **bütün isimleri/Esmâ’yı** (Esmâ ül Hüsnâ’sının anlamlarını açığa çıkarmayı ve kavramayı) **talim etti** (programladı)...” (2.Bakara: 31)

Âyetinde, bize göre, **“isimler”** sözcüğü ile işaret edilen anlam **“Esmâullâh”** yani **“Allâh’ın isimleri”**dir! Çünkü, insan var olana kadar mevcut olan bütün varlıklar, sadece belirli **Allâh isimlerinin mânâlarıyla** var olan varlıklardı.

Mesela; bir kısım melekler, **“Subbûh”** ve **“Kuddûs”** isimlerinin mânâlarını izhar için vardır... Bir kısım melekler, **“Cebbâr”** ve **“Kahhâr”** isimlerinin mânâlarını izhar için vardır.

Bunlar gibi sayısız melekler, yani bizim gözümüzün göremediği sayısız varlıklar, hep, çeşitli isim bileşimlerinin anlamlarını ortaya koyabilmek, aşikâr edebilmek için vardır.

Keza, insanlardan evvel yeryüzünde yaşamakta olan **“Cin”** adıyla belirtilen veya günümüzde bazılarının tâbiriyle **“Uzaylılar”** diye bilinen varlıklar dahi, gene belirli sayıda isimlerin neticesi olarak, sınırlı sayıda ilâhî isimlerin ortaya çıkış şekli olarak vardılar; ki bu **kısıtlılık** dolayısıyla **hilâfete** nail olamamışlar, **yeryüzünde “Halife”** seçilmemişlerdir!

İşte, bu gelişimin sonucu olarak Âdem, 99 olarak kabul edilen isimlerin mânâsını ortaya koyabilecek bir biçimde meydana getirilmiş; bu isimlerin mânâsını ortaya

koyabilecek bir biçimde tespih etmiş ve bundan sonra da **“Halife”** seçilmiştir.

Âdem'in **“insan”** ve bunun sonucunda da **“halife”** olarak, **“Ahseni takvim”** yani en güzel mânâ sûretiyle meydana getirilişi sırasında; yeryüzü melekleri olayı o sırada yaşamakta olan **“insansı”**lara bağlayarak hayrete düşmüşler ve **“insansı”**ların mevcut şartları içinde **“halife”** olacaklarını sanmışlar ve bu yüzden de kendilerinde bir hayret ve sual oluşmuştur.

İşte bu noktadaki durum, soru cevap sembolü içinde misal yollu anlatımdır!

Yeryüzündeki meleklerin, bu durumu anlayamaması, kavrayamaması son derece tabiidir. Çünkü, yeryüzündeki meleklerde bu isimlerin tamamı mevcut değildir.

20

Yeryüzü melekleri, o an'a kadar yeryüzünde yaşamakta olan **cinleri**, **“insansı”**ları görmüşler; onların kendi aralarında kan döktüklerini, fesat çıkardıklarını, kemâlden çok uzak davranışlar ortaya koyduklarını müşahede ederek, şaşırılmışlardır...

Burada, olayın zâhiri ve de mecazî-sembolik anlatımına bakıp gerçekten böyle olmuş gibi değerlendirmek insanı yanılığa götürür!

Melekler ile Allâh'ı iki ayrı, karşılıklı varlıklar gibi düşünüp, Allâh'ın meleklerle hitap etmesini, meleklerin de Allâh'a seslenişini, iki ayrı varlığın birbirine hitap edişi gibi düşünmek, son derece olgunluktan uzak bir görüştür!

Yani, melekler de dâhil olmak üzere hiçbir şeyin Allâh varlığı dışında, bağımsız bir varlığından söz edilemez!

Çünkü, ne Allâh, meleklerden ötede, meleklerin dışında bir yerdedir; ne de melekler, Allâh'ın varlığı dışında

ayrı bir vücuda, varlığa sahip varlıklardır!

Allâh, tüm varlığın olduğu gibi, meleklerin de varlığında hulûl söz konusu olmaksızın mevcuttur!

Burada kısaca bir tespit yapalım;

Yeryüzü melekleri, yaşamakta olduğumuz madde boyutu, nûrânî yapılarıyla etkilemekte olan meleklerdir. Onların boyutsal olarak fevkindeki melekler ise **semâ melekleri** olarak tanımlanmaktadır ki bunların içinde “**Mele-i Â'lâ**”, “**Hazire-i Kuds**”, “**Melâike-i Ulül Azm**” gibi isimlerle işaret edilen melekler mevcuttur.¹

Rasûlullâh (aleyhisselâm)’ın âhirete intikâl etmeden önce sık sık duasında işaret ettiği “**Refik-i Â'lâ**” da gene semâ meleklerinden olan **mukarreb meleklerdir**.

İşte burada anlatılan, **Allâh**’ın “**yeryüzünde bir Halife meydana getireceğim**” hükmünün aşikâr olmaya başlaması; buna karşılık yeryüzü meleklerinin “**Sen, yeryüzünde kan dökücü, fesat çıkarıcı varlıkları mı -halife olarak- meydana getireceksin?**” hayretinin oluşması, **iki ayrı varlığın karşılıklı konuşması şeklinde değerlendirilmemelidir**.

Meleklerin, yeryüzündeki bu oluşu müşahade etmeleri sonucu olarak, yeryüzünde “**Hilâfet**” vazifesi ile, “**Hilâfet**” vazifesini yüklenecek yapıda bir varlığın oluşumunu seyretmeleri ve bunu diğer yanda gördüklerine kıyasla değerlendirmeleri, onlara benzer davranışlar ortaya koyacağı endişesini doğurmuştur.

Ne var ki, melâikenin de karşısındakini değerlendirmesi ancak kendi varoluş kapasitesi kadardır!

1 Bu konuda detaylı bilgi Şah Vefullâh Dihlevî'nin “**Hüccetullâhi'l Baliğa**” isimli kitabının birinci cildinde mevcuttur.

◆ BİLİNCİN ARINIŞI

Bunun halk arasında basit bir açıklaması mevcuttur:

“Karşıdakini nasıl bilirsin?” dendiği zaman **“Kendim gibi, kendim kadar”** der... Yani, her birim, karşıdakini kendi anlayışı kadar değerlendirebilir.

2

“İNSANSI”LAR ve “İNSAN”LAR

Burada Cenâb-ı Hakk’ın bize açtığı çok önemli bir gerçeği açıklamak istiyorum... Bu elbette bizim değerlendirmemizdir ki kimse bunu kabul ile zorunlu değildir...

Bizim müşahedemize göre...

“Yeryüzünde kan dökücü, fesat çıkarıcı varlıklar” ifadesi, meleklerin, o an için yeryüzündeki **“insansı”**ları ve onların yaşantılarını tespit etmelerinden ileri geliyordu... Çünkü o sıralar yeryüzünde ilk **“insan”** var olmamıştı ve yalnızca **“insansı”**lar yaşamaktaydı!

Dikkat edilirse, **Kur’ân-ı Kerîm’de Âdem’in ilk insan türünden bir varlık** olduğuna dair hiçbir âyet yoktur! **Kurân’**daki bu açıklama **“yeryüzünde Halife meydana getirileceği”** yolundadır...

O devirde yeryüzünde bir tekâmül sürecinden

geçerek bugünkü **“insan”**a son derece benzeyen; fakat **zihni fonksiyonlar** yönünden düşünce, muhakeme gibi **insani** vasıflardan yoksun; **“homo-saphien”** olarak adlandırılan, **insan bedeninde** hayvanlığı yaşayan topluluklar vardı... Ki biz bunlara **“insansı”** demekteyiz...

Bunlar, kişisel menfaatleri için birbirlerine her türlü zararı verebiliyorlar; kan döküp, fesat çıkarıyorlardı! Yaşamları yalnızca hayvansal düzeyde olup, yeme-içme, çiftleşme, olabildiğince her şeye sahip olma gibi son derece sınırlı bir şekilde devam ediyordu.

Elbette o zaman yeryüzünde en bilinçli varlıklar olan **“CİN”**ler de bunlar üzerinde istedikleri gibi tasarrufta bulunabiliyorlardı...

Melekler de kendi kapasiteleri ve gördükleri örnekler kadarıyla, **“Halife”** olacak **“insan”**ı, o an’a kadar yaşam süregelmekte olan **“insansı”**lar gibi değerlendirerek; **eryüzünde kan dökücü, fesat çıkarıcı bir varlık** zannetmişlerdi!

Oysa, **“Âdem”** ismiyle işaret edilen **“şekillenmiş çamur”** yani **“hücrenel beden”** sahibi varlığa, yani **“insansı”**ya, belli bir kıvama **-sevveytu-** geldikten sonra **Allâh**, **“ruhundan üfle”**miş; böylece o, bir **“mutasyon”** geçirmişti! Bundan sonra da **“insansı”**lar arasında ilk **“insan”** olmuştu Hazreti **Âdem**!

“Onu tesviye edip (beynini oluşturup), o yapının içinden Ruhum’dan (Esmâ mânâlarım) nefhettiğimde (açığa çıkardığımda {nefh yani üfleme, içten dışa şeklinde olur daima})...” (38.Sâd: 72)

Burada dikkat edilmesi gereken husus, öncelikle insan bedeninin, **“insani”** hakikati ortaya çıkartabilecek bir **“kıvama”**, kemâle gelmesidir... Ki bu da yukarıdaki âyette **ön**

oluşum olarak belirtilmiş; daha sonra da **“Ruhum”** ifade-
siyle **“Esmâ-i ilâhî'nin mânâları”** anlatılmak istenmiştir!
Bilindiği gibi **“ruh”** kelimesinin çok önemli bir anlamı da
“mânâ”dır...

Allâh, Âdem'e bütün isimleri talim etmişti!..

“Ruh nefhi” ifadesiyle anlatılan, **“Esmâ-i ilâhî”**nin
kapsamlı bir kapasiteyle ortaya çıkarılabilmesi yeteneğini
oluşturan **“mutasyon”** olayı sonucunda, beyin kapasitesi
Allâhü Teâlâ'nın **“talim edilen” tüm Esmâ'sının** özel-
liklerini ortaya koyabilecek kemâlâta ulaşmış; böylece de
cennet hâli diye bahsolan yaşama geçmişti **Âdem!**

Yani, kendi Esmâ-i ilâhî'sini, zâhiren ve bâtınen bütün
boyutlarda ortaya çıkarabilecek kemâl üzere Âdem'i mey-
dana getirdiği için, bu kemâlinin neticesi olarak Âdem;
varlıkları, mevcudatı değerlendirmeye gitmişti...

Âdem'in bütün varlığı ve mevcudatı, kendisindeki ge-
niş mânâ kapasitesi ile değerlendirmesi sonucunda, me-
lekler şaşırılmışlar, hayrete düşmüşlerdir!.. Ki bu da gayet
doğaldır! Çünkü kendi bileşimlerinde o isimlerin mânâları
yok, ortaya çıkmıyor...

Bunun neticesi olarak:

“Subhaneke (her an yeni bir şey yaratıp bunlarla da
asla kayıtlanmayan ve sınırlanmayansın)! **Bizde açığa
çıkarttığın ilimden başkasını bilmemiz asla mümkün
değil!..”** (2.Bakara: 32) demişlerdir...

Bu deyişin ertesinde de, Âdem'e **“secde”** etmişlerdir!

Yani, Âdem'in kemâlini, Âdem'de çıkan mânâların,
ilâhî isimlerin yanında kendi kapasitelerinin yetersiz kal-
dığını itiraf etmek suretiyle secde etmişlerdir!.. Buradaki
“secde”yi, **“Onun halifelik kapasitesi önünde yetersiz
ve âciz kaldıklarını itiraf”** diye anlamak mümkündür.

Fakat, **İblis secde etmemiştir!..** Yani, Âdem'in yapısını oluşturan **Esmâ bileşiminin kapsamından** ileri gelen bu üstünlüğü kabul etmemiştir.

“Meleklerle: “Secde edin Âdem’e” dediğimizde secde ettiler (yoktan varolmuştaki Esmâ'dan meydana gelmiş varlığa - Esmâ mertebesine)... **Ancak İblis, benliğinin yüceliğinden** (enfüsünde gördüğüyle âfaktaki hakikatten perdelenerek) **inkâr etti. Hakikati inkâr edenlerden** (kâfir) **oldu.”** (2.Bakara: 34)

İblis, her ne kadar, yapısının hammaddesi diyebileceğimiz bir biçimde, özü itibarıyla bir kısım **melekî** güce sahip ise de, esas itibarıyla **“Cin” sınıfındandır...**

Abdullah İbni Abbas ve Saîd İbni Cübeyr; **cinlerin, meleklerin ateşten yaratılmış bir kolu** olduğunu söylüyor.

İbni Abbas'a göre; **İblis, cennet muhafızı ve cinlerin başı, aynı zamanda da yakın gök ve dünyanın sultanı idi.**

Yani, **“insansı”**lar devrinde ve öncesinde, yeryüzünde ve **dünya semâsında yani maddeye dönük fikirler ve değerler dünyasında**, bugünkü tâbiriyle tüm Güneş Sistemi içerisinde yaşayan varlıklar, cinlerdi. **“İblis”** lakaplı cin ise bütün bunların, hepsinin başıydı.

“İblis” kelime olarak, Allâh'ın rahmetinden umudu kesilen, rahmete ermesinden umut kesilen, Allâh'tan uzak düşmüş mânâsına geldiği gibi; **“iltibasa düşen”** yani, **“ikileme düşen”** anlamını da veriyor.

İblis'in melek değil, cin olduğu ise **Kehf Sûresi'nde** şöyle vurgulanıyor;

“Hani biz meleklerle ‘Secde edin Âdem’e’ dedik de İblis hariç hepsi hemen secde ettiler! İblis CİNN (türün)

dendi...” (18.Kehf: 50)

Burada kısaca şu açıklamayı tekrarlamak istiyorum:

Kâinatta ne tür varlık varsa hepsinin de aslı **“melek”**tir!

“Cin” denilen **“nârî”** yapı, gerçekte, **“nûr”** denilen yapının, belli bir Esmâ terkibi sonucunda yoğunlaşmak suretiyle, bir üst boyutta yeni bir tür olarak oluşmuş hâlidir.

“Madde” ise direkt olarak, **“nûr”**un çok daha yoğunlaşmasıyla meydana gelmiştir!

“İnsan” gelecekte önce **“Berzah”** denilen **“nârî”** boyutta yer alacak; takdirinde olanlar da mutlak kıyamet sonrasında bu boyuttan **“nûrânî”** boyuta yani **“cennet”** boyutuna, **“nûrânî”** bir bedenle **“melek”**leşmiş bir hâlde geçeceklerdir!

“Nârî” yapıdan yaratılmış olmaları sebebiyle yapıları ve benlikleri bize göre çok güçlü olan **Cin**’lerin âlimleri ve bu arada **İblis** lakabı verilen **şeytan**, biliyordu ki **varlıkta bir “TANRI” kavramı yok, sadece her boyutta dilediği gibi zâhir olan ALLÂH var!** Dolayısıyla da kendisini **“HAK”** olarak görüyor, tam anlamıyla firavunluğunu yaşıyordu, elindeki tüm olanaklar ve kuvvetlerle!

Ancak kendilerinde bir kısım Esmâ’nın zâhir olmaması, terkiplerinde bir kısım Esmâ’nın zâhire çıkmaması dolayısıyla, özellikle **“Tevhid, Vahdet kemâlâtı ve bunun sonucu olan Kader ilmi”** konularında kesinlikle yetersiz olduklarını ve bundan dolayı da **Cin**’lerin çok çok büyük bir kısmının müşrik olduğunu, Allâh’a şirk koşanlardan olduğunu belirtmiştik **“AKIL ve İMAN”** ile **“RUH İNSAN CİN”** isimli kitaplarımızda.

Nitekim, Kehf Sûresi 50.âyetinde, **İblis**’in secde etmediği, **“kâfir”** olduğu, yani **“gerçeği örten”**lerden olduğu anlatılıyor...

Biraz önce de bahsettiğim gibi, her insan karşısındakini olduğu gibi değil, ancak kendi kapasitesi kadar değerlendirebilir.

Her insan böyle olduğu gibi, her varlık da; bu ister cin, ister melek veya insan olsun böyledir ve bu asla değişmez... Zaten kâinata bütün varlıklar üç bölümde tanıtılmıştır: **Melek, cin, insan...** Hangi sınıftan olursa olsun, her birim, karşısındakini, ancak kendi kapasitesi kadar değerlendirebilir... Kendi kapasitesini aşan bir değerlendirmeyi yapabilmesi mümkün değildir... Kendi kapasitesindeki genişleme oranında, karşısındakini değerlendirışı de değişir...

Dolayısıyla cinler de, cinlerin başı olan **İblis** de kendi kapasitesinin dışında kalan özellikleri itibarıyla Âdem'i değerlendirememiş; **Onun bütün varlığının, ilâhî mertebelerin sonucu ve de isimlerin bir formülle oluşmuş bileşimi olarak meydana geldiğini müşahade edememiştir...**

Yani olayın içyüzündeki **hakikate vâkıf olamamış**, **“insan”**ı, özellikle zâhirî yapısı olan bedeni itibarıyla değerlendirmek suretiyle şu kanaate varmıştır:

“O topraktan meydana gelmiştir, bense ışıdan! Muhakkak ki ışınlar maddenin üstünde hükmedicidir, maddeye tesir edicidir. Öyleyse ben Ona secde etmem!”

Yani üstünlüğünü kabul etmem!

İblis'in, insanın maddeden, topraktan meydana gelmesi, kendi yapısının ise ışınsal bir yapı olması suretiyle onu rahatlıkla etkileyebilmesi yönündeki görüşü, her ne kadar haklı ise de...

İnsanın bu madde bedenini yönlendiren beyninin, ilâhî isimlerin hepsini açığa çıkartabilecek bir kabiliyet ve

kapasitede var oluşunu değerlendiremeyişinin neticesinde de, **“insan”**ı ve ondaki **“Halife”** olma özelliğini inkâr etmiştir!

Bütün bu **idrak edemediklerini inkâr** sonucunda da **“insan”**ın **Öz’**ündeki, **Zât’**ındaki, varlığındaki ilâhî mertebeleri müşahede edememek suretiyle **“Allâh”**tan uzak düşmüştür! Burada geçen **“uzak düşmek”**, acaba **“mesafe-mekân”** anlamında mıdır?

Şeytan, **“Allâh”**ı anlayamamış, **idrak** edememiş, neticede **“insan”**dan o yüce kemâlin zuhurunu inkâr etmiş; böylece de **“Allâh”**tan **ayrı düşmüş, ilâhî huzurdan tard edilmiştir...**

İblis’in **“tard edilme”**sinin anlamı; **“Ulûhiyet kemâlâtının özelliklerinin zuhurunu hakkıyla değerlendirememesi yüzünden gerçeklerden uzaklaşması”** şeklinde değerlendirilir...

Bunu anlatan kelime de **“LÂNET”** olmaktadır! **“Uzak olma”**, anlamına olarak!

Şimdi, burada üzerinde ibret alınması gerekli bir nokta vardır. O da şudur:

“İnsan”da, onun varlığını oluşturan Mutlak Varlık **“Allâh”**ı **müşahede edememenin** sonucu, **İblis** gibi **“lânet”**lenerek **tard edilmektedir!..**

Kim ki, **“İnsan”**a baktığı zaman onu **“Allâh”**tan **ayrı bir varlık olarak görür; onda İlâhî Esmâ’nın zuhurunu müşahede edemezse; ondaki varlığın, Hakk’ın varlığı olduğunu anlayıp, değerlendiremezse;** bu yanlış değerlendirmesi yüzünden **“İblis”** yani **“şeytan”** hükmüyle yaşamını sürdürür!..

İnsanın insana bedenen secde etmesi kesinlikle câiz değildir! Hazreti **Rasûlullâh, insanların kendisi gelirken bile**

ayağa kalkmalarına müsaade etmemiş, bunu yasaklamıştır! Kendisi için başkalarının ayağa kalkmasına, hele secde etmesine müsaade edenler, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın yolundan sapan kişilerdir!

Ancak...

Bâtında “insan”a “secde” etmeyen de “Allâh’ı inkâr” ederek “gerçeği örten”lerden olur! “Teşbih”in hakkını vermemiş olur...

*“Çün bildin müminin kalbinde Beytullâh var,
Niçin izzet etmedin, ki ol evde ALLÂH var?
Her ne var Âdem’de var; Âdem’den iste Hakk’ı sen!
Olma İblis-i şakî, Âdem’de sırrullâh var!”*

Öte yandan **zâhirde “insan”a “secde” eden ise yine “Allâh’ı inkâr” ederek “gerçeği örten”lerden olur! “Tenzih”in hakkını geri bırakmış olur...**

30

“Halife” olarak yaratılmışken, kendi varlığındaki bu yüce nimetten gafflete düşer; yalnızca karşısındakinde görüp kendindekinden perdelenmek suretiyle, Hristiyanların Hazreti **İsa**'ya karşı olan durumuna düşer ve neticede **“Halife”**lik kemâlâtından mahrum kalır...

Eğer daha da gafflete düşerse, karşısındaki **“insan”**da **O**'nun varlığını göremezse, bu defa da **cin** seviyesine düşer, **şeytan** seviyesine düşer ve böylece de tamamen bedene dönük değerlendirmeler içinde yiyip içip, zevk edip;

“...İşte bunlar en’am (evcil hayvanlar) gibidirler; belki daha da şaşkın!..” (7.A'raf: 179) şeklinde hüküm yer!..

3

ÂDEM'İN DÜNYASI

Âdem, gökyüzünde herhangi bir yerde, herhangi bir yıldızda mı meydana getirildi?.. Yoksa, Dünya üzerinde mi?..

“**İnsan**”ın daha önceden “**insansı**” diye isimlendirdiğimiz hâliyle Dünya üzerinde “**toprak**”tan yaratıldığı yolundaki âyetlerle kesindir!..

İşte bu yüzden, “**Halife**” ve dolayısıyla da “**insan**” olarak “**meydana getirilen**” Âdem’in içinde yaşadığı “**Cennet**”, **Dünya** üzerindeydi! Dünya üzerinde, **Cennet şartlarında** yaşıyordun...

Olayın Dünya üzerinde cereyan ettiğinin ispatı, Tâhâ Sûresi'nin 119. âyetidir:

“**Kesinlikle sen onda ne susarsın ne de güneşten yansın!**” (20.Tâhâ: 119)

Şayet olay Dünya üzerinde cereyan etmese, niye burada Güneş'ten yanmaktan bahsolunsun?..

A'raf Sûresi'nin 20-22. âyetlerinde ise olayın **seks kökenli** bir gelişme gösterdiğine şöyle işaret ediliyor:

“Derken şeytan, bedenselliklerini fark ettirmek için onlara vesvese verdi... Dedi ki: ‘Rabbinizin sizi şu ağaçtan (bedenselliğinizi yaşamaktan) yasaklamasının sebebi sizin iki melek olarak (kuvveler boyutunda) sonsuz yaşamamanız içindir!’”

“Ve onlara: ‘Kesinlikle ben sizin hayrınızı isteyenlerdenim’ diye de yemin etti.”

“Böylece onları (vehimlendirerek - kendilerini beden yapı olarak kabul ettirerek) aldattı (bedenselliği fark ettirdi)... O ikisi, o malûm ağaçtan (seks - üreme sisteminden) tadınca, bedenselliklerini hissederek oldular! Cennet yapılarından üzerlerine örtmeye başladılar (nefslerindeki çeşitli Esmâ kuvveleri ile bedensellik hissi-ni örtmeye çalıştılar)...” (7.A'raf: 20-22)

Âdem, Dünya üzerinde ilâhî isimlerin bileşiminden meydana gelen bir formül ve bu formülün eserlerinin ortaya çıkış mahalli olarak; bu isimlerin mânâları gereğini, her türlü vesvese ve vehimden berî bir biçimde ortaya koyarak yaşarken, **Onun bu hâli Cennet türü yaşam** olarak nitelenmişti...

Hiçbir beşerî kayıt ve kısıtlama olmaksızın, sadece kendi varlığını meydana getiren o ilâhî isimlerin mânâlarını sınırsız bir biçimde ortaya koyuyor, bu özgür yaşam içindeki hâli, **“Cenetteki yaşam”** olarak tavsif ediliyordu.

Fakat, bu yaşam içinde iken Cenâb-ı Hak, Onun yanında Havva'yı meydana getirir... Âdem ile Havva kendilerindeki bu ilâhî isimlerin mânâsını tam hakkıyla Cennet

yaşamı denilen bir hâl içinde yaşarken, **şeytan onları aldatarak aşağı sarkıttı.**

Yani, onlara **seksi empoze etti...** Aşağı sarkıtmasının anlamı, sekse, dolayısıyla beşeriyete, yani bedenle yaşamaya yöneltildiği idi...

Âdem ve Havva, beden kavramı olmadan evvel, kendilerini bir beden olarak kabullenme sınırlamasına girmediği için, özgürce her düşündüğünü tahakkuk ettirebiliyorlardı. Bahsi geçen **“yasak ağaç”**, bize göre **seks kavramı idi!..** Ağacın gövdesinden dallar ve meyvalar oluştuğu gibi; seksten de çocuklar, torunlar oluşuyordu... Seksini getireceği üreme, yasak ağaç şeklinde sembolize edilmişti!

Cinsel yaşamla birlikte Âdem ve Havva'da kendi cinsiyetlerini fark etme, edep yerlerini örtme ve kendilerini beden olarak kabullenme vehmi güçlendi.

Seksin, kişide kendini beden olarak hissetme hâlini nasıl meydana getirdiğini anlayabilmek için bazı eski kaynaklara bakmak gerekir.

Bu eski kaynaklara göre, insan bedeninde yedi çakra vardır. Baş kısmından vücudun alt kısımlarına, kuyruk sokumuna doğru sıralanmış yedi çakra... Yani, yedi enerji merkezi mevcuttur. Bu yedi enerji merkezinin yedincisi de kuyruk sokumuna yakın bir noktada bulunmaktadır...

Bu enerji merkezinin harekete geçmesi, kişideki seks duygusunu, kendini beden kabul etme duygusunu kuvvetlendirir ve bunun neticesinde de **“Ruhanî güçlerini”**, maneviyata yönelme duygusunu kaybetme sonucunu meydana getirir!.. Özellikle **“anal seks”**in yasaklanmasının gerçek sebebi de budur!

Her ne kadar, neslin devamı için seks gerekli olsa dahi;

veya Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın:

“Bana dünya NİZ’dan üç şey sevdirildi; güzel koku, gözümün nûru namaz ve kadın!”

Şeklindeki açıklamasında, kadının erkekle birleşmesinin **“İlâhî Tekliğe vuslat”** anlamını taşımasını belirtmesine rağmen; belli bir düzeyde kendini bulamamış kişiler için seks, tamamen bedensel zevklerden ibaret ve de bu zevklerle kişinin kendisini kayıt altına almasına yol açan bir faaliyettir.

Belli bir kemâle ulaşmış kişi için seks, erkeğin kadında ilâhî vuslatı veya kadının erkekte ilâhî vuslatı olmasına karşın; kendini madde beden olarak kabul etmiş bir kişi için, bu kabul ediş, **bedensellikte “kökleşme ve yerleşme”** olarak değerlendirilebilir.

34

Yani, ustura; çok yararlı bir biçimde kullanılan bir araç olduğu gibi, bir insanın ölümüne yol açan bir araç ta olabilir...

Şimdi, Âdem’le Havva’nın cennette, cennet yaşamı içinde iken, kendilerini beden kabul etmeye yol açacak böyle bir fülle kayıtlanmaları, hâliyle bazı özelliklerinin perdelenmesine yol açmıştır...

Bu hâl, Âdem’de belli bir **idrakı** doğurmuş ve bu perdelenme hâli;

“Dediler ki: ‘Rabbimiz! Nefsimize zulmettik...’”
(7.A’raf: 23) demelerini getirmiştir...

“Nefsimize zulmettik” ifadesi çok anlamlı bir ifadedir.

Buradaki **“Nefs’e zulmetme”**nin mânâsı, konuyu derinlemesine bilmeyenlerin anladığı gibi; **“Ben, nefsimi yani bedenime zulmettim”** demek değil...

“Nefsinize zulmetmeyin”in anlamı, **“oruç tutup, aç**

kalıp bedeninize eziyet etmeyin” de değil!

“Nefs”in hakikati, ileride “Nefs” bölümünde açıklayacağımız üzere, **ilâhî isimlerin işaret ettiği anlamlar ve bu ilâhî isimlerin hakikati olan “Zâtî Hakikat”tir!**

Gerçekte, kişinin **“kendi hakikatini tanıyamaması, bilememesi, bunun hakkını yerine getirememesi”**, tasavvufta **“nefse zulmetmek”** olarak tarif edilir...

İşte Âdem’in, **“Biz nefislerimize zulmettik”** demesi:

“Kendimizi bedensel varlık olarak kabul etmek suretiyle yaptığımız bu fiil, bizim hakikatimizin gereğini yaşamamıza engel oldu. Böylece hakiki benliğimizin gereğini yerine getirmekten perdelendik. Eğer bu durumumuzdan geri dönmezsek, ebediyen bundan perdelenmiş olarak azap duyarız” anlamındadır.

Nitekim, bu **idrakın** sonucunda oluşan bu pişmanlıktan sonra ne çare ki **“Bir kere görülen şey hiç görülmemiş gibi olmaz”** esasına dayalı bir biçimde, Âdem’de kendini beden olarak kabullenme esasını da oluşturmuş ve artık bunun neticesinde bedenî bir yaşam süregitmiştir...

İşte, kendini bir beden olarak müşahede etme, tespit etme, değerlendirme ve bunun gereğini yaşama hâli, **“Âdem ve Havva’nın, Cennet’ten dünyaya indirilmesi”** diye tarif edilmiştir.

Yani, Âdem ile Havva’nın, Cennet’ten dünyaya indirilmesi bir **“mekânsal”** indirilme olmayıp; içinde yaşadıkları **ruhanî güçlerle tahakkuk etme hâli**nden, **bedenî kayıtlar ve kısıtlamalar yaşamına geçmeleridir... “Ahseni Takvim”**in, **“Esfeli sâfiliyn”**e indirilmeleri de denmektedir buna...

İşte bundan sonradır ki Âdem nesli Dünya üzerinde, Dünya’nın şartları içinde yaşamaya ve kendilerini bir

beden olarak görme hâlini kolay kolay üstlerinden atama cezasını çekmeye başlamışlardır; ki bu duruma;

“Dünya müminin siccînidir.”

Şeklindeki **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) açıklamasıyla işaret edilmiştir.

Öyleyse insan, Dünya’da yaşadığı sürece; kendini bir beden kabul ederek, bu bedene dönük yaşadığı sürece, fark etse de fark etmese de **Cehennem** hayatı içindedir...

Cehennem hayatı deyince yalnızca ötede, gelecekte, maddi ateş olarak düşünmeyelim! Kişinin kendisindeki ruhanî güçleri veya bir diğer anlatımla kendi varlığında mevcut olan ilâhî isimlere dayalı sayısız kemâlâtı; bu kemâlâtın getireceği özellikleri ve güzellikleri yaşayamama hâli de bir tür **Cehennem** hâlidir...

36

Evet, insanoğlu dünyada yaşadığı sürece, en rahat, en zevkli, en güzel günleri yaşasa dahi, gerçekte cehennemi yaşıyordur...

Ancak, nelerin yanında neleri kaybettiğini bilemediği için; sadece son derece sınırlı, mahdut şeyleri zevk diye bildiği için, geçici bir süre zevkli bir yaşam sürdürdüğünü zanneder.

Ne var ki o son derece kısıtlı, sınırlı zevkleri yaşamak sureti ile ömrünü heba etmesi nedeniyle, neticede neleri kaybettiğini fark edince, kavrayınca, işte o zaman dünyada yaşadığı cehennem bütünüyle açığa çıkar ve o zaman kişi geçmişi telâfi imkânı kalmadığı için öyle bir pişmanlığa düşer ki, o pişmanlık ateşinin şiddeti hiçbir zâhir alevle, ateşle ölçülemez...

Bir insanın, düşündüğü, tasavvur ettiği, hayal ettiği her şeyi gerçekleştirebildiği bir ortamı tasavvur edin! İşte, en basit, en alt sınırlarıyla, **Cennet** hayatı...

“**İnsan**”, varlığında yer alan Allâh’ın isimlerinden “**Hâlık**” gibi bazı isimlerin mânâlarının neticesinde; düşündüğü, tasavvur ettiği, hayal ettiği her şeyi anında kuvveden file, düşünceden tatbikata çıkartır. **Cennet** sözcüğünün ifade ettiği anlamın asgarisi, en alt sınırı bu!

Tabii, bu hâle sahipken, kişinin bu hâli yitirmesi de **Cennet**’ten dünyaya iniş...

Âdem’in, Cennet’ten dünyaya inmesine sebep olan, vesile olan İblis...

İblis, Allâh’tan uzaklığına yol açan kişi olarak Âdem’i gördü. Çünkü, Âdem’e secde etmemesi, yani **Ulûhiyet** kapsamında olan bir kısım özellikleri görememesi nedeniyle **Allâh**’ın yakınlığından, yani o Esmâ ve sıfatla tahakkuk makâmından **tard oldu...**

Azazil’in “İblis” adını alarak “şeytan” diye nitelendirilmesine, içine düştüğü şu iltibas yani ikilem yol açmıştı:

Allâh’ı biliyor, kendi varlığının da O’nunla var olduğunu fark ediyordu... Yani kendini “**Hak**” olarak müşahede ediyor ve bundan dolayı da başkasına secde etmeyi yanlış buluyordu...

Bunun ötesinde bir de yapısal üstünlüğü vardı karşısına çıkan varlığa karşı... İşte bu üstünlük ona perde oluşturmuş, “*hakikatsa bende de var, üstelik yapı olarak da ben ondan üstünüm, öyle ise niye secde edeyim*” mantığını getirmişti...

Oysa, “**Ulûhiyet**” kemâlâtı sonucu orada daha kapsamlı bir zuhur olabileceği ve secde ettiğinin de yine sonuçta Allâh olacağı gerçeğini fark edemedi...

Ayrıca İblis, o yakınlığı meydana getiren Esmâ’dan mahrum olduğu için, tabii hâl olan ayrılığı yaşamak durumundaydı...

Buna mukabil Âdem ise, **yeryüzünde “Halife”** olarak meydana getirildi. Bu, **“Halife”** olarak meydana getirilişi sebebiyle Âdem, **Cennet**'ten çıkmak mecburiyetinde idi! Âdem, o hatayı işlemekle yükümlüydü, mecburdu, ki **“Hilâfet”** görevi meydana gelsin!

Âdem, hata işlemekle nasıl **“Halife”** olur?

Hemen aklımıza gelecek soru bu... Hiç, **“Halife”** hata yapar mı? **“Halife”**, Cennet'ten çıkacak kadar büyük bir hata yapar mı?..

Yapar!..

Yapması da icap eder ki **“Halife”**liği tam yerine gelsin!

Ne dedik! **“Allâh, Âdem'i kendi sûreti üzere”** meydana getirmekle, lütuflu bir şekilde yarattı.

“Allâh, Âdem'i kendi sûreti üzere yarattı” yani kendi isimlerinin mânâlarından oluşan bir bileşimle manevî sûretini meydana getirdi Âdem'in...

Âdem'in varlığı, ilâhî isimlerin toplamı... Bu ilâhî isimleri, bir açıklamasında **Rasûlullâh** (aleyhisselâm), 99 isim olarak sayıyor. Tafsilâtında belki binlerle isim... Ama, hülâsa olarak, özet olarak 99 olarak isimlendiriliyor...

Âdem'in yapısında bu 99 ismin mânâsı da mevcut... Ancak cennet ile sınırlı kalsa idi yaşamı; cennetten çıkma zorunluluğu Onun başına gelmeseydi, bu defa Âdem'de, mesela **“Sabûr”** ismi zâhir olmayacaktı, tecelli etmeyecekti...

Ama, ne zaman ki Âdem cennetten çıktı, dünya boyutu yaşamına indirildi; işte o anda öyle birtakım kısıtlamalarla, perdelenmelerle karşı karşıya kaldı ki bunun neticesinde **“Sabûr”** ismi tecelli etti.

Cennet yaşamında, **“Sabûr”** ismi olmaz!

Çünkü cennet ehlinin her istediği şey, anında meydana gelir. Dolayısıyla **“Sabûr”** ismine yer yoktur cennette... Cennet yaşamını yaşayan varlıkta o isme yer kalmaz!..

Bunun gibi, **“Gafûr”**, **“Afüvv”** ismi, **“Fettah”** ismi ve bunun gibi birçok isim, eğer Âdem cennette yaşamına devam etseydi, ortaya çıkmayacaktı...

Hâlbuki **“Halife”** olarak meydana gelmiş, yani bütün isimlerin toplamı olarak sûret-i manevîyesi meydana getirilmiş. Bu isimlerin hepsini ortaya çıkaracak... Öyleyse, dünyaya inmesi lazımdı, cennetten çıkması lazımdı!..

Nitekim, âyette de ona işaret ediliyor...

“Yeryüzünde Halife” diyor... **“Cennette, cennet için Halife”** olarak demiyor!.. Yani, daha meydana getirilişinde, Onun cennetten çıkıp, yeryüzünde yaşayacağına işaret ediliyor, bu o anda belirtiliyor!..

Ama, bunlar başına gelmeden evvel, o isimlerin toplamı olarak meydana getirilmesi ve Ondaki Esmâ'nın güçlü bir şekilde varlığı, cennet hâlini yaşamasına yol açıyor.

İşte İblis, her ne kadar Âdem'e kötülük yaptığını, intikam aldığını sanıyor ise de, gerçekte Âdem'in, **“Hilâfet”** görevini tam hakkıyla yerine getirmesine, **“Halife”** vasfını kazanmasına vesile olmuştur! Dolayısıyla İblis, en büyük kötülüğü yapayım derken, **“insan”**a en büyük iyiliği yapan varlık durumuna gelmiştir...

İşte bu sebeple Âdem ve Onun nesli olan bütün insanlar, yeryüzünde her an bu ilâhî isimlerin mânâlarını ortaya koymak, açığa çıkarmak suretiyle, **“Fitrî Hilâfet”** görevini ifa etmektedirler; ki bu **“Fitrî Hilâfet”** görevini yerine getirmesi de insanın, detaylarını **“Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** isimli kitabımızda açıkladığımız bir biçimde **“İnsanın İslâm fitratı üzere dünyaya**

getirilmesi”dir.

“Her insan İslâm Fıtratı üzere doğar...”

Yani **“insan”**, Allâh’a kulluğunu ifa etmek üzere, Allâh’ın isimlerinin mânâlarını çeşitli şekillerde ortaya koymak üzere programlanmış olarak meydana gelir... **“Daha sonra annesi-babası, onu Mecûsi, Nasrâni, Musevî, Müslüman yapar”**... Ama, neticede her insan, **İslâm fıtratı** üzere gelir... Eğer “fıtrat” konusunu **“Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU”** kitabından okumamışsanız, mutlaka okumanızı tavsiye ederim...

İşte, bu **“İslâm Fıtratı”** varlığındaki Esmâ-i ilâhî’den dolayıdır... Bilse de bilmese de, **idrak** etse de etmese de, gereğini yaşasa da yaşayamasa da...

İnsan, **“İslâm Fıtratı”** üzere yani her an **Allâh’a, Esmâ’sının özelliklerini açığa çıkarmak suretiyle kulluğunu ifa eder** bir biçimde dünyaya gelmesine karşın; doğuşundan itibaren çeşitli şekillerle dışarıdan gelen bilgi bombardımanına tâbi tutulur. Bu bilgilerin çok büyük bir kısmı, içinde yaşadığı toplumun şartlanmaları biçimiyle meydana gelir...

Kişi, hangi çevrede yaşıyorsa, o çevrenin şartlanmalarını, gerçek ve mutlak değerlermiş gibi kabul eder! Bu kabul ediş, onun varlığını, özünü, hakikatini, kendi varoluş gayesini, **“Ben”** dediği varlığın hakikatini tanınmasına engel olan en büyük perdedir!..

İşte, Allâh ile kul arasındaki **“nâr”**dan perdeleri meydana getiren en önemli yanılmalar bunlardır...

Bu yanlış bilgilendirme, şartlandırma, yanlış programlanma dolayısıyla o kişi, hemen hepimizin sandığı gibi, kendini bir beden kabul eder. “Ben bu bedenim” der... “Aynada gördüğüm bu varlığım” der.

Böylece de, **“Halife”** olarak var olduğunun **idrakın-**dan tamamıyla uzak bir biçimde, yeme içme, uyuma, rahat etme, seks ve her gördüğüne sahip olma, her gördüğüne hükmetme arzuları içinde yaşar... Bu yaşam biçimini Kur’ân:

“...İşte bunlar en’am (evcil hayvanlar) gibidirler; belki daha da şaşkın!..” (7.A’raf: 179) diye tanımlar...

Bu arada bazı kişiler, fark ettikleri birtakım işaretler, mesajlar veya belli düşünceler sonucunda, kendilerinin ne olduğunu araştırmaya başlarlar.

Ben neyim?.. Kimim?..

Nereden geldim, nereye gidiyorum?..

Benim varlığım ne, aslım ne?..

Ben, çürüyüp, kaybolup, yok olacak bir et-kemik beden miyim, yoksa bunun bir devamı mı var?.. diye düşünmeye başlar...

Biraz tahsil gördüyse, bilir ki **“Var olan hiçbir şey yok olmaz!”**

Var olan hiçbir şey yok olmayacağına göre; kendisinde bir bilinç var olduğuna göre; bu bilinç ve bu bilinçle var olan kişilik de hiçbir zaman yok olmayacaktır!

Ama, beden yok oluyor!..

O zaman anlar ki **“bu beden yok olmasına rağmen, ben yok olmayacağım! Yaşamıma devam edeceğim!”..**

Bunu kavradığı zaman kişi, bu defa merak etmeye başlar:

“Peki, beden yok olmasına rağmen, ben yok olmayacağıma göre; “Ben” neyim, kimim, nasıl bir varlığım?.. Daha sonraki aşamalarda başıma neler gelecek, nelerle karşılaşacağım?”..

İşte bunları araştırmaya başlar...

Bunları araştırmaya başladığı zaman da bir yola girmiştir artık o!..

Hangi yola?.. **“Kendini tanıma”** yoluna!

Ama, **“kendim”** sözcüğü ile ne anladığı henüz meçhuldür!..

Evet! Diyor ki, **“Ben bu beden değilim!.. Ben bu beden değilim ama, neyim?.. Bir ruh muyum?..”**

“Ruh’sun!” diyorlar...

“Ruh muyum veya bir şuur muyum? Düşünce miyim, neyim?” ...

İşte bu noktada insanlara ışık tutmak, insanları uyarmak, kendi özlerinin değerlerini ve güçlerini bildirmek suretiyle onları müjdelemek...

42

Müjdelemeleri değerlendirmeye almayanların, kendi hakikatlerini bilmeleri istikametinde ve geleceğe dönük çalışmalar yapmayarak ihmalkâr olanların, içine düşecekleri büyük azap ve pişmanlıkların uyarıcıları olarak; Nebiler ve Rasûller gelmişlerdir.

Nebiler ve Rasûller, doğuştan, herhangi bir tanrıya tapınma duygusundan arınmış olarak dünyaya gelmiş insanlardır. **Ötede** bir **“tanrı”** kavramı yoktur onlarda!

Bu arınmanın tam zirvesindeki **“Hanîf”** Nebi ve Rasûl, **Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)’dır.

Öğülmüş, yüceltilmiş ve **“istifa”**dan (arınmış, saf) gelen, **“Mustafa”** ismi ile tam arınmış; vehmî varlık kabbullerinden tümüyle arınmak suretiyle Allâh’ın varlığını müşahade etmiş ve dolayısıyla herhangi bir tanrıya tapınmanın yersiz ve gereksiz olduğunu **idrak** etmiş kişi... Onun için de diyor ki:

“Lâ ilâhe illâ Allâh”; “Tanrı yoktur; sadece Allâh”!..

Yani, insanlar Kelime-i Tevhid’in derinliklerindeki şu anlamla uyarılmak isteniyor:

Tanrıya tapınarak ömrünüzü heba etmeyin! Ömrünüzü israf etmeyin!

Siz, ötede bir tanrı varsayıyorsunuz! Oysa ne ötede bir tanrı var, ne de sizin “ben” dediğiniz O’ndan ayrı bir varlık! Bu, **“bâtıl”**dır; aslı, gerçeği olmayan boş bir var kabul edıştır! Gerçekte asla böyle bir şey yok!.. Bir tanrı, bir de siz diye bir ikilem kesinlikle söz konusu değil!

“Lâ ilâhe illAllâh” = “Tanrı yok, yalnızca Allâh”

Bilin ki **Allâh**, bir tanrı değildir... Allâh’ın ne ezeli vardır, ne ebedi vardır! **O**’nun, **“içi”** veya **“dışı”** diye bir kavramdan söz edilemez ki, içinde ve dışında ikinci bir varlık olsun! Dolayısıyla siz, kendinizi ait sandığımız bu varlık değilsiniz!..

Siz, Allâh’ın varlığı ile var olan, O’nun varlığı ile kaîm olan varlıksınız... Öyleyse, **“Ben”**liğinizin ne olduğunu tanıyın ki, **“Rabbi”**nizi bilmiş olun!

“Nefsine ârif olan Rabbine ârif olur.”

Nefsinin ne olduğunu fark edip **idrak** eden; Nefsinin hakikatının ne olduğunu bilen, **“Rabbi”**ni bilmiş olur. Çünkü, **“Nefs”** kelimesi ile kastedilen şeyin aslı, hakikati, kendisi; Rabbindir senin!..

Rabbin; “Allâh, Âdem’i kendi sûreti üzere halketti” açıklamasında belirtilen, senin varlığını meydana getiren **“Esmâ-i ilâhî”**dir.

Dolayısıyla sen, kendi varlığını, **“ben”**liğini tanı ki, **Rabbini** tanımış olasın!..

Dolayısıyla da, **“Rabbim Allâh’tır”** de; ve böylece de

ilâhî isimlerin mazharı ve ortaya koyucusu olarak, **“Halife”** olduğunu anla, **idrak** et ve gereğini yaşa!..

Aksi takdirde sen, **“bir ben var, bir de *ötemde* tanrı”** anlayışı içinde yaşarsan, Allâh’a **“şirk”** koşmuş olursun!

Zira bu durumda, gerçekte mevcut olan Allâh *yanı sıra* bir de tanrının varlığını tahayyül etmiş, varsaymış olursun, ki senin bu hâlin de Din’de **“şirk”** diye ifade edilir...

Böylece de, kendinin **“Halife”** oluşundan mahrum ve mahcub bir hâlde, yani perdeli olarak bu dünyadan geçer gidersin...

“Kim bu dünyada âmâ (hakikati göremeyen) **ise o, gelecek sonsuz yaşamda da âmâdır** (kördür)!..” (17. İsrâ’: 72)

Âyetinde belirtildiği üzere, burada **“Halife”** olduğunun **idrakını** ve yaşantısını elde edemeyen, orada da elde edemez!

Öyleyse, bunun en alt sınırı olan:

“Allâh yanı sıra tanrıya (dışsal güce) **yönelme!..”** (28.Kasas: 88) âyeti, bizi bu en alt sınır hakkında uyarır...

Evet!..

“Halife” kimdir?..

“İnsan-ı Kâmil”dir!..

“Yeryüzündeki halife” kimdir?..

Âdem nesli!

“İnsansı”lar değil; yalnızca **Âdem ve Havva**’dan gelen nesil olan **“insan”**lar!

“İnsansı”lar, tekâmül etmiş türlerinin en gelişmişleri olarak, en iyi şekilde dünyayı yaşamak için, ellerinden ne geliyorsa yaşamak üzere, hiç çekinmeden kan döküp, fesat çıkartarak yaşamlarına devam etmektedirler günümüzde

de! Onlarda ölüm ötesi yaşam kavramı ve buna dayalı olarak o yaşama hazırlanma gibi bir kaygıları hiç yoktur. Genlerindeki, beyinlerindeki özelliklerin sonucu olarak doğal, içgüdüsel yaşam şartlarıyla ömürlerini sürdürürler.

Öte yandan **“insan”**lar da öncelikle karşısındakini düşünen, madde ötesini, ölüm ötesini, varlığının hakikatini düşünen bir yapıya sahiptirler, yine genlerinden gelen bir komutla!

Bir de bu iki nesilden gelenlerin yaptığı birleşmeler dolayısıyla değişik genetik özelliklere sahip olup, iki yönlü hususiyetler ortaya koyan hadsiz hesapsız nesiller vardır...

“İnsan”ların sayısı, **“İnsansı”**lara göre bir hayli azdır...

“İnsan”lar, melekî etkiler sonucunda yaşamış oldukları **“mutasyon”**la oluşan genetik sıçrama ve bunun sonucunda beyinlerinde üretilen anti-çekim kuvveti ile neticede cehennemden kurtularak **“nûrânî”** bir bedenle cennet ortamına geçerler... Bunların sayısını ve cehennem ortamında sonsuza dek kalacak **“insansı”**lara oranını **Allâh Rasûlü** şöyle haber vermiştir:

“Cennete gireceklerin, sonsuza dek cehennemde kalacaklara oranı, bir siyah öküzün üzerindeki avuç ayası kadar beyaz kılların, tüm gövdedeki kara kıllara oranıdır!”

“İnsan”ların kendi hakikatlerini tanıma yolunda yaptıkları çalışmalar, Din’deki mistisizmi meydana getirmiştir...

İşte **“Tasavvuf”** da insanın kendi aslını, orijinini bilme ve yaşama konusundaki çalışmaları esas alır.

Tasavvufun gayesi; kişinin kendini meydana getiren bu Esmâ-i ilâhîyi tanıması, bilmesi ve bunun gereğini

yaşayabilmesi hâli ve bu yolda yapılan çalışmalardır.

Bu mânâdaki “**HİLÂFET**”le, bugün zâhirde, Dünya üzerinde birtakım kişilerin konuştuğu veya peşinde koştuğu **politik anlamdaki hükümlerlik** gayesine mâtuf “**hilâfet**”in, hiçbir alâkası yoktur!

“**Halife olma**” özelliğini hissedip yaşayabilmek için tasavvufta yedi mertebe vardır. **Nefsin** kendini tanıma mertebeleri olan yedi mertebe...

Avam yani bütün beşer, normal olarak “**Nefs-i Emmâre**” diye tarif edilen mertebenin gereğini yaşarlar.

“**Nefs-i Emmâre**”... Bedene dönük bir yaşam biçimi... Kendini beden kabul etme ve bedene dönük arzu ve istekleri yerine getirir tarzda yaşam biçimi!..

“**Nefs-i Levvâme**”... Kendinin bu beden olmadığını, ölüm ötesi yaşamın süregideceğini **idrak** ve buna karşın ilminin gereği gibi hakkını verememe, buna dönük bir yaşam biçimine girememe dolayısıyla kişide meydana gelen pişmanlıklar...

“**Nefs-i Mülhime**”... Üçüncü derecesi, kişinin, kendinin bu beden olmadığını, bu bedenın ötesinde, ilâhî varlıkla kaîm varlık olduğunu hissedışı, bunu **ilham** yollu alışı ve bu ilhamı değerlendirışı neticesindeki bir yaşam... “**Mülhime Nefs**”, ilham alan “**nefs**”, hakikati ilham yollu algılayıp, değerlendirebilen bilinç anlamındadır.

Bunun gereğini yaşama hâlinde tatmine ulaşmış, “**Mutmainne Nefs**”...

Daha sonra, “**Radiye Nefs**”, “**Mardiye Nefs**” ve nihayet “**saf**”laşmış nefis, “**Nefs-i Sâfiye**”...

İleride bu “**Nefs**” konusunu çok daha detaylı bir şekilde açıklamaya çalışacağız; orada “**Nefs**”in hakikatini, “**Nefs**”in ne olduğunu ve “**Nefs**”te nasıl gelişmeler

sağlanacağını göreceksiniz.

Âdem, “**Nefs**”inin hakikatini bilecek ve gereğini yaşayacak bir kapasite ile yaratıldığı için “**Halife**” oldu “**yeryüzünde**”!..

Burada, “**Âdem**” ismiyle, “**İnsan**”ı kastediyorum.

Esasen, bizim bildiğimiz Âdem’in, yeryüzünde meydana gelen ilk Âdem olmadığı yolunda bazı geçmiş beyanlar var. Yani, bizim neslimizin ilk insanı olan Âdem, esas insanlığın başlangıcı olan Âdem değil!

Kur’ân-ı Kerîm’in bahsettiği Âdem, “**insan**”lığın başlangıcı olan Âdem... Belki de yüz milyonlarla ifade edilebilecek bir süre önce yaşamış olan Zât!

Oysa, o Âdem’den bu yana değişik sayıda Âdemlerin yaşamış olduğu belirtiliyor...

Mesela; **Muhyiddini Arabî**, “**Fütûhat-ı Mekkiye**” isimli kitabında;

Kâbe’de tavaf sırasında bir zâta rastladığımı (tabii bu Zât, bildiğimiz maddi sûretli bir Zât değil, manevî bir sûret olarak veya Ruh olarak diyelim), **kendisine kim olduğunu sorduğumu; o zâtın da cevaben:**

“**Ben senin baban Âdem’den kırk bin sene evvel yaşamış Âdem’im**” dediğini yazıyor...

Bunun gibi, Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın torunlarından, bâtın ve zâhir ilimleri konusunda son derece vukuf sahibi çok değerli bir Zât olan **İmam Caferî Sadık** da şöyle diyor:

“*Sen sanıyorsun ki, Allâh sizden başka beşer yaratmamıştır. Hayır! Vallâhi, Allâh, bin kere bin Âdem yaratmıştı ki, siz o Âdemlerin sonuncusunuz!*”...

Öyle veya böyle, neticede ilk Âdem, “**Halife**”

olarak meydana gelmiştir; Onun genetiğinden gelen bütün “**insan**”lar da aynı şekilde, Allâh sûreti üzere, yani Esmâ-i ilâhî'nin değişik formüller şeklindeki bileşimleri olarak meydana gelmiştir...

Şimdi bizler için bütün mesele, bu “**Hilâfet**” hâlini, bilinçli olarak hissedip yaşayabilmektir...

Bunu, nasıl bileceğiz ve yaşayacağız?..

Bir insanın, “**Halife**” olmasını **idrak** etmesi için önce, geniş kapsamlı bir bilgiye, ilme ihtiyacı vardır!..

Günümüzde bu, kısmen kolaylaşmıştır... Çünkü, eskiden mecaz yollu anlatılan pek çok şey, bugün bilimsel olarak açıklanıp izah edilebilmektedir.

Biz, gözümüzü bu bedende açıp, bu bedenin algılama kapasitesi sınırları içinde yaşam verilerini elde etmemiz yüzünden, doğal olarak kendimizi bu beden kabullenmekteyiz...

Dolayısıyla da gözün görme sınırları içindekilere “**var**”, gözün görme sınırları dışında kalanlara da “**yok**” diyoruz...

Keza, kulak veya diğer algılayıcı organların kapasiteleri için de böyle...

Oysa varlık, gerçekte; bölünmez, parçalanmaz, tek bir tümel yapıdır!..

Eğer beş duyu verilerini sadece varlık kesitinden alınmış örnekler olarak kabul edip, ilim gözü ile, basîret gözü ile mevcudata bakarsak, bırakın daha derinlere inmeyi, atom boyutunda bile, atomik bir bütünlük olarak karşımıza çıkar.

Çünkü, sizin vücudunuz atomlardan meydana gelmiştir, içinde soluduğunuz hava da atomlardan meydana

gelmiştir. Dolayısıyla, bütün bu atomlardan ibaret olan içinde yaşadığımız ortam, tek bir homojen kütedir...

Yani, varlık daha atom boyutunda, **tümel tekil yapıya döner!**

Kaldı ki, atom boyutu dahi, bizim beş duyuya dayalı ilim verilerine göre verdiğimiz bir hükümdür.

Eğer bu boyutun da altına doğru ilmimizle ilerlersek, o zaman görürüz ki bütün kâinat, eni boyu, şekli, ağırlığı, mekânı, varlığı olmayan sonsuz sınırsız, Tek bir yapıdır...

İşte bunu **idrak** edebilirsek anlarız ki, ben, sen, o, biz, siz, onlar, bunlar, şunlar yok! Tek bir varlık var! Yalnızca, **“Ahad olan Allâh”!..**

Bunu da müşahede ettikten sonra, eğer düşünmeye devam edersek, o zaman da şunu görürüz;

Ahad olan Allâh, kendisine ait sayısız mânâları dilediği şekilde seyr için, Esmâ terkiplerinden oluşan sayısız formüllü mânâ kesitlerini algılayıcı varlıklar meydana getirmiş ve o varlıklarda da algıladıkları nesnelere uygun mânâları oluşturmuştur.

Kâinatta var olan ana yapı, kendisini algılayan algılama aracının kapasitesine göre, özel bir kesitsel yapı olarak algılanır...

Gerçekte ise var olan sadece ve yalnızca Allâh’ın vechidir!..

Yani, basit bir ifade ile söyleyelim...

Senin gözüne göre “var” olan, başka sınırlar içinde algılama kapasitesine sahip olan bir göze göre “yok”tur!

İşte bunu anlayıp, hissedip, **idrak** edip yaşayabilirsek o zaman ortaya şu çıkar:

“**Var**” olan “**BAKIY**”, yalnızca “**Allâh**” olduğuna göre, “**sen**” hiçbir zaman var olmamışsın! Hep var olan, **O** idi!.. **O**’dur!.. **O**, olacaktır!..

İşte buna işaret olarak demişler ki:

“**Kaldır kendini aradan, ortaya çıksın Yaradan...**”

Zaten, aşikârdır **Yaradan; Gören**’e!..

Bunu anladığın zaman, hakkıyla “**Halife**” olursun...
Hatta ve hatta...

Halife aynasında kendini seyreden, **Allâh** olmuş olur!
O isim altında kendini seyretmekte olan, kendinden kendine tecelli etmiş olan, **Allâh** olur...

İşte tam kemâliyle bu hâli yaşayan yeryüzündeki kişiye tasavvuf lisanında “**Gavsı Zaman**” derler. Bu hâli, kapasitesi nispetinde yaşayan diğer zevât da “**Ricali Gayb**” adı altında anılır...

50

Biz onları gördüğümüz zaman tanıyamayız. Çünkü, sûtret olarak onlar da bize benzerler. Bizim gibi giyinir; bizim gibi otururlar kalkarlar; yerler içerler; çarşı pazarında dolaşırlar! Tıpkı, Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) gibi!..

İnkârcılar da Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ı gördükleri zaman, “**Bu ne biçim Peygamber?.. Allâh’ın elçisi bizim gibi yiyor, içiyor, aramızda dolaşıyor, çarşı pazarda alışveriş yapıyor!**” dediler...

Ama, **O**’nun müşahede ettiği, **idrak** ettiği, yaşadığı **Hilâfet** sırlarından ve kemâlâtından mahrumdular. **Allâh’ın kulu ve Rasûlü** olmasının ihtiva ettiği “**Abdiyet**” sırrını müşahede edemediler!

“**Abdiyet sırrı**” ki; esasen Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm), “**Abdiyet**” sırrı sonucu olarak, kendisinde

olan **“Risâlet”** sırrının çok üstündeki bir kemâlâta sahiptir.

Nitekim, **Muhyiddini Arabî** Hazretleri de:

“Bildim ki, Abdiyet mertebesinden daha üstün hiçbir merteye yoktur!” demiştir...

Burada kastedilen **“Abdiyet”**; İlâhî Esmâ'nın gereklerini yerine getirmek suretiyle, kulluğu ifa anlamındadır.

En geniş kapasitesiyle ilâhî isimleri açığa çıkarma hâli, tam bir kulluk hâlidir; ki bu kulluğun adı **“Abdullâh”**tır...

Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın düşündüğümüz kadarıyla:

“Âhir zamanda benim neslimden bir kişi gelecek ki, O'nun adı benim babamın adıdır” diye işaret ettiği isim de **“Abdullâh”**tır...

Hazreti **Rasûlullâh**'ın babasının adı da, **“Abdullâh”** idi...

Bununla demek istiyor ki:

Gelecek olan Zât, **“Abdullâh”** olacaktır! Yani, zâhirde bilindiği gibi **O** kişinin adı **Abdullâh** değil muhtemelen.

“Benim babamın adıdır, O'nun adı”!..

“Babasının adı” derken; **O**, varlığıyla, **“Abdullâh”** olacaktır, **“Allâh kulu”** olacaktır... Yani, Esmâ'dan herhangi birinin ağırlıklı zuhuru olarak değil, **“Allâh”** isminin kulluğunu ifa eder, mânâsında; **“Bütün isimlere câmi bir varlığa sahip olacak”** demektir...

“Abdullâh” ismi ehlullâh tarafından **yedi Zâtî sıfatın** zâhir olduğu **“Vâris-i Rasûl”** olan mahal için kullanılır, ki bu da **“Halifetullâh”**tır!.. **“Hakikat-i Muhammedî”** zuhurudur!..

Bu yüzdendir ki **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'a **“Abdullâh”** denmiş ve **“AbduHû”** ifadesiyle de bu

özelliklerine işaret edilmiştir.

Konuyu dağıtmayalım, fakat **Abdullâh** isminin, **“Hilâfet”**le çok yakın bir alâkası var. Çünkü, **“Abdiyet”** sırrı da, **“Abdullâh”** ismi ile tarif edilir ki, buna **“Halife-i Tam”** diyelim... Esasında, bütün insanlarda bu özellik var, ama bu **“Hilâfet”**i tam hakkıyla yaşayabilme hâli, **Abdullâh** ismiyle tanınan, **Abdiyet** sırrına ermiş kişiye aittir...

Öyleyse, insan için gaye, hedef; kendisine bahşedilmiş en büyük nimet, lütuf olan **“Hilâfet sırrı”**na ermek olmalıdır...

Çeşitli sohbetlerimizde, insanın cennet hayatını yaşayabilmesi için gerekli olan şeyleri anlatmaya çalıştık... Şimdi üzerinde ağırlıklı olarak durduğumuz husus ise insanın **“Halife”** olarak kendini tanıması...

Halife olarak kişinin kendini tanıması için, önce **Nefsi**'nin hakikatini bilmesi gerekir.

“Nefs”inin hakikatini bilmesi için, bilincini arındırması gerekir.

“Gerçekten onu (bilincini) arandıran kurtulmuştur.” (91.Şems: 9) hükmü, buna açık seçik işaret eder.

Nitekim, bu arınmayı yapmamış olanlar, Kurân'daki işaretlerin mânâsını anlayamaz!.. İşte bu yüzden de:

“Arınmamış olanlar dokunmasınlar, el sürmesinler.” (56.Vâkı'a: 79) denmiştir.

Kurân'da, **“tâhir olmayanlar”**, **“arınmamışlar el sürmesin”**in mânâsı; git, suyla yıkan da Mushafı eline al, değildir!..

“Şuurundaki, necîs olma hükmünü almış şirk anlayışından kurtulmadan, yanlış bilgilerden arınmadan,

Kurân'da açıklanan sırları anlayamazsın! Nefsinin bilincini şirk anlayışından arındır ki, Kurân'ı anlayabilesin” denmektedir...

Çünkü, **“necîs”** olan **“şirk”tir!**

“Müşrikler necîstir” âyetindeki **“necîs”**liğin karşılığı **“tâhir”**liktir... İşte bu yüzden, **“Arınmamış olanlar, tâhir olmayanlar el sürmesin”** buyruluyor...

Yani, şirkten arınmamış kişi; ötesinde veya ötede bir tanrı düşünen kişi **Kurân'**ı anlayamaz!.. İçindeki sırrı çözemez!.. Dolayısıyla, **“Hilâfet”** hakikatini hissedip yaşayamaz...

Öyle ise biz önce, **“tanrı yoktur, tanrılık mefhumu yoktur, sadece Allâh vardır”** sırrını anlayacağız...

Sonra, **Allâh'**ın ne olduğunu açıklayan **“İhlâs”** Sûresi'nin mânâsını anlayacağız. Böylece şirkten arınmış olacağız. Ondan sonra **“Nefs”**imizin hakikatini anlama yolunda birtakım çalışmalar yapmak suretiyle **“Nefs”**imizi tanıyacağız.

“Nefs”imizi tanımamız neticesinde de;

“Nefsine ârif olan Rabbine ârif olur!” hükmü bizim için meydana gelecek...

Bu meydana gelme, birtakım yararlı çalışmalarla;

“Kişi Allâh'a öyle yakîn elde eder ki, Allâh O'nun görür gözü, işitir kulağı, tutar eli, yürür ayağı olur.”

Hükmünü ortaya çıkaracak; gözümüzde gören, kulağımızda işiten, dilimizde söyleyen, elimizde tutan, ayağımızda yürüyenin Allâh olduğunu, **“Ayn-el Yakîn”** ve **“Hakk-el Yakîn”** yaşayacağız...

İşte bütün bunların neticesinde **“Hilâfet sırrı”** bizde zuhur etmiş, **“Halife”** olduğumuzu önce **İlm-el yakîn,**

◆ BİLİNCİN ARINIŞI

sonra **Ayn-el yakîn**, sonra da **Hakk-el yakîn** yaşama lüt-funa ve şerefine ermiş bulunacağız.

Dileğimiz odur ki; bütün bunları Allâh, bize kolaylaştırmış ve takdir etmiş ola!..

Eğer bütün bunlar, bize takdir hükmü ile takdir edilmiş ise, muhakkak ki bu konuda muvaffakiyet bizim için söz konusu olmaz ve neticede bu konuyla ilgilenemez ve gereken çalışmayı da yapamayız!..

Ancak, Allâh bize bunu takdir etmişse, bu konuda yapılacak çalışmalar, araştırmalar bize kolaylaştırılır, o kolaylaştırma neticesinde biz bunlarla uğraşır, çalışır, çabalar ve o ilâhî takdir gereğince de o güzellikleri yaşarız...

4

NEFS NEDİR?

55

Bugüne kadar çeşitli konuları anlatırken, günümüz anlayışı içinde **Din**'deki pek çok konunun, düşünebilen beyinlere göre artık iman edilecek bir şey değil, **idrakin** gereği olarak tatbik edilecek sistematik çalışmalar olduğunu izah etmeye çalıştık.

Dedik ki;

Din, tamamen fizik, kimya, astronomi, biyoloji gibi bazı bilimsel gerçeklere dayanıyor. Bunun da çeşitli yönlerini kitaplarda izah ettik... Mesela;

“Hac” olayını anlattığımızda, 1820’lerde ilk defa bulunan ley hatlarından; yerin altındaki pozitif ve negatif akım kanallarının varlığından söz etmiştik.

“Zemzem” suyunun, insanı bir anda canlandıran özelliğinin de gene **Kâbe**'nin altına isâbet eden pozitif

enerji alanından kaynaklandığını; bu enerji alanından yayılan enerjinin **Kâbe**'den yükselişinin pek çok evliya tarafından tespit edildiğinden bahsetmiştik...

Hatta zezem suyunun o kuyuda yetersiz kalması hâlinde, oraya dışarıdan pompalanacak suyun da bu merkezden geçirilmesi şartıyla aynı özelliği kazanmış olacağından söz etmiştik!

İnsan vücudundaki biyoelektrik akım şebekesi olan sinir sistemi gibi; yeryüzünde pozitif ve negatif manyetik akım kanalları bulunduğunu, bunların belli radyasyonlar yaydığını, bu radyasyonların da insan vücutları ve beyinler üzerinde etkileri olduğunu söyledik...

Şimdi anlatacağım **deve** ve **kedî** ile ilgili bazı olaylardan da görüleceği üzere; bazı hayvanların, bizim algılayamadığımız, ses-koku ya da daha başka birtakım titreşimleri çok iyi algıladıkları bir gerçektir!

Bunlar beyin kapasiteleri nedeniyle, yeraltından yayılan titreşimlerin hücreleri için ne kadar yararlı olduğunu tespit edip, ona göre yer seçimi yapmaları çok enteresan ibret verici örneklerdir... Yapılacak bilimsel araştırmalarla yakın gelecekte bu yeraltı akımlarının kesinlikle değerlendirilmesi fazla uzak olmasa gerektir.

Gerek **deve** ve gerekse **kedî** olayının, aslında dayandığı çok enteresan gerçekler var... Biz, bazı bilimsel olayları eskiden çözemediğimiz için bazı olayları başka sebeplere yoruyorduk... Mesela:

Hazreti **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) **Medine**'ye geldiği zaman, herkes "Gel bizim evde kal, burası senin olsun" dedi...

Ne var ki **O**, bazılarına göre, sosyolojik bir seçim yaptı... Kimseyi kırmamak için, "**deve nereye giderse**

orada kalırım” dedi...

O günün insanı, hâliyle bunu, kimseyi kırmak istemediğine bağladı...

Hâlbuki deve, yapısı itibarıyla, yeraltındaki pozitif akım kanallarının titreşimlerini en iyi algılayan hayvanların başında gelir.

Hız. Rasûl (aleyhisselâm), nerede kalacağını belki de bu yüzden devenin algılama gücüne bıraktı!

Deve en yararlı, müspet akımın en güçlü olduğu bölgeye kurulmuş olan, **Hâlid Bin Velid**'in (Allâh ondan razı olsun) evine gitti, orada durdu ve **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) da orada kaldı...

Benzeri türden bir olay da kedi için söz konusudur! Bu konuda uzmanlar diyor ki, evinizin en huzurlu köşesini bulmak istiyorsanız, kedinizi serbest bırakın ve onun yatıp uyuduğu yere daimî oturacağımız koltuğunuzu koyun veya yatağınızı oraya yapın...

Genetik verilerle oluşmuş insan beyni, gerek astrolojik tesirler, gerekse yeraltındaki bu manyetik akım kanallarının yaydığı radyasyonlarla beslenen ve yönlenen bir yapı olarak çalışır.

Peki, insanda var olan **“Nefs”** nedir?..

“Nefs”, **“Ben”** kelimesiyle işaret ettiğin varlıktır!

“Nefs” ve ondaki **“bilinç”**, gerçeği itibarıyla, yapısının özü itibarıyla; **“Rubûbiyet Nûru”**ndan yani **“Esmâ”** mertebesinden yaratılmıştır.

“Nefs”, varlığını Esmâ mertebesinden yani Hakk'ın varlığından alıp, **“Rubûbiyet Nûru”**ndan yaratıldığı için, **“yapısının gereği olarak dilediğini yapmak ister ve yapar”**... Engel tanımaz! Hayır veya şerr, iyi veya kötü

diye bir kavram bilmez! O, sadece dilediğini yapmak ister ve yapar. Çünkü varoluşu **“Rubûbiyet nûru”**ndandır...

“Nefs”in aslı, **“Nefs-i Küll”**dür...

“Nefs-i Küll” nedir?..

Cenâb-ı Hak, kendi Esmâ’sını yani özelliklerini seyretmeyi dilediğinde, kendi Zât’ındaki mânâları seyretmeyi dilediğinde, **“Zâtı’ndan Zâtı’na tecelli etti”** denen bir biçimde, **kendi ilminde kendi Esmâ’sını-özelliklerini** seyretti!..

Bu, **“kendi Esmâ’sının seyri”** dediğimiz **ilmî seyr** neticesi olarak, bu Esmâ’nın toplu bulunduğu mânâlar **“Ruh-u Â’zâm”** adlı meleği meydana getirdi...

“Ruh-u Â’zâm” denilen bu **Ruh’a**, sahip olduğu bilinç ve ilim itibarıyla **“Akl-ı Evvel”** adı verilir.

58

Esasen **“RUH”** kelimesi kullanım yeri ve işaret ettiği anlam itibarıyla çok farklı yapılara isim olmuştur... Tıpkı **“Kıyamet”** kelimesi gibi!..

“Kıyamet” kelimesi Kur’ân-ı Kerîm’de; bazen bireysel anlamda **“ölüm”**, yani bir yapının, diğer bir boyuttaki yaşam biçimine dönüşmesi anlamına işaret ederken; bazen de **“ruh boyutu yaşamının, nûrânî yaşam boyutuna”** dönüşmesi süreci olarak kullanılmıştır.

Evet, **“Akl-ı Evvel”**; varlığında mevcut olan kudret itibarıyla **“Nefs-i Küll”** adını alır. **Hayatiyeti**, canlılığı itibarıyla, **“Ruh-u Â’zâm”**, **“Ruh”** adını alır. Sahip olduğu mânâlar, **Esmâ-i ilâhîye** itibarıyla da, **“Hakikat-i Muhammediye”** adını alır...

“Nefs-i Küll”ün zâhiri ve varlığı, bu kâinatı oluşturan cevher olan **“enerji”** dediğimiz şeydir...

Eni boyu, derinliği, ağırlığı, sınırı falan yoktur.

Sınırsız, sonsuz kudrettir... Bir diğer ifade ile **“enerji”**, Cenâb-ı Hakk’ın **“Kudret”** sıfatının açığa çıkmasından başka bir şey değildir... Var olan her şey, bundan meydana gelmiştir!..

“Nefs-i Küll”de mevcut olan bilinç, ilâhî isimlerin mânâlarını yansıtan bilinçtir, ki kendindeki mânâları ortaya koymayı diler.

“Yef’alü ma yüriyd”; “İrade ettiğini = Dilediğini yapar!” (22.Hac: 14)

İşte **“MÜRİYD”** oluşu, yani **irade edişi - dilemesi**, **“Rubûbiyet”**in kuvveden file dönüştüğü mertebedir...

Ve O, **“Rubûbiyetin gereği olarak, dilediğini halkeder!”**...

“...yef’alullahu ma yeşa” (14.İbrahiym: 27)

“Nefs-i Küll”den, yani varlığın özünü meydana getiren enerjiden, ana rahmindeki sperm-yumurta birleşmesiyle hâsıl olan ilk maddeye, 120.günde **özden dışa doğru diye tanımlamaya çalışacağımız bir boyutsal geçişle ulaşan “Nefs-i Küll”ün kudreti**, o birimde, **“Ruh-u izaff”**’yi yani **“Birim ruhunu=Ruh-u insanî”**’yi meydana getirir...

Yani, beyin çekirdeği, 120.günde **“can”**’lılığa kavuşur, faaliyete geçer... **“Nefs-i Küll”** dediğimiz varlığı meydana getiren **kaynak enerjiden** yani Ruh-u Â’zâm’dan **aldığı hayatiyet, melekî güç** tesiri ile ürettiği **ışımsal yapıyla**, kendi **ruhunu** meydana getirir!

Ve, böylece **“birimsel izaffî ruh”**, **“Ruh-u insanî”** meydana gelir.

Aynı zamanda da **“hayatiyet”** yönüyle **“Ruh”**; **“ben”**liği yönüyle **“Nefs-i Küll”**; **“ilmi”** itibarıyla da **“Akl-ı Evvel”** olan cevherden geldiği için o birimde **bilinç** oluşur.

Beyin, her an, bir yandan **ruhu üretir**, bir yandan da genetik verilerin + astrolojik verilerin etkileri sonucu oluşan bilinci yükler! Daha sonra 7. ve 9. aylarda ve doğum anında meydana gelen tesirlerle kişilik özellikleri oluşur... Ve bu kişilik özellikleri aynıyla da **bireysel ruha = kişilikli ruha** yansır.

Daha sonra, bu kişi büyümeye başlar...

Bu arada kişideki genetik veriler, astrolojik etkiler, çevresel bir **“Benlik”** duygusunu geliştirir ve kişi, bilinç birikimine **“Ben”** demeye başlar...

“Ben” kelimesiyle işaret ettiği bir varlık vardır elbet! Fakat, şartlanmaları ne istikamette ise, **“Ben”**i, o şekilde tanımlar.

“Ben” kavramı şaşmaz... Ancak, o **“ben”**i şartlanmalar nasıl oluşturmuşsa, öyle bir **“ben”** kabul eder...

Bu **“Ben”** dediği **“Nefs”i**, **şartlanmaları dolayısıyla oluşan değer yargıları nedeniyle**, neyi isterse onu yapmak ister.

Burada yanlış anlaşılan ve çok önemli bir olay var...

Eskilerin bir çoğu **“Nefs”** ile **“Ruh”**u karıştırmışlardır!

“Nefs”; bilincinizin rengine bürünen, **“ben”** kelimesiyle işaret ettiğiniz soyut varlığımızdır! **“Hayat”** sıfatının varlığını oluşturması sebebiyle **“Ruh”** ismini alır... **Kişilik bilincinin** oluşması ertesinde birim **“ruh”**a izafe edilir... Bilince izafetle **“Nefs”** denilir ve bilinç mertebesine göre isimlenir.

“Nefs-i emmâre”; **“Ruh”**la “hayat” bulmuş, **“Nefs”**te mevcut olan **“Benlik”** kavramının oluştuğu **“bilincin seviyesinin adı”**dır!

“Nefs”in varoluş hükmü, bilinç düzeyine göre

dilediğini yapmasıdır!

“**Nefs**”in istekleri diye bilinen şeylerse, ya beden tabiatının gerektirdikleri, ya da şartlanmalarının getirdikleridir.

“**Nefs**”; bedende kendini tanıdığı ve beden kabul ettiği için, bedende gözünü açtığı için, beden istek ve arzularını, kendi istek ve arzularıymış gibi kabullenip, bedene dönük emirler vererek yaşamını sürdürür. Bu yüzden de tasavvufta “**emmâre nefis**” adıyla anılır!

Fakat, kendisinin beden ötesinde bir varlık olduğu yolunda bir açılım olursa, o zaman yaşamı değiştirmeye başlar. Ve kendisini geçmişte beden kabul edip, yalnızca bedene dönük bir yaşam sürüp, öz değerlerini bilememekten dolayı büyük bir pişmanlık duyarak, kendi kendine “**levm**” eder... Ki bundan dolayı da “**levvâme nefis**” ismini alır aynı “**nefs**”!..

“**Nefs**”, **öz**’ü itibarıyla, yani varlığının hakikati itibarıyla; **Allâh**’ın **bütün isimlerinin mânâlarını câmi**dir... “**Nefs**”in aslı “**Nefs-i Küll**”dür.

“**Nefs-i Küll**”, Esmâ’nın toplu olarak bulunduğu “**Ruh-u Â’zâm**”ın varlığıyla; kudretinin açığa çıkmasıyla; yansımasıdır, aynasıdır!

Önemli olan **Nefs**’in kendisinde mevcut olan bu mânâları tanıyıp bilmesidir...

“**NEFS**”in kendini tanıyıp bilmesinin **yedi** mertebesi vardır... İnsanların geneldeki mertebeleri de yedidir... Yani bütün insanlar, bu yedi mertebenin birindedirler.

5

“NEFS”İN MERTEBELERİ

Nefs'in **bilincinin** kendini tanıması yedi mertebede olur.

Nefs, birinci mertebede, dilediklerini gerçekleştirmeye çalıştığı, kendini beden kabul etme durumundadır.

Bu düzeyde, **kendini beden kabul ettiği için**, bedeninin bütün istek ve arzularına sahip çıkarak, bedeninin dilediği her şey için onları gerçekleştirme emrini verir ve onları yaptırır!

Buna, emreden **Nefs** anlamına, “**Emmâre Nefs**” denmiştir. Bu düzeyde yaşayan bir insan, bütün ağırlığını, yeme içme, rahatına düşkün olma, uyuma, seks, bedene dönük nam, şan şöhret peşinde koşma ile ortaya koyar.

Genelde, insanların çok çok büyük bir kısmı bu düzeydedir. Kendini beden kabul ederek, bedene dönük istek ve arzuları gerçekleştirme yolunda yaşama hâlidir bu...

Bu durumda **Nefs**, tamamıyla **Rubûbiyeti** yaşıyordu! Bunun en güzel örneği **Firavun**'dur!

Diğer bir anlatımla, kendini tanrı olarak götür, o şekliyle yaşar, kendinin orijinini, var edenini, aslını kabul etmez!

Şayet bu **Nefs**, hidâyete erdirilirse, akıl ona ışık tutarsa, şöyle düşünmeye başlar:

“Bir süre sonra, ölüm denilen olayla bu beden elimden gidecek ve ben, bu bedensiz olarak yaşama devam edeceğim! Bu bedeni yitireceğime göre, demek ki ben bu beden değilim! Peki o zaman ben neyim?..”

Böylece aklını kullanmaya başlarsa birtakım çalışmalara girer; kendini ve bütün varlığı meydana getiren ana varlığı araştırma yoluna gider! Neticede gerek kendini ve gerekse bu varlığı meydana getiren Ana varlığı kabul eder!

Kabul ettiği zaman, “Ben bu bedeni terk ediyorum, böyle bir varlık var. Öyleyse ben, “ben”i meydana getiren bu varlığın ne olduğunu anlayıp bilmek durumundayım... Ayrıca da bu bedenden kendimi kurtarmak durumundayım...” diye düşünmeye başlar. Hâlini eleştirir...

“Sadece yiyip-içip, sekse ve rahatıma dönük yaşamaya dair yaptığım çalışmalar, beni birtakım gerçeklerden alıkoyuyor. Bu durumda, bazı çalışmalar yapmalıyım. Bugüne kadar zamanımı boşuna geçirmişim. Ben bunları nasıl telâfi edeceğim?” diye düşünüp pişmanlık duyar, kendi kendine kızmaya başlar. Kendi kendine **“levm”** eder...

İşte bazı gerçekleri **idrak** etmesi sonucu, kendi kendine kızmaya başlaması itibarıyla bu **Nefs**'e, **“Levvâme**

Nefs” denmiştir...

“**NEFS**” bu eksiklerini fark edip bunları tamamlama yolunda birtakım düşünsel ve bedensel, gerekli çalışmaları yaptıktan sonra, beyinde belli hassasiyetler oluşur.

Bu hassasiyetler sonucunda beyin, âfakî veya enfüsî belli ilhamlar almaya başlar! Bu ilhamların bazıları neticesinde o **Nefsin bilinci**, aklını üst düzeyde kullanır. **Aklı** da, **Akl-ı Küll**’den ilham almaya başlar.

Çünkü **Nefs**’in aslı **Nefs-i Küll** olduğu gibi, kendinde mevcut **bilinci** de, **Akl-ı Küll**’den **akıl** almaya başlar...

Bütün bunlar kendisine **ilham** yollu gelir.

Bu aldığı **ilhamlar** neticesinde, şunu fark etmeye başlar:

Varlıkta iki tane mevcut yoktur. Varlık, **TEK-BİR**’den ibarettir. O da “**Allâh**” özel **ismiyle** işaret edilen yüce varlıktır.

Peki, varlık **Tek-Bir** olduğuna göre; **O**’nun içinde veya dışında ikinci bir mevcut olmadığına göre; yalnızca kendi varlığı, benliği mevcut! **O** hiçbir zaman yok olmuyor...

O zaman fark eder ki:

“**Benim Nefs’imin hakikati, O mevcut olan Tek’tir!**”...

Ve böylece anlar ki “**Nefs**”i gerçekte, “**Nefs-i Küll**”dür... “**Ruh-u izafî**”si gerçekte, “**Ruh-u Mukaddes**”tir!

O an’a kadar, benim bir **nefsim** var, bir de “**Nefs-i Küll**” var... Benim bir **aklım** var, bir de “**Akl-ı Küll**” var. Benim **ruhum** var, bir de “**Ruh-u Mukaddes**” var, diye düşünürken, bu gelen ilhamlar sonucu anlar ki:

Nefs’i, “**Nefs-i Küll**”dür!²

2 “**NEFS-i KÜLL**” deyimi, göresel var olan **parçaların toplamı anlamına gelen “tümel nefis”** diye değil; gerçekte var olan “**tek mutlak nefis**”= “**tek mutlak bilinc**” anlamında değerlendirilmelidir.

Akl'ı, "Akl-ı Küll"dür!

Ruh'u, "Ruh-u Mukaddes"tir!

İşte, bu ilham alışı sonucundaki adı artık **"Nefs-i Mülhime"**dir... Yani, **ilham** almakta olan, **"ilhamla kendini bulmuş Nefs"** anlamında...

İşte bu aşamada **"Nefs"**, düşünce dünyasında çok önemli problemlerle yüzyüze kalır...

Tasavvufun en büyük girdapları burada başlar!

Yani, **"Mülhime Nefs"** bilinci seviyesinde!

"Mülhime Nefs" bilinci, tasavvufta en problemlili bölümüdür!

Halkın **"evliyadan"** sandığı kişilerin yüzde 99'u, henüz **"Mutmainne"**ye adım atmamış ve dolayısıyla gerçekte **"velâyet"** mertebesini kazanmamış olan **"Mülhime"** ehli olan **"Ârif"**lerdir!

Gerçek **"ben"**inin, **Nefs-i Küll, Akl-ı Küll, Ruh-u Mukaddes** olduğunu **fark eden "Nefs"**; eğer bir beden olma yolundaki belli kabulleri ve şartlanmayı hakkıyla terk edememişse, bu defa özüne ait olan yüce özellikleri bedene mâl edip, **Rubûbiyetini bedende yaşamak ister!** Yani, **Nefsinin hakikatinin gereklerini, madde boyutunda, kendisi olarak kabul ettiği bedeniyle yaşamak ister!..**

Bedenin doğal özelliklerini **"nefsani"** özellikleriymiş gibi kabullenerek yaşamak istediğinde şöyle bir gerekçeye sığınır:

"Mâdemki ben Hakk'ın varlığını, benim dışımda da ayrıca ikinci bir varlık yok, öyle ise Hak benim!.. O takdirde ben dilediğimi yaparım!"

Yaşamına yön verme işini, **Rubûbiyet** hükmünden ve hükmüyle oluşan **NEFS'e** verip; en güzel şekilde

yemeye, en güzel şekilde içmeye, en güzel şekilde seks hayatı yaşamaya, en güzel şekilde dünyalığa sahip olmaya kayar ve bu defa yüce mertebeye çıkmış **Nefs**, bedeninin tabiatı içinde boğulur gider, helâk olur!

Çünkü birimden açığa çıkan **“Nefs”**, hakikati itibarıyla **“Halife”** olan bir yapı olmasına rağmen, *“kendisinin beden olduğu yolundaki varsayımdan”* kurtulamadığı için, **Rubûbiyeti** bedene verdi ve dolayısıyla da tabiat batağında boğuldu...

İşte, geçilmesi gereken en önemli ve en zor girdap burasıdır!

Burayı geçmenin yegâne yolu, bedeninin istek ve arzularına karşı çıkmak; kendisinin beden olmadığı yolundaki bilgiyi sürekli olarak hatırdan tutup, muhafaza edip bunun gereğini sürekli yaşayabilmektir...

Mümkün olduğu kadar az yemek, az içmek, az uyumak, mümkün olduğu kadar sekse hâkim olmak veya belli bir süre için kaldırmak, maddeye dönük istek ve arzuları terk etmek... Tâ ki, kendisinin hakikati gereği bakış açısı meleke olarak yerleşsin...

Nefs, bu hakikati **meleke olarak yaşamaya başlayıp tatmin olduğu zaman**, **“Nefs-i Mutmainne”** adını alır... Velâyetin ilk basamağı, girişidir; **Nefs-i Mutmainne** bilincindeki **idrak** ve yaşam...

Nefs-i Mutmainne hâlini yaşayan ne kendinde, ne de çevrede **Hakk**'ın varlığından başka bir şey görmez! Var olan sadece, **Hakk**'tır! **Hakk**'ın dışında da hiçbir şey yoktur, der...

Bu noktayı geçtikten sonra tekrar **Mülhime**'ye dönüş, **Mülhime** batağına saplanma olayı yoktur...

Kişi, **Emmâre**'de iken **Levvâme**'ye geçer... Kâh

Levvâme hâlini yaşar... Kâh **Emmâre**'ye düşer, bedeninin istek ve arzularına tâbi hâle gelir.

Yani, **Emmâre** ile **Levvâme** arasında gidiş geliş vardır.

Çalışmalarına devam eden kişi **Levvâme**'den sonra, **Mülhime**'ye geçer...

Kâh ilham alır, ilim alır, hakikatini hisseder, buna göre yaşamına yön verir, günlük, anlık hâller içinde; kendini Hak olarak hisseder! Kâh da tekrar **Levvâme**'ye döner, bedene, tabiata dönük hâlleri yaşar; yemeye, içmeye, sekse dönük arzuları ağır basar...

Yani bu defa, **Levvâme** ile **Mülhime** arasında gidip gelmeler olur... Zaman içinde, bu gidip gelmeler gittikçe azalır ve bir üst mertebede oturmaya başlar. Artık kendini bedenden soyutlamaya başlayıp bir bilinç varlık olarak hissediş hâli ağır basmaktadır. Bu arada zaman zaman **“Ben yokum, O var”** görüşü ile yaşar... Bu seyir daha ziyade enfüsîdir.

“Tevhid-i Efâl” deyimiyle anlatılmak istenen **“tüm fiillerin gerçek fâilinin Hak olduğu”** gerçeğini fark ve **idrak** ediş, bu mertebede olur...

Bundan sonra da sıra **“Tevhid-i Esmâ”**, **“Tevhid-i Sıfat”** ve **“Tevhid-i Zât”** müşahedesine gelir.

“Tevhid-i Esmâ”, varlıkta algılanan tüm özelliklerin Allâh'ın isimlerinin oluşturduğu mânâ terkipleri olduğunu fark edip; varlığı, o anlayışla seyretmektir.

“Tevhid-i Sıfat”, varlıkta algılanan ve algılanamayan tüm yapıların Allâh'ın sıfatlarının işaret ettiği mânâlarla varoluşlarını **idrak** edip, bunun gereğini yaşamaktır.

Bunu biraz daha açıklamak gerekirse şöyle anlatabiliriz...

Bir birim; **“ALLÂH”** isminin anlatmak istediği

“**HAYY**” isminin işaret ettiği “**HAYAT**” sıfatıyla vardır...

“**ALİYM**” isminin işaret ettiği “**İLİM**” sıfatıyla, yapısının ve varoluş gereğinin getirdiği ölçüde bilinçlidir...

“**MÜRİYD**” isminin işaret ettiği “**İRÂDE**” sıfatıyla, ilminin getirdiklerini dileyebilmektedir, gibi...

Tüm birimlerin varlıklarını meydana getiren vasıflar, Tek Zât’ın vasıflarıyla kaîmdir.

“**Tevhid-i Zât**”, varlıkta algılanan ve algılanamayan tüm yapıların zâtının, özünün Allâh’ın Zâtı’yla kaîm olduğunu yaşamaktır! Kelimeler ile ancak bu kadar anlatabileceğimiz olayın gerçeği ise yaşayanlarca malûmdur elbet!

İşte bu müşahedelere ermenin neticesinde **Nefs, Mülhime idrakına** yerleşir... Yavaş yavaş bu anlayışlarla kendisini tanımaya başlar...

Neticede **Mülhime**’de kendi hakikatine dair tatmin edici bir yaşam oturur. Âfakî ağırlıklı olan bu seyr sonucunda “**Var olan yalnızca Hakk’tır; gayrı mevcut değildir**” **idrakı**, yaşama dönüşür.

Ne zaman ki bu **idrakta** tam tatmin olur, **Mutmainne**’ye geçmiştir artık. Bu durumda o kişide zâhir olan isimler bileşiminde “**VELİYY**” isminin mânâsı ağırlık kazanır.

Mutmainne’den sonra **Mülhime**’ye geri dönüş olmaz!

İşte onun için:

“**...Allâh Veliyy’lerine korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.**” (10.Yûnus: 62) uyarısı gelmiştir...

Artık sanma ki, **Mutmainne**’ye geldikten sonra, onda bedene dönük istek ve arzular görülür! Artık, onda bedene dönük istek ve arzular kalmamıştır... Niye?.. Çünkü, **Hakk**’ın hakikatini yaşamaya başlamıştır... “**Cem**

makâmı” denilen bu bilinç seviyesinde varlıkta **“Hak”**tan gayrı bir şey olmadığı müşahede edilir.

“Ene’l Hak” anlayışı burada açığa çıkar... **Vahdet-i Vücut** anlayışı buradan başlanarak yaşanır...

“...Görür gözü, işitir kulağı, söyler dili BEN olurum”!..

Kudsî hadîs’in işaret ettiği anlamda, orada **“Ene’l Hak”** diyen **Hakk**’ın kendisi olur!.. Tıpkı, ateşten **Musa** (aleyhisselâm)’a **“Kesinlikle Ben ALLÂH’ım”** hitabının gelmesi gibi... Sanma ki, o sözü söyleyen, gördüğün kuldur!

“...(OKU) ATTIĞINDA SEN ATMADIN, ATAN ALLÂH’TI!..” (8.Enfâl: 17) âyetinin anlamı bu mertebede fark edilir ve yaşanır!

“Fenâfillâh” yani Allâh varlığı yanında kendi **“yok”**luğunu yaşama mertebesidir; ki **“velâyet”** dahi burada başlar.

Burada önemli bir noktaya değinmek istiyorum...

Kişide, **idrak** ilerlemesi vardır. Kişideki **idrak** ilerlemesinin neticesinde **Ruh**’ta yani **astral-ışınasal bedende** gelişen belli kuvvetler vardır.

Bir de, **Nefs**’in bilincini geliştirerek kendinin **tabiat kayıtlarından** berî olduğunu fark etmesi olayı vardır.

Kişide ilerleme iki yönlü olur:

1. Kişinin ruhanî kuvvetlerinin gelişmesi.

2. Nefs’in bilincinin arınması.

Genelde tasavvufta tarikatlar bu iki sistemden birine öncelik verirler. Bazı tarikatlarda, **ruhanî** kuvvetlerin gelişmesine ağırlık vermişler, **“Nefs”**i ikinci plana bırakmışlardır. Bazı tarikatlarda, **“Nefs”**i arındırmaya

ağırlık vermişlerdir. **Ruhanî** kuvvetlerin gelişmesini, “**Nefs**”e bağlı olarak ilerletmişlerdir.

“**Nefs**” terbiyesinden ana murat; “**Nefs**”in **bilincini** teziye etmek, yani arındırmaktır! Sonuçta “**Nefs**”i “**saf**” hâle getirmek, ya da bir diğer deyişle orijinine dönüştürmektir.

“**Nefs**”in bilincini arındırma tâbiriyle; “**Nefs**”in kendi hakikatini anlaması neticesinde kendini beden varsaymaktan ileri gelen, bedene dayalı yaşam tarzından uzaklaşma mücadelesi vermesinden söz ediyorum!

“**Nefs**”inin hakikatinin **Hak** olduğunu hisseder; ancak öte yandan, “**Nefs**”inin **bilincinin** kapasitesinden dolayı, kendini beden kabul etmekten ileri gelen birtakım yerleşmiş alışkanlıkları da vardır...

Nefs, kendini beden kabul ettiği için; yemeye-içmeye, maddi zevklere dönük bir yaşam içine girer!

Oysa **Nefs**’in, kendi benliğini, hakikatini anlayıp **idrak** edebilmesi için, bunları kontrol altına alması gerekir! Bununla birlikte, bir de yapılan ibadetler; namaz, zikir, oruç vs. gibi çalışmalarla, **ruhanî** kuvvetleri gelişir ve buna bağlı olarak **Nefs**’ini tanıma imkânları da artar.

Eğer kişi, **ruhanî** kuvvetlerini geliştirme yolunu tutmuş; ilimle, gerçeği itibarıyla **Nefs**’ini tanımış, **Mülhime**’ye geçmiş ise ne âlâ...

Ancak, **Levvâme**’yi geçti, **Mülhime** bilgilerini edindi, fakat **Nefs**’ini **arındırma** mücadelesine girmede ise...

Nefs, **bilincini arındırma** mücadelesine girmedeği için tabiat hükmünden kendini kurtaramadı!.. İşte burada bazı tehlikeler ve enteresan olaylar söz konusu olur.

Bazı kişilerde, yapılan belli çalışmalar sonucu, **Ruh** kuvvetinde gelişme olur.

Beynin çalışan kapasitesi, belli çalışmalar sonunda bazı özelliklere ve kuvvetlere kavuşur! Bu hassasiyete kavuşma neticesinde de ruhanîyetinde yükselme olur. Beynindeki bu kapasitenin getirdiği özellik ile belli şeyleri görebilir, sezebilir veya belli manevî çalışmaları yapabilir, manevî seyahatleri gerçekleştirebilir ve hatta manevî bazı görevleri yapabilecek düzeye ulaşabilir...

O zaman bu kişiye belli çalışmalar, görevler yaptırılır. Gerek alıştırma düzeyinde, gerekse ihtiyaç duyulan düzeyde, üsttekiler tarafından ona belli görevler tevdi edilir.

Fakat bu kişi, **Nefs** terbiyesi aşamasından tam geçmediği için, yani **Nefs, bilincini tam arındırıp**, kendini beden kabul etme aşamasından geçmediği için, onda **keşif ve fetih** denen hâller kesinlikle olmaz!

Avam, **“keşif”**in ne olduğunu bilmediği için, cinlerden aldığı bilgileri satan kişileri **“evliya”**dan ve **“keşif”** sahibi sanır! Oysa **“keşif”**, ancak **Mutmainne** mertebesinde **“velî”**lerde başlayan bir kemâldir.

İşte, **“sen kapalı gidiyorsun, sen kapalı olarak bazı görevler yapıyorsun”** denen hâl, **Nefsin** kendini beden kabul etme hâlinden kurtulamaması dolayısıyla, onun beyin gücünün üst düzeydekiler tarafından kullanılmasıdır.

O, kendindeki bu kuvvetin ve kullanılışın farkında değildir... Ancak, onun bu yeteneğini daha üst mertebelikler, onun beyni vasıtasıyla kullanırlar. O kişi birtakım şeyler yapar, fakat bundan haberdar değildir.

Bundan haberdar hâle gelebilmesi ancak kendisinin, kendini beden kabul etme hâlinden kurtaracak çalışmalarla bundan kurtarabilmesiyle mümkündür.

Aksi takdirde, o kişinin beyninin devrede olan kapasitesi **kuvve** olarak **“Mutmainne”** düzeyininkine ulaşmıştır;

ama **Nefs**, **bilinci itibarıyla** henüz “**Levvâme**”de veya “**Mülhime**”dedir!..

Oysa önemli olan, her ikisinde de “**Mutmainne**”ye ulaşmasıdır. Her iki yönden de “**Mutmainne**” kemâlâtında bütünleşmedikçe o kişi kendi yaptığı manevî görevlere, manevî çalışmalara muttali olamaz.

Bir de, “**Falanca evliyadan kişi, derecesinden düştü, velâyetini kaybetti**” derler. Bu durum kişinin sadece **ruhanîyeti** ile **Mutmainne**’ye ermiş, fakat **Nefsin bilinci** itibarıyla **Mülhime**’de olmasından; yani velâyeti kazanamamış, velâyete alışma düzeyinde olmasından ileri gelir.

Yoksa, hem **Nefs**, hem **Ruh** olarak, **Mutmainne**’ye ulaşmış kişide kaybetme, geri dönme, kayma olmaz! O, şu âyetin kapsamı altındadır:

“...Allâh Veliyy’lerine korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar.” (10.Yûnus: 62)

Bu hüküm ancak, **Nefs** ve **Ruh**’un, yani benliğindeki **Tek**’lik şuuruyla birlikte **Ruh** gücünün bir arada olması ile geçerli olur...

6

VELÂYET TÜRLERİ ve MERTEBELERİ

75

“Velâyet”; **“Nefs”in hakikatini hissettikten sonra, takdir edilen ölçüde ve dilenilen şekilde gereğini yaşama hâlidir!** Allâh isimleri arasında **“VELİYY”** isminin anlamının, kişinin Esmâ (isimler) formülünde ağırlık kazanmasının sonucudur.

Varlıkta asâleten var olan ve ebediyen sürecek olan kemâlât **“velâyet”**tir. **“Nübüvvet”** ise **“velî”**ler içinde üst sınıfı teşkil eder. Cennet yaşamında **“nübüvvet”** görevi yoktur; onların her biri **“velâyet”** kemâlâtının en yüksek hâlleriyle yaşamlarına devam ederler.

Velâyet’in iki yönü vardır:

A. Velâyeti ilâhîyei Muhammediyei küllîyei Bâtına
(Hazreti **Rasûlullâh**’ta açığa çıkan)

B. Velâyeti Zâhire.

Velâyeti Zâhire iki kola ayrılır:

1. Velâyeti Âmme
2. Velâyeti Hassa

Velâyeti Âmme iki aşamada tamamlanır:

a. Âdem Nebi'den Efendimiz'e kadar gelen Enbiyâ'nın velâyeti bu sınıfa girer.

b. Ehli Tevhid velâyeti (Efendimizden sonra, şeriata -itikadî ve fiilî olarak- hakkıyla tâbi olanlar arasından çıkan zâtlarda açığa çıkan velâyet)

Velâyeti Hassa iki sınıfa ayrılır:

a. Velâyeti Hassai Küllîyei Muhammediye (Nübüvveti Târifîye kemâlâtından hisse almış olan **Rüesa'**nın sahip oldukları velâyet)... Tenezzül yollu açığa çıkan...

b. Seyri sülûkta Havâssı Mümin Velâyeti (tasavvuf yoluyla çalışmalar yaparak oluşan kemâlât sonucu hâsıl olan velâyet)... Urûc yollu oluşan...

76

Velâyet kemâlâtı 17 mertebedir. Bunları sıralamak gerekirse...

Velâyeti Hassa:

1. Velâyeti Suğra; Evliya'nın velâyetidir. İlmi, ilmi **Bâtın'**dir. Fenâfillâh sonucudur.

2. Velâyeti Kübrâ; Enbiyâ'nın velâyetidir. İlmi, **Bâtın'**dir. Bakâbillâh sonucudur.

3. Velâyeti Uzmâ; Müferridûn, Gavs, Müceddid ve İnsan-ı Kâmil velâyetidir; Nübüvveti Târifîye kemâlâtının vârisleridir; ilimleri, ilmi **Ledünn'**dür. Refikleri, Refik-i Â'lâ olan Mele-i Â'lâdır.

4. Velâyeti Ulyâ; Mele-i Â'lâ velâyetidir; **İnsan-ı Kâmil** buna dâhildir. Melekûtun varlık âlemindeki tedbiratı bunlar tarafındandır.

Kemâlâtı Enbiyâ:

5. Kemâlâtı Daire-i Nübüvvet; Lâ mevcûda illAllâh hakikati.

6. Kemâlâtı Daire-i Risâlet; Zâtın tecelli-i daimîsinden letâifi aşere.

7. Kemâlâtı Daire-i Ulûl Azm

Hakayıkı selâsei ilâhî (Üç hakikati ilâhî); **Velâyeti Suğra** aşağıdaki üç kemâlâtın tamamlanması sonucu oluşur. **Tecelli-i Esmâ** mertebesidir.

8. Hakikat-i Kâbe

9. Hakikat-i Kur'ân

10. Hakikat-i Salât

11. Seyri kademi memnu: Mabûdiyeti Sırfı Zâtî; Ruh-u Â'zâm, Kelime-i Tevhid'in hakikati.

Bundan daha üstü ise Hakayıklar yani "Hakikatlerin yaşanması" mertebeleridir. Öncekiler ise "Kemâlâtların yaşanması" mertebesi idi. Bundan sonrası Velâyeti Kübrâ mertebesidir.

Hakayıkı erbaai Enbiyâ (Dört hakikati Enbiyâ); **Velâyeti Kübrâ**'da hasıl olan bazı kemâlâttır. **Tecelli-i Sıfat** mertebesidir. Bunlardan biri ile müşerref olur muradı ilâhî gereğince.

12. Hakayıkı Daire-i İbrahimîye; Hanîfiyet.

13. Hakayıkı Daire-i Musevîye; Sıfatıyyun, Furkan, Nefsıyyun. On ikiler ve Kırklardır.

14. Hakayıkı Daire-i Muhammediye; Zâtıyyun, Kur'ân, Ulûhiyet. Gavs ve Aktab'dır, Müferridûn'dur. Tecelli-i Zâtî Daimî sonucudur.

15. Hakayıkı Daire-i Ahmedîye; Vâhidîyet. İnsan-ı Kâmil'dir. Tecelli-i Zâtî Daimî sonucudur.

Tecelli-i Zât sonucu oluşan kemâlât ise iki türdür:

16. Lâ taayyün; Â'mâ.

17. Hubbu Sırfı Zâtî; Ahadiyet.

Biline ki...

Velâyet asıldır, daimîdir; hükmü sonsuza dek geçerlidir!

Nübüvvet ise geçicidir; dünya hayatı ile sınırlıdır; velâyet ile kaîmdir!

Nübüvvet bir görevdir; **velâyet** ise yaşanılan bir kemâl, bir hâl, bir mertebedir... Her Nebi, **velî** olması yani varlığındaki velâyet kemâlâtı sebebiyle Nebi olmuş, Nübüvvet görevini yüklenmiştir.

Her **Nebi, velîdir**; kıyametten sonra, cennette, velâyet kemâlâtının mertebesini yaşar. Nübüvveti ise son bulur!

Velâyet, **“EİVELİYY”** ismiyle işaret edilen kemâlâtları anlatır. **“Velî”** bu kemâlâtlardan biriyle müşerref olmuş zâttır. Nebi de, Velî de, Rasûl de **“Velâyet”** kapsamı içindedir.

Her **velî** ise **Nebi** değildir!

“Rasûl”lük ise **“Nübüvvet”**ten ayrı bir özelliktir!

7

NÜBÜVVET TÜRLERİ

79

“Nübüvvet”, “Allâh” ilminin açığa çıkarak “Sünnetullâh” esasları hakkında insanları bilgilendirme ve korunmalarını teklif etme işlevidir.

Nübüvvet’in iki yönü vardır:

A. Nübüvveti Zâhir

B. Nübüvveti Bâtın

Nübüvveti Zâhir ikiye ayrılır:

1. Nübüvveti Teşrîfiye; Şeriat getiren nübüvvet. İkiye ayrılır:

a. Şeriatı müceddede nübüvveti; eski şeriatı yenileyen görev. İki aşamalıdır:

* Nübüvveti mutlaka-i küllîye-i âmme (Âdem’den Efendimize olan nübüvvet)

* Nübüvveti mukide-i cüzziye-i hasa (Efendimizin nübüvveti)

◆ BİLİNCİN ARINIŞI

b. Şeriatı hassa nübüvveti; yeni şeriat getiren görev.

2. Nübüvveti Târifiye; İrfan getiren nübüvvet - Hızır a.s. ve bu gibi kendini tanıtmayan bir kısım zevât.

Nübüvveti Bâtn da ikiye ayrılır:

1. Velâyeti cihetiyle ilmi Hakk'tan alanlar; İlmi Bâtn.

2. Keşfi rabbanî ile âlemi gaybtan alanlar; İlmi Ledünn... Hızır a.s. gibi Rüesa'nın ilmi.

Evet, “**velâyet**” ve “**nübüvvet**” hakkındaki bu kısa bilgidен sonra tekrar kaldığımız yerden konumuza devam edelim...

8

VELÂYET KEMÂLÂTI

Velâyet istidadına sahip o yolda birtakım çalışmalar yapan kişi; aldığı güçlü ilim ve **idrak** ettiği hakikat ile ruhanîler arasında manevî olarak staj amacı ile bulunabilir ve birtakım görevler yapar. Ancak yeterli **Nefs** arınması olmadığı için; yani **Nefs**, kendini beden kabul etmeyi terk edemediği, bilincini aldığı müspet ilhamlar sonucu arındırıp kemâle erdiremediği için **Mutmainne**'ye ulaşamamıştır ve hâlâ tehlikededir!

En büyük tehlike de buradadır!.. Çünkü ruh, o kuvvete kavuşmuş, fakat **Nefs**, birim olma bilincini atamamış ve ilham yollu aldığı kemâlâtı kaybetme tehlikesi ile karşı karşıyadır... **Nefs**, ne zaman ki bununla birlikte **Mutmainne**'ye oturur, artık onun için kaybetme tehlikesi bitmiştir...

Nakşi ve benzeri tarikatlar, ruh gücünü artırmaya gider

ve “**Ruh gücü** belli bir düzeye geldikten sonra zaten **Nefsi** de kontrol eder ve onu yetiştirir” diyerek, bu tarzı tatbik eder...

Kadirî, Rufaî, Bedevî ve benzeri tarikatlar, **Nefs**’i öncelikle tabiat kaydından kurtarmaya ağırlık verir.

Nakşibendî’likte ise **Nefs**’in tabiat kaydından kurtarılmasıyla birlikte, **Nefs**’in hakikatine dair bilincinin geliştirilmesine de önem verilir... Esas olarak tarikatlar arasındaki farklardır bunlar...

Elbette bu anlattıklarımız, tarikatların orijinal gelişleri itibarıyladır; bugünkü uygulamalarla alâkalı değil.

Mutmainne düzeyine geldikten sonra **Nefs**, “**Velî**” adını alır... **Mutmainne** düzeyindeki kişi, “**ilm-el yakîn**” düzeyindedir. **Mutmainne, Fenâfillâh**’ın başlangıcıdır.

“**Mülhime**”de **Fenâ-i Efâl** ve sonucu olarak “**Tevhid-i Efâl**”; **Fenâ-i Esmâ** ve sonucu olarak “**Tevhid-i Esmâ**”; **Fenâ-i Sıfat** ve ertesinde de “**Tevhid-i Sıfat**” yaşanılır...

Fenâ-i Zât’la birlikte **Nefs**, kendini beden kabul etme fikrinden arınmaya başlar. Bunun neticesinde de “**Fenâfillâh**”a girer ki; “**Fenâfillâh**” esas “**Mutmainne**”de başlar, **velâyet** mertebesidir!

Mutmainne ve **Mutmainne**’yi takiben **Radiye**, “**Fenâfillâh**”tır...

Mardiye, “**Bakâbillâh**”tır...

Mutmainne’de, kişide **Allâh**’ın **Tek**’liği konusunda tam bir itminan hâsıl olur.

Nerede, ne fiil görürse görsün, “**bu fiilin fâili hakikisi Allâh’tır**” der ve nerede, kimde ne hâl görürse görsün, “**Hak böyle yapmayı diliyor, böyle yapıyor**” der...

Kınama, ayıplama, ters görme, yanlış görme gibi hâller,

Mutmainne'deki **Veli**'de kalkmıştır...

Mutmainne'de yerleşme hâli neticesinde kişide "**Tecelli-i Esmâ**" meydana gelir ve **rıza hâli** oluşur...

Görmektedir ki her şeyi meydana getiren **Hakk**'ın kendisidir! **Hakk**'ın kendisidir derken, **Nefs**'in hakikatının de Hak olduğunu bilir, ama gene de kendini bir beden görme hâli tam kaybolmamıştır... **Şirki hafî**, henüz mevcuttur burada...

Mutmainne'de ve **Radiye**'de, **şirki hafî** tam olarak yok olmamıştır! Yani, varlığın aslının **Hak** olduğunu bilir; "**Ene'l Hak**" der!.. Ama buna rağmen, "**Ene'l Hak**" sözünün içinde **gizli bir benlik** vardır.

Oysa bu hâl içindeyken, her şeyden razıdır!.. Ne duysa, ne görse, ne olsa, "Böyle dilemiş, böyle yapmış" der ve bu hâl içinde, razıdır... Buna "**Nefs-i Raziye**" tâbir edilir...

Yalnız burada bir fark var... **Mutmainne**'de iken fiilleri seyrederek, o fiillerin fâili olarak **Hakk**'ı görür. **Nefs-i Raziye**'ye geçtiği zaman **filler** boyutundan, **isimler** boyutuna çıkmıştır...

Artık, filler üzerinde durmaz; o fiilleri meydana getiren mânâların müşahedesine geçer. Yani, o ismin neticesinde, mesela "Rahmân, Rahîm tecelli etti ve merhametle böyle yaptı" der.

Mutmainne'de; "Merhamet etti, şu parayı verdi!" der. **Fiili** konuşur.

Radiye'de; rahmeti, merhameti müşahede eder. Oradan **özellikleri meydana getiren isimleri, mânâları** seyretmeye başlar.

Burada, **Tecelli-i Esmâ** vardır... Burada isimlerin zuhuru seyredilir ve onlara dayalı olarak fiillerin varlığından söz edilir...

Yani, birinde bir fiil var, o fiil bu isimler bileşiminin doğal sonucu olarak, zaten çıkacaktır ortaya, başka çaresi yok!.. İşte bu fiilin ortaya çıkışı, bir isimler bileşiminin otomatik olarak oluşturduğu bir görüntüdür. Bu anlayışa gelince kişi, isimlerin ağırlığını seyretmeye başladı. İşte bu isimleri ağırlıkla seyretmesi ile “Radiye” oluştu ve **Tecelli-i Esmâ**’ya geçti.

“Tevhid”ler, yani “Tevhid-i Efâl”, “Tevhid-i Esmâ”, “Tevhid-i Sıfat” ve “Tevhid-i Zât” hep urûc yollu, kişinin kesretten vahdete doğru seyrinde yaşanan idraklardır...

“Tecelli”ler, yani “Tecelli-i Esmâ”, “Tecelli-i Sıfat” ve “Tecelli-i Zât” ise nüzûl yollu, teklikten çokluğa doğru olan bakış açısının yaşanılmasıdır.

Levvâme, başlı başına bir grup, **Mülhime** başlı başına bir grup, **Mutmainne** ise, **Radiye**’yi de içine alan bir gruptur...

Seyri sülûkta yani tasavvuf çalışmalarının bir yoldan yapılması hâlinde kişi şu yedi mertebeyi aşar:

1. **Ruhu cüzîsinin ne olduğunu bilir.**
2. **Akl ve muhakemesini fark edip, düşünerek harekete başlar.**
3. **Aklının Akl-ı Küll olduğunu fark edip; ruhunun Ruh-u Â’zâm’la kaîm olduğunu; nefsinin Nefs-i Küll’den geldiğini hisseder.**
4. **Hepsinin Zât’ta fâni olduğunu müşahede eder ve neticesini yaşar.** (Cem makâmıdır.)
5. **“İbn-ül Vakt” olduğunun bilincindedir.** (Vahdet-i Vücut - Ene’l Hak hâlidir.) (Fenâfillâh)
6. **“Ebû’l Vakt” diye işaret edilen kemâlât ile yaşar.** (Vahdet-i Şuhud) (BakâBillâh) (Fark bölümüdür.)

7. “Fakr” = Mahvı Küll = Hiçlik (Vâhidiyet mertebesidir.)

124 bin evliyanın çok büyük bir kısmı şeriat evliyasıdır... Geriye kalan tasavvuf yollu kemâle ulaşmış evliyanın büyük çoğunluğu da Mutmainne düzeyindedir.

Bunun diyelim dört bini de **Radiye**’dir.

Mardiye’ye geçmek, evliyaullâh içinde yüz binde bir kişiye nasip olan bir hâldir... Ancak ve ancak **Mardiye**’de tam olarak **şirki hafî** kalkar...

Nefs bilinç olarak, “**Mardiye**” düzeyine geldiği zaman, **Vâhidiyet** mertebesinde kendini bulur. **Vâhidiyet** mertebesinde kendini tanıyan **Nefs**, ilâhî vasıflarla kendini tanıır.

“Hayy”dir, “Aliym”dir, “Müriyd”dir, “Kaadir”dir, “Semi”dir, “Basiyr”dir, “Mütekellim”dir.

Bütün bu vasıfların oluşturduğu sonuç, “**Mükevvin**” oluşudur! Yani “**Tekvin**” sıfatı! Bunun tafsilâtına girmiyorum, ehli bilir; ehli olmayanın da bu mertebeyi anlaması mümkün değildir... Çünkü orada, **Nefs-i Küll** olduğunu anlar, **idrak** eder ve **tahakkuk eder!**

Yani, **Mülhime**’de bilinç **Nefs-i Küll** olduğunu anlar, **fark** eder... Ancak bu **kemâlin tahakkuku Mardiye** nefis bilincindedir.

Mardiye’dekinde ise, **Nefs-i Küll** olarak tasarruf edendir!.. Burası 7’lerin, 4’lerin makâmıdır. Yedi kutub, dört kutub, **Nefs-i Mardiye** düzeyindedir, **Nefs-i Küll** olarak... Onlara 7’ler derler, yedidir ama yedisi birdir. Yedi kişidir onlar, ama aslında yedisi de birdir. Yedi ayrı **Nefs**’tir, fakat **BİR bilinçtir...**

Nefs-i Mardiye sahipleri, “**fetih**” sahibidir. **Nefs-i Mutmainne**’de ve **Nefs-i Radiye**’de “**keşif**” vardır. Onların ilimleri **İlmi Bâtın**’dır. Kalp gözü açıklığı denen, varlığın birtakım sırlarına vâkıf olma hâli vardır. **Mardiye Nefs** sahibinde **fetih** vardır; kendilerinde yaşanılan ilim, **İlmi Ledünn**’dür!..

“**Evliyaya eğri bakma! Kevn-i mekân elindedir**” beyiti, **Mardiye Nefs** durumundaki Evliyauullâh içindir...

Mutmainne’deki, **Velî**’dir.

Radiye’deki, **Velî-i Mükemmel**’dir.

Mardiye’deki, **Velî-i Kâmil**’dir.

Sâfiye’deki Evliyauullâh ise “**Ulül Azm**” olarak bilinir, belli bir görevi olan bu zevât ya “**Müceddid**”dir; “**Gavs**”tır ya da **Kutb-ul Aktab** veya **Kutb-ul İrşâd**’dır!

“**Mardiye**”, Sıfat mertebesidir, dedik. İlâhî vasıflarla vasıflanmış kişidir...

“**Mutmainne**” ve “**Radiye**”, “**Velâyeti Suğra**”dır.

“**Mardiye**”, “**Velâyeti Kübrâ**”dır. Enbiyâ velâyetinin kemâlâtından hisse alınır. **BakâBillâh** mertebesidir! Bu mertebeden evvel kimsede **İlmi Ledünn** olmaz!

Bir de “**Velâyeti Uzmâ**” vardır... Bu, “**Müferridûn**”un ve **Rüesa**’nın velâyetidir... Bu velâyet mertebesi, **Velâyeti Kübrâ**’nın üst sınıfıdır; fakat **Velâyeti Ulyâ**’nın kapasitesine de sahip değildir.

“**Velâyeti Uzmâ**”, “**Ferdiyât**” makâmında olanların velâyetidir. Bunlar, **Gavs**’ın tasarruf dairesinin dışındadırlar. “**Gavsîyet**” görevini yüklenecek kemâlâta sahiptirler, fakat “**Gavs**” bir tane olduğu için bunlar, **Gavs**’ın dışındaki kişilerdir.

“**Velâyeti Kübrâ**”dan sonra bir de “**Velâyeti Ulyâ**”

vardır! Bu da “**Sâfiye nefis**” bilincinin velâyetidir...

Mardiye'den sonra, “**Sâfiye**” gelir. **Nefs**'in tam bir Öz yaşam hâlidir... “**Halife**” durumunda olan kişidir... **İnsan-ı Kâmil, Gavs, Kutb-ul Aktab ve Kutb-ul İrşâd** bu mertebedeki şahıslardır!

“**Velâyeti Ulyâ**”, “**Mele-i Â'lâ**” velâyetidir. Yüksek dereceli bazı **melâikenin** velâyetidir...

“**Gavs**”ın emrinde, yanında iki arkadaşı vardır. Bunlardan Dünya'nın idaresi ile görevli yardımcısı; “**Kutb-ul Aktab**”dır. Aynı zamanda **Ricali Gayb = Manevî görevliler** ordusunun başıdır. **Gavs** olmadığı zamanda, **Ricali Gayb** ordusunda başkanlık eden, **Kutb-ul Aktab**'dir... **Gavs**'ın solundadır.

Gavs'ın sağında, **Kutb-ul İrşâd** vardır...

Kutb-ul İrşâd, âlemlerden gelen feyzi insanlığa dağıtır. **Kutb-ul İrşâd**, Dünya işlerine karışmaz. Dünya'da olacak olaylara, yani insanların kişisel durumu ile ilgili işlere karışmaz.

Âlemden gelen feyzi, yani bulunduğu devir içinde çeşitli burçlardan gelen kozmik ışınımı gereken kişilere kanalize ederek onlarda belli bir bakış açısını oluşturur.

Kutb-ul İrşâd'ın vazifesi, gelen manevî feyzi gerekli olan kişilere ve yerlere dağıtmaktır. Onun görev alanı **Kutb-ul Aktab** başkanlığındaki **Ricali Gayb**'dan tamamen başkadır...

Kutb-ul İrşâd'ın emrinde de kutublar vardır... **Kutb-ul Aktab**'ın da emrinde kutublar vardır...

Kutb-ul İrşâd'ın emrindeki kutublar, **irşâd** kutublarıdır. Bunlar, yetişmesi imkân dâhilinde olan kişilerin yetişmesi için gerekli olan feyzi de dağıtır.

Mesela, bir kişi gider bir şeyhe bağlanır. O şeyh aslında yetersiz bir şeyhtir... Ama o kişi de, istidatlıdır. Bir şeyler olması lazım! İşte o zaman **“Kutb-ul İrşâd”**ın emrindeki **irşâd** kutubları, mânen o kişiye müdahale eder ve yetiştirir.

O kişi zanneder ki, “Ben şeyhimden alıyorum.” Hayır! Şeyhinden almıyor! Şeyhinde gerçekte hiçbir şey yok!..

Ama O, sâfiyetle o şeyhe bağlandığı için, **“Kutb-ul İrşâd”**ın emrindeki **irşâd** kutubları tarafından yetiştirilir... Bu durumu ne o kişi ne de şeyhi bilir...

İşte **“İrşâd”** kutubları, **“Kutb-ul İrşâd”**dan aldıkları feyzi dağıtan kutublardır. **Ancak bu dağıtılan “feyz”i, sadece kişi yetişmesiyle kayıt altına almamak gerekir.**

Dünya insanları arasında oluşan çeşitli akımlar, eğilimler hep bu “feyz” kapsamına girer! Bu kelimenin anlamını çok geniş anlamak icap eder.

Bunların, halkın idaresi ile ilgili kutublarla alâkası yoktur. Onlarla karıştırmamak lazım!..

İki türlü **kutub** vardır;

1. İdarî Kutub,

2. İrşâdî Kutub.

İdarî Kutublar; **Ricali Gayb** tâbir edilen, manevî ordunun görevlileridir.

En başta, **“Gavs”** vardır. Gelen ana feyz, **“Gavs”**a gelir... **“Gavs”**, bu feyzi **irşâd** yönüyle, **“İrşâd Kutbu”**na nakleder. Dünya’nın düzeni dolayısıyla alınması gerekli kararlar, oluşması gereken olaylar yönüyle de, **“Kutb-ul Aktab”**a devreder...

“Gavs”ın iki kutbu vardır; **“Kutb-ul Aktab”** ve **“Kutb-ul İrşâd”**.

“Kutb-ul Aktab”ın emrinde 4’ler vardır. 4’lerden

sonra 7'ler; 7'lerden sonra 12'ler vardır... 12'lerden sonra 40'lar vardır. 40'lardan sonra 300'ler vardır, 300'ler tâbir edilir ama esas 313 kişidirler. Mesela; **Seyyid Mahmut Murtaza el Geylânî** ki Hama'da yaşamış ve bir süre önce âhirete intikâl etmişti, 40'lardandı! **Lâdikli Ahmet Ağa, Alvar'lı Mehmet Efendi** bu 300'lerdendi... Artık âhirete intikâl ettikleri için açıklamakta bir beis yoktur. 300'lerden sonra 1200 kişilik bir grup vardır. Ondan sonra da 124 bin'ler gelir...

Unutulmasın ki bu rakamlar tüm Dünya üzerinde görevli olanların sayısıdır.

Ana görevliler, 1200'lere kadar olan gruplardır. Bir de bunların dışında "**Bölgesel Kutub**"lar vardır. Ayrıca bunların teferruatı olarak, yerel kutublar vardır. Görev alanı belli bir bölgeyi içine alan kutublar vardır.

Mesela; İstanbul bölgesi, Ankara bölgesi gibi... Ankara deyince, civardaki birkaç şehri daha içine alan bölgesel kutublardır... Mesela Ankara Bölgesinin aslî kutbu Ankara'daki Hüseyin Gazi tepesinde defnedilmiş **Seyyid Hüseyin Gazi**'dir. Bir de zâhiri olarak Ankara'da yaşamakta, bölge kutbu olan Zât vardır.

İşte, bu bahsettiğimiz zevâtın 40'lara kadar olan bölümü, "**Mardiye**"ye ulaşmamıştır... 40'ların bir kısmı "**Mardiye**"dedir, bir kısmı "**Radiye**"dedir. 40'ların reisi "**Mardiye**"dedir, 7'ler "**Mardiye**"dedir, 4'ler "**Mardiye**"dedir.

"**Kutb-ul Aktab**", "**Kutb-ul İrşâd**", **Velâyeti Kübrâ** sahibi; "**Müferridûn**", "**Gavs**", "**Müceddid**", **Velâyeti Uzmâ** sahibi; "**İnsan-ı Kâmil**" de **Velâyeti Ulyâ** sahibi olarak "**Sâfiye**"dedir... Bunlara topluca "**RÜESA**" yani "**Reisler**" denilir.

Bu zevâtın hâli tarife, tâbire sığmaz!.. Buradaki yaşamın nasıl olduğunu anlatmak mümkün değildir. Kimlere takdir olmuşsa, onlar tarafından bilinen bir yaşamdır. Allâh bize de o mertebeleri **nasip etmiş** ola ki, biz de o hâllere muttali olalım. Aksi takdirde ancak, lafını ederiz!

Daha alt düzeydeki görevler için, belli ruh kuvvetine erişmiş, belli beyin hassasiyetine ulaşmış, belli bir **Vahdet** görüşünü almış, kabullenmiş kişiler bir süre **“stajer”** olarak görev alırlar.

Bunlar beyin kapasiteleri dolayısıyla görev yapabilecek kuvvettedirler. Bunlar, önceden tespit edilir; bazıları 10 sene, 15 senelik staja alınır. Staj süresi içinde olmalarına rağmen henüz **Nefs’in arınma** mücadelesi tamamlanmamış; gizli şirk tamamen ortadan kalkmamıştır onlarda... Zaten o yüzden stajerdirler...

Yukarı mertebedekiler bunlara belli görevleri intikâl ettirirler; onlar da farkında olmadan o özellikleri kullanarak çevrelerinde belli tasarrufları yaparlar... Bu arada yetiştiricileri olan **kâmil velîler** veya **Hızır** (aleyhisselâm) nezaretinde, gizli şirkin tamamıyla ortadan kalkması yani **Nefs arınması** çalışmalarını sürdürürler.

Nefs’in arınması önce, kendini beden olarak kabul etme hâlinden kurtulma yani tabiat mücadelesiyle başlar; ki bu da **“Levvâme nefis”** bilincinde oluşur. Bu çalışmalar, senin kendini bir beden ve bir birim olarak kabullenmene yol açan hâllerden kurtulman içindir. Bu gerçekleşmeden, velî olman, **yakîn** kazanman mümkün değildir...

“İlm-el Yakîn”, **Mutmainne**’de hâsıl olur. **Mülhime**’deki, **hissî müşahededir**; **“yakîn”** değildir. **Mülhime**’deki, **“İlm-el Yakîn”**in gölgesidir. Bilgi yollu belli şeyleri hissedistir...

Mutmainne'de “**İlm-el Yakîn**” hâsıl olur. Bu, **Radiye**'de “**Ayn-el Yakîn**”e döner. **Mardiye**'de, “**Hakk-el Yakîn**” hâsıl olur; bu zâta “**Ârifi Billâh**” denir ve **ilâhî sıfatlarla** tahakkuk eder. Yani, o sıfatların gereği olan hâlleri kendinden ortaya koyar, ama kendinden derken kişiselliğinden değil, **Nefs-i Küll** olarak varlığından...

Radiye'de, “**Tecelli-i Esmâ**” vardır.

Mardiye'de, “**Tecelli-i Sıfat**” vardır. Yani, **ilâhî vasıflarla tahakkuk** etme hâli ki; bu ikisi arasındaki hâl, ancak yaşanarak fark edilir. Dilde bunu anlatmak çok zor bir şey! Çünkü biz, öyle bir şey düşünmemişiz, hayal bile etmemişiz. Onun için bunlar böyle mecaz yollu anlatılır ama gerçeği ancak yaşanarak bilinir!

“**Gavs**”, Dünya'da yaşadığı sürece, “**Gavsîyet**” görevini ifa eder. “**Gavs**”ların hepsi de esasen “**vekîl Gavs**”tır.

Her mertebenin bir asili vardır, bir de o asilden sonra gelen vekîlleri vardır.

Gavsîyet mertebesinin asâleten sahibi **Abdülkâdir Geylânî**'dir. “**Gavsı Â'zâm**”dır. Diğer devirlerde gelen “**Gavs**”lar da o mertebeye ve göreve “**vekâleten Gavs**”lık görevini yaparlar. Fakat âhirete intikâl ettikleri zaman, **Gavsîyet** görevini bırakırlar. Seyyid **Abdülkâdir Geylânî**'nin görevi ise bâtında devam etmektedir. Bu yüzden de yardımcıları el'an devam etmektedir.

“**Divan**”a, geçmişte görev almış **Gavs**'ları temsilen, **Abdülkâdir Geylânî** Hazretleri gelir. **Abdülkâdir Geylânî** Hazretlerinin “**Gavsı Â'zâm**”lığı buradan ileri gelir; “**Kutbiyet**”i, “**İrşâdiyet**”i kendinde toplamış olduğu için değil!.. Asâleten “**Gavs**”tır. “**Gavsı Â'zâm**”dır!..

Diğer “**Gavs**”lar, âhirete geçtikten sonra, “**Divan**”a katılmazlar, dünyevî işlerle alâkalı görüşmelere

katılmazlar... O mertebe kendisine bahşedildikten sonra tâbiri câizse, emekli olmuş gibidir. Öbür tarafta, manevî âlemde birtakım görevler yaparlar, ancak dünyevî işlere katılmazlar.

Abdülkâdir Geylânî Hazretlerinin, **Gavsı Â'zâm** olarak, asâleten o görevin sahibi olarak dünya işlerine müdahale yetkisi vardır.

Diğer **“Gavs”**lar, dünyadan ayrıldıktan sonra, dünya işlerine müdahale etmez, ama **Abdülkâdir Geylânî** Hazretlerinin dünya işlerine müdahale yetkisi vardır ve o yönüyle **Gavsı Â'zâm**'dır... Diğer **Gavs**lar, Dünya'da yaşadıkları müddetçe **Gavsîyet** görevini yapar, öbür dünyaya intikâl edince de öbür dünyanın görevlerini yaparlar.

Bir de, her hicrî yüz yılın başında gelen **“Müceddid”**ler yani **“yenileyici”**ler vardır. Çünkü her yüz yılda bir, Dünya'nın şartları değişir.

Dünya'nın genel şartları değiştiği için, o günün şartlarına göre, **Din'i tecdit etmek = değişen anlayışa ve toplumun gelişmelerine göre Din'i yeniden yorumlama ve açıklama** gerekir.

Din'i tecdit ederken yapılan iş, **Din'**de yeni şartlar getirmek değil; **Din'i, o günün şartlarına, anlayışına göre anlatmaktır.** İşte bunu, yüz yılda bir gelen **“Müceddid”**ler yapar...

“Müceddid”ler **“Rüesa”** mertebesinde çok yüksek dereceli zevâttir... **“Müceddid”**ler yenileme görevini yaparlar. Bu yaptıkları görevin gereğini icra kurulu tatbik eder. Bir yandan da **“Kutb-ul İrşâd”** ile ortak çalışır.

“Müceddid”ler esas itibarıyla **“Kutb-ul İrşâd”**la ortak çalışırlar.

“**Müceddid**”ler yenilemeyi yapar, o tecdit istikametinde “**Kutb-ul İrşâd**”la diğer kutublar feyzi yayarlar...

“**Kutb-ul Aktab**”, emrindeki diğer görevlilerle beraber Dünya'nın idarî, siyasî veya fizikî olaylarını yönlendirir.

“**Kutb-ul İrşâd**”, ilâhî feyzi yönlendirir. İlâhî feyzin yönlenişi de, “**Müceddid**”in yenilediği konuya dönük olarak oluşur. Dolayısıyla “**Müceddid**”, “**Kutb-ul İrşâd**”la paralel çalışır. “**Müceddid**”in olmadığı zamanlarda da “**Kutb-ul İrşâd**” görevlidir. O, göreve devam eder... Ancak, tecdit bâbında, “**Müceddid**” geldikçe, “**Müceddid**”in istikametinde Onunla paralel çalışır.

“**Kutb-ul İrşâd**”lar, “**Nübüvveti Târifîye**” kemâlâtıyla görev yaparlar... **Tecdit** görevini yaparlar, fakat yüzleri halka dönüktür. “**Müceddid**” de, “**Nübüvveti Târifîye**” kemâlâtından hissedar olarak **gaybından alır, halka verir**.

“**Müceddid**”, gaybından aldığı ilmi, “**Kutb-ul İrşâd**”ın boyutsal olarak âfaktan aldığı feyizle birleştirir, halka yayar. Çevresine yayışı kendindedir; Dünya üzerine yayışı, “**Kutb-ul İrşâd**”ın gücünden yararlanaraktır...

Varlığı meydana getiren, **Hakikat-i Muhammediye** namıyla tarif edilen ana **Ruh, Ruh-u Â'zâm**, aynı zamanda bir kuvvedir. Kuvve olması itibarıyla da “**Melek**”tir.

Senin **Nefs**'inde hem melekiyet, yani **nûrâniyet** mevcuttur; hem de şeytaniyet, yani nâriyete bürünme yeteneği! “**Nefs**”in hakikati, “**melek**” tâbir edilen kuvvedir!

Nefs, “**vehm**”e tâbi olursa, birimsellik noktasında kendini kabul etmiş, hakikatini yaşayamamış olarak şeytaniyete bürünür!

Kendi özüne yönelirse, melekî kuvvelerini kullanmış olur. Bu melekî kuvvelerini kullanarak hakikatine ve aslına dönmüş, hakikatinin ve aslının gereğini yaşamış

olur ki, **Nefs**'in üst mertebeleri meydana çıkar...

Her büyük kutub, yani **Kutb-ul Aktab** olsun, **Kutb-ul İrşâd** olsun veya **Gavs** olsun; bunların her biri belli bir sıfat ağırlıklı olarak gelmişlerdir.

Mesela **Abdülkâdir Geylânî** Hazretlerinde, **Kudret** sıfatının zuhuru ağırlık kazanmıştır. Yani, "**Hayy**", "**Mürîyd**", "**Aliym**" sıfatlarıyla aşikâre çıkmasına karşın "**Kaadir**" ismi yönünden ağırlıklı olarak **kudretle** gelmiştir. Dolayısıyla **Onda** çok büyük tasarruflar vardır...

Şeyh **Bahaeddin Nakşibend**, "**Aliym**" ismi yönünden açığa çıkmıştır!.. İlimle gelmiştir!..

Seyyid Ahmed Rufaî ve Seyyid Ahmed Bedevî... Onlar da "**Kudret**" sıfatı ile zuhur etmişlerdir. Bu yüzden onlarda da olağanüstü olaylar görülmüştür...

"**Mardiye Nefs**" mertebesinde "**Tecelli-i Sıfat**" zuhuru da "**fetih**" hâsil olduğu zaman, bu zuhur mutlaka ağırlıklı olarak bir sıfattan olur.

"**Mukarreb**" olan Allâh velîlerinin her birinde belli sıfatlar vardır. Bunlara vekâleten diğer velîlerde de belli sıfatlar oluşur. Ama netice olarak her biri kendi tâbi olduğu Hazreti **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın meşrebinden istifâde ile görev yaparlar. Velîler de o meşrebtен giderler...

"**Mukarreb**" velîlerin bir kısmı, Hazreti **Musa**'nın meşrebi üzeredir; müşahedesinde "**tenzih**" görüşü ağır basar... Kimisi de, Hazreti **İsa**'nın meşrebi üzeredir; "**teşbih**" müşahedesini ağırlıklı olarak varlığı değerlendirir.

Eğer velâyette "**Ulül Azm**" mertebesine geçerlerse ve "**Aktabiyet**" veya "**Müferridûn**"luk durumu hâsil olursa, **Muhammedî** meşrebe geçerler ve bunun sonucunda onlarda "**tenzih**" ile "**teşbih**" görüşünün eşit ağırlıkta

sentezi olan **“Tevhid”** müşahedesi meydana gelir... Onlar, **Muhammedî** meşrebtir. Onların dışındakilerin hepsi ya **Musevî** veya **İsevî** meşrebtir...

Marifet, ikiye ayrılır:

Birinci **Marifet**, **“Mülhime”**de hâsıl olur.

Belli riyâzatlar ve tabiatla mücadeleler sonucunda, kişide belli marifetler oluşur. Bu marifetler **belli kevnî** -madde boyutuna ait- **kerâmetleri** de doğurur! Bunlara **“ârif”** denilir! Bunlar daha **“velî”** değildirler!

İlmî kerâmetler ise ikinci marifet mertebesi olan **“Marifetullâh”** sahibi **“Mardiye nefis”** bilincine erişmiş evliyauullâh hazeratına aittir... Bununla karıştırılmasın!

Burada, henüz **“benlik”** kavramı vardır bilinçte! Ancak yoğun riyâzat dolayısıyla beyinde belli bir hassasiyet meydana gelmiştir. Bu hassasiyet ile belli olağanüstü fiilleri ortaya koyar.

Bu, **Allâh’a yöneliş** sırasında oluşan bir marifettir. Bu düzeydeki kişiye **“Ârif”** derler... Yani, işin hakikatine ârif olmuş, belli bir **“marifet”** sahibidir. Bu daha sonra **“Mutmainne”**de, **“hakikat”**e döner...

“Marifet”ten sonra, **“Mutmainne”**de ve **“Radiye”**de **“hakikat”** yaşanır. Bu **“hakikat”** sonrasında **“Mardiye”**ye yükselirse, o zaman **“Marifeti Billâh”** meydana gelir. Yani, **“Allâh’ın indînden ihsan ettiği ilimle”** bilme hâli; ki o takdirde bu kişiye **“Ârifi Billâh”** derler...

“Mülhime” mertebesindeki **marifet** sahibi **“Ârif”**tir.

“Mardiye” makâmında hâsıl olan ikinci marifetin sahibine **“Ârifi Billâh”** derler.

Yani, varlığındaki **Allâh’ın ilmi ile her şeye ârif olan Zât** demektir **“Ârifi Billâh”**!.. Bu, **“Hakikat”**ten sonra

gelen Marifeti Billâh'tır...

İşte bazılarının, “**Şeriat-Tarikat-Marifet-Hakikat**” demeleri, bazılarının da, “**Şeriat-Tarikat-Hakikat-Marifet**” demelerinin nedeni, bu farka dayanır.

“**Hakikat**”ten sonra “**Marifet**” diyenler, “**Mardiye**”deki “**Marifetullâh**”tan söz ediyorlar. “**Marifet**”ten sonra “**Hakikat**” diyenler ise, “**Mülhime**”de yaşanan irfandan söz ediyorlar.

“**Levvâme**”deki, “**Tarikat**”tır...

“**Mülhime**”de, “**Marifet**” hâsıl olur...

Bu “**Marifet**” neticesinde de, şayet takdirinde varsa “**Mutmainne**” ve “**Radiye**”de, “**Hakikat**”a vâsıl olunur...

Burada söz konusu olan “**hakikat**”, bu kelimenin işaret ettiği somut olayın mecazıdır... “**İlmi**”dir!

96

Bu mecazla işaret edilen somut olayın gerçeği mutlak “**hakikat**”in yaşamı ise, yalnızca “**Mardiye nefis**” bilincinin eriştiği mertebede, “**Hakk-el Yakîn**” sonucu yaşanır, “**fetih**” sahiplerince!

Yüksek dereceli evliyauullâha göre, “**Mülhime**”deki “**Marifet**” dikkate bile alınmaz! Onlara göre bu önemli bir şey değildir!

Tarikat devresi olan “**levvâme**” ve “**mülhime**” idraktan ve yaşantısından sonra; buralardaki sayısız vartarlardan kurtulup lütfu ilâhî ile “**Mutmainne**”ye geçilirse, böylece “**Hakikat**” hâsıl olur!

Marifet devresi olan “**Mülhime**” bilincindeki **ârifte**, bu idraktan sonra “**tarikât**” kavramı kalmaz! “**Şeyh**” kavramı kalmaz!

Eğer hâlâ o kişide bu kavramlar varsa, o zaten “**marifet**”e ermemiş, “**ârif**” olmamış; çocukluk

kavramından geçip **“TEK”**lik müşahedesine ulaşamamış; benlik kavgası içinde, menfaatleri uğrunda savaş verip, tasavvufun da hoş sohbetleriyle vaktini değerlendiren **“dervîşân”** sınıfındandır!

Yunus Emre kırk yıl hizmetten sonra **“Mülhime”**de kemâle ulaşınca, **Taptuk** tarafından yanından uzaklaştırılarak, **“Mutmainne”**ye geçmesi için önu açılmıştır! Hiçbir **ârif**, şeyhinin yanında **“Mülhime”**nin kemâlini yaşayamaz; bu yüzden de **“Mutmainne”** bilinç mertebesi kendisine açılmaz!

“Vahdet-i Vücut”un bilgisi **“Mülhime”**de; kemâl hâliyle yaşamı ise **“Mutmainne”**de oluşur! Elbette bu müşahede de **“tarikât”** kavramlarına yer kalmaz!

Eğer velî, bu mertebelerden sonra, **“Vahdet-i Şühud”** müşahedesinin yaşandığı **“BakâBillâh”**a geçer ve **“Mardiye”** bilinciyle, **“fethe”** ermiş olarak **“Marifetullâh”**a sahip olursa, işte o zaman **“Ârifi Billâh”** olur!.. Bu durumu, **“Hakikatten sonra, Marifet gelir”** diyerek açıklarlar...

Bir de Allâh’ın yüce velîleri içinde **“Müferridûn”** farkı vardır!

“Ferdîyet sahibi” olan bu Zâtlar, insanlık içinde fevkalâde değerli varlıklardır... Yani, **Onlara** rast gelmek dahi, muazzam bir lütfu ilâhîdir...

Yeryüzünde bir insana ulaşacak en büyük nimet, **“Müferridûn”**dan olan bir Zât’a rastlamaktır. Bir insan için ondan daha büyük bir nimet düşüncülemez!..

Kişi, eğer böyle bir **Zât**’a rastlarsa, bile ki bu **Zât** direkt tasarruf sahibidir.

Müferridûn’dan olan Zât, **Gavs**’ın tasarruf halkası dışındadır!

Onlar isterse eğer, herhangi birisini **Allâh**’ın kudret ve

kuvvetiyle seçer alır. Hiçbir tarikat şeyhi **O**na karşı koyup, müdahale edemez! **O**, istediğini seçer, alır!

“... **Allâh, dilediğini kendine seçer...**” (42.Şûrâ: 13) âyeti, **Müferridûn**’dan da tecelli eder! Ve **O**, dilediğini kendine seçer... Seçen **O**’dur!

O adam, şu hâldedir, bu hâldedir... Çamura batmıştır, şöyle olmuştur, böyle olmuştur, şuna bağlıdır... Bu hiç önemli değildir!.. Mühim olan, **Onun** dilemesi ve onu seçmesidir... İcabında en berbat batakhaneenin göbeğinde bile olabilir o kişi. Bir anda döner!

“**Nazarı ilâhîye’ye maruz kaldı**” derler, bu duruma... Nazarı ilâhî tecelli eder, “**Müferridûn**” denen Zât’tan! **O**, her şeyi değiştirir!..

Evet biz, bunların hep hikâyesini yazıp okuyoruz; konuşup, dinliyoruz!.. Hakikati nasıl olur?.. Onu da **ehli** bilir...

Aman haddimizi bilip, “**edep**” üzere olalım!

Bilmeden bir “**ehli**”nin yanında cahilliğimizi ortaya saçıp, kendimizi küçültmeyelim!

Elindeki çemberi otomobil diye şöföre anlatmaya çalışan çocuk durumuna düşmeyelim! Sonra gün olur, çok utanırız!

İşte bunun için “**edep**” çok önemlidir...

9

“EDEP” ÜZERİNE

99

Eskiler, “**Edep**” üzerinde çok durmuşlardır...

“**Edepsiz kemâl olmaz**” yani edep olmadan kemâl olmaz demişlerdir... Burada kemâlden murat, “**Mutmainne**” bilincidir.

“**Edep**”, gerçekte, bizim bugün anladığımız mânâda karşındakine hürmet etmek, el-etek öpüp boyun kesmek değildir... Biz, edebi çok dar, kısıtlı ve sınırlı anlıyoruz.

Beşiktaş’taki **Yahya Efendi** Dergâhının girişinde şu yazılıdır:

“**Edep Yâ Hû!..**”

“**Edep**” haddini bilmektir!

“**Edep**” hakkını vermektir!

Her şeye karşı, olması gereken bir edep vardır...

Daha dar mânâda ise;

“**Edep**”sizlik, özellikle “**Mülhime**”de başlar. Her ne

kadar “**Levvâme**”de kısmen varsa da edepsizlik hâli; edebe riayet etmeme hâli, özellikle “**Mülhime**”de oluşur...

Bir yönüyle “**Edep**” kelimesinden murat, “**Nefs**”in **tabiata** tâbi olmamasıdır!

Çünkü **Nefs**, aldığı ilhamlar sonucu, kendi hakikatine yönelip, Rubûbiyetin hakikatini **idrak** etmeye başladığında, zamanı Rubûbiyet hakikatleri ve sırları ile dolu geçer. Bilinci bununla meşgûlken, beden de doğası gereği kendi hükmünü icra ederek, dilediği gibi at koşturmak ister... İşte, **Nefs**in bedenin doğası gereği arzularına tâbi olması hâli, “**Edepsizlik**” diye anlatılan hâldir!

Bedenle, “**tabiatla mücadele**” hâli, “**edep edinme**” hâli diye tarif edilmiştir.

100

Bu yüzdendir ki “**Edep**” olmadan “**Mutmainne**” hâli olmaz! Ve kişi, “**Velî**”olamaz!..

“**Edepsiz kişi velî olamaz**” derler ki, bunun mânâsı budur!

Bu ifadeyi dar mânâda anlayıp da, çevrendekilere hürmet etmek diye yorumlamak çok yanlış ve hatalıdır...

İşin hakikatine ermek, velâyet sırlarına vâkıf olmak, Allâh’a yakîn elde etmek için, ne pahasına olursa olsun, **Nefs**’in **bilincini arındırması** ve bedenin tabiatına tâbi olmaktan kendini kurtarması zorunludur!

Başka türlü **Allâh’a yakîn** elde edilemez!

10

BİLİNCİN ARINIŞI

101

“**Bilinç**” nasıl arınır ve “**Nefs**” orijinalindeki **sâfiyetine** nasıl kavuşur?..

“**Nefs**”, yani “**ben**”in “**bilinci**”, tâ küçüklükten başlanarak, çeşitli şartlanmalarla ve bu şartlanmaların getirdiği değer yargılarıyla oldukça yoğun bir şekilde programlamaya tâbi tutulur...

Eğer siz, Uzakdoğu’da Çin’de, Hindistan’da dünyaya geldiyseniz, o yörenin değer yargılarıyla, şartlanmaları ile **şartlanır** ve çevrenize o değer yargılarına **göre hüküm verirsiniz**.

Günlük davranışlarınızdan tutun, toplumsal bakış açınıza, yaşamı ve olayları değerlendirmelerinize kadar her hâliniz **çevrenin sizi programladığı bu şartlanmalar ile** meydana gelir.

Bulduğunuz çevre totemist ise, sizde totemist bir

bilinç oluşur!

Ateist ise, ateist bir bilinç oluşur. Bir Musevî, bir Hristiyan veya bir Müslüman şartlanması ile yetişmişseniz, bu türden bir değer yargısına bürünür bilinciniz!..

Oysa bir bilincin ulaşabileceği gerçek değerler nelerdir acaba?..

Bir bilincin erişebileceği değerlerden de öte, bilincin gerçek değerleri ve kapasitesi ne kadardır?

Bilinç; beynin veritabanının, zihinsel faaliyetleri sonucunda oluşur. Öte yandan beyin veritabanı, genetik ve astrolojik dediğimiz etkilerle oluşur ve aldığı çeşitli tesirlerle de faaliyetini sürdürür.

Bunun yanı sıra, kişilerin aldığı gıdaların kimyasal değerlerinin, beynin kimyasında oluşturacağı etkiler de, yine bilinci yönlendiren, etkileyen en önemli faktörlerden bir tanesidir.

Eğer herhangi bir iç veya dış sebeple hasar görmemişse beyin, mutlaka o beyinde bir **“Ben”** bilinci vardır... Bu **“Ben”** bilinci; varlığı, mevcudatı meydana getiren **“Öz”** bilincin, o beyinde ortaya çıkışından başka bir şey değildir...

Esas itibarıyla, **“Ben”** kelimesinin işareti, gerçekte **“Nefs-i Küll”** denilen **“Evrensel Mutlak Ben”**liğidir.

Ancak kişi, yetiştirme süreci içinde en başta çevresel şartlanmalar dolayısıyla, göresel bir vehmî benliğe bürünür. Aynaya bakıp da gördüğü sûreti, kendi olarak kabul eder; **“ben”** dediğinde de, aynada gördüğü sûreti kasteder... Bu **“Ben”**’in en ilkel ve basit mânâdaki anlaşılma şeklidir...

Esasen, eğer aynada gördüğün varlık ise **“Ben”** diye kastettiğin; bu aynada gördüğün varlık, toprak altına girip, belli bir süre geçtikten sonra çürüyüp yok olduğunda,

senin **“Ben”** dediğin nesne de yok olup gidecektir...

Bu anlayışa göre; senin **“Ben”** kelimesiyle kastettiğin ve **“Ben”** hükmünü veren bilincin de yok olup gidecek demektir. Yani **“Ben”** kavramı da yok olup, kaybolup gidecek demektir. Oysa, bundan çok seneler önce Antoine Lavoisier’in koyduğu bir kural var:

“Var olan hiçbir şey yok olmaz...”

Eğer **“Ben”** kavramı varsa şu anda, bu var olan **“Ben”** kavramı hiçbir zaman yok olmaz, yok olmayacaktır! Yok olmayacağına göre de demek ki, **“Ben”** kelimesiyle kastedilen şey, yok olacak bir şey değildir...

Her ne kadar neticede yok olacak olan bir nesneden yani beyinden meydana geliyor ise de, gerçek anlamıyla **“Ben”** kelimesiyle kastedilen bilinç, hiçbir zaman **“yok”** olmaz...

Bilinç, beynin ürettiği mikrodalga bedene tüm özellikleriyle yüklendiği için, nasıl bugün beyin faaliyetiyle yaşamına devam ediyorsa, aynı şekilde beynin durması anından itibaren de eskilerin **“Ruh”** adını verdiği astral bedende yaşamını sonsuza dek sürdürecektir...

Olay bu olduğuna göre, **“bilinç”** kendi orijinal yapısını ne şekilde tanıyabilir?.. Bilincin gerçek yapısını tanımasına engel olan şeyler nelerdir?..

11

NEFSİN PERDELERİ

105

Bilinç, üç şeyle örtülmüş vaziyettedir:

1. **İzafî, vehmî benlik duygusu,**
2. **Tabiat,**
3. **Şartlanmalar.**

Şartlanmalar deyince, şartlanmaların oluşturduğu değer yargıları ve bu değer yargılarının meydana getirdiği duygular silsilesi, şartlanmalar kelimesinin içinde değerlendirilmelidir.

Bir bilinç bu üç şeyden arınmadığı sürece, kendi gerçek mertebesine erişemez!..

Bütün kâinatta var olan her şey, gerçeği itibarıyla evreni meydana getiren **Akl-ı Evvel**'den ve de **O**'nun kudretinden, enerjiden meydana geldiğine göre; bütün bilinçlerin özü gerçekte "**Kozmik Bilinç**" dediğimiz "**Evrensel Bilinç**"tir... Eskiler bunu "**Allâh'ın İlmî**", "**Allâh'ın ilim**

sıfatının eserleri” diye tanımlamışlardır.

Evreni meydana getiren **“enerji”** adını verdiğimiz yapı ise **“Allâh’ın Kudreti”** diye tarif edilmiş, **Kudret** sıfatına bağlanmıştır.

Esas itibarıyla maddeden, maddi değerlerden, maddi değer yargılarından ve hatta manevî değer yargılarından öte olan bilinç; oluşumu itibarıyla gözünü bu madde bedende açtığı için, beş duyu verilerine bağlı kalarak, kendini bu beden kabul etmiştir.

Kendini bu beden zannetmesi, onda vehimden yani var olmayanı var kabul etmekten doğan bir birimsellik oluşturmuş ve de **“ben filancaym”** diye düşünmeye başlamıştır.

Çevre kendisine ne isim takmışsa, o ismin karşılığı olarak kendisini kabullenmiştir. Beş duyuya bağlı ve dolayısıyla bunlarla kayıtlı olarak da, kendisini bu et kemikten ibaret bir beden olarak mütalaa etmiş ve tüm yaşamını bu madde bedene bağlayarak, **“Bu beden yok olduğu zaman, ben de yok olacağım”** zannıyla ömür sürmeye başlamıştır.

Oysa, gelmiş geçmiş bütün Nebi ve Rasûller:

“Sen bu beden değilsin! Bu beden belli bir süre sonra toprak altında çürüyüp yok olacak. Fakat Sen, sonuza dek yaşamına devam edeceksin!..” bilgisini ulaştırmışlar ve bilinçleri bu yolda uyandırmaya, uyarmaya çalışmışlardır...

Bu beden olmayan bilinç; kendisinin ne olduğunu, nelerden arınmak suretiyle bilebilir? Ve bu arınma nasıl gerçekleşir?..

Bizim **“bilinç”** kelimesiyle anlatmaya çalıştığımız şey, Din terminolojisinde **“Nefs”teki şuardur!**

“Nefs”, “bilinç sahibi Ben” anlamındadır!

Tasavvufta, ehil olmayanlarca, **Nefse** ait olarak kabul edilen birçok özellik; gerçekte **Nefse** ait olmayıp, **Nefsin bürünmüş olduğu**, elinde olmadan ister istemez büründüğü birtakım özelliklerdir...

“**Nefs**”in bilincinin, kendi hakikatini tanınmasına engel olan hâllerin başında birinci sırada, kendisini bu “**beden**” kabullenmesi gelir.

İkinci sırada, bu kabullenişin tabii sonucu olarak, bedeninin istek ve arzularını, bedeninin dürtülerini, bedeninin kendine has özelliklerini, kendi özellikleriymiş gibi kabul etmesi gelir, ki buna “**Tabiat**” ya da kişinin tabiatı diye işaret ederiz.

Ve nihayet üçüncü olarak da ;

“**Şartlanmalar**” dediğimiz husus ortaya çıkar, ki bu da kişinin çevresel değer yargılarına tâbi olarak, kendi öz bilincini gerektiği gibi kullanamaması sonucu ortaya çıkan davranışlardır...

Sade bir ifade ile açıklayalım:

Siz kendinizi bu beden kabul ediyorsunuz, sonra bedeninin istek ve arzularını, zevklerini, azap ve ıstıraplarını, kendi zevk ve ıstıraplarınız olarak kabulleniyorsunuz ve çevre sizi ne şekilde şartlandırıyorsa, neye şartlandırıyorsa, o doğrultuda, onlara sahip olmak için bir mücadele veriyorsunuz.

İşte bu üç hâl; **bilincin** gerçek kapasitesinin örtülüp, birimsel yaşamın başlamasıyla oluşur...

Normalde, halkın “**Şeriat düzeyi**” dediği, “**Din’in sadece şekli hükümlerini yerine getirme**” diye değerlendirilebilecek, tefekkür yanı olmayan durum “**Nefs-i Emmâre**” ve “**Nefs-i Levvâme**” hâlleridir...

“**Nefs-i Emmâre**”; şartlanmaları nedeniyle **kendisini**

beden kabul eden bilincin, bedeninin dürtüsel diyeceği-miz, tabiatı istikametindeki davranışlara tâbi olmasıdır.

Bu hâl içindeyken; beden en güzel şekilde yemek-içmek ister, beden en güzel şekilde rahat etmek ister, beden en güzel şekilde seks yapmak, uyumak ister; şartlan-maları ne yönde ise onları yapmak ister...

Bunlar **bedenin tabiatı** dediğimiz, **içgüdüsel** davranış-lardır.

Bedene tâbi duruma düşen bilinç, gerçek değerini yi-tirmiş, gerçek varlığından ve özelliklerinden örtünmüş bir hâlde; kendini beden kabul etmiş olarak yaşamına devam eder... Tıpkı diğer canlılar gibi!..

Nitekim diğer yaratılmışlar da yer içer, çiftleşir, uyur, ürür... Bütün bunları yapmak için özel bir bilince ihtiyacı yoktur. Bedenin tabiatı-doğası, onu o istikamette sürükler götürür...

Oysa, insanı bilinçli bir varlık olarak diğer mahlûkattan ayıran şey, **“tefekür”** dediğimiz derin ve kapsamlı dü-şünce; **“muhakeme”** dediğimiz, farklı şeyleri değerlen-dirmeye tâbi tutarak, ortaya bir mânâ çıkarma özelliğidir...

Yani, bir insanın, insan olabilmesi için; gerçek yaşam değerlerini iyi kavraması, yaşam sistemi üzerinde yeterli araştırmalar yapması ve bu araştırmalardan çıkacak sonuç-lara göre de kendine yön çizmesi zorunludur.

İşte bu düzey, tasavvufta **“Levvâme Nefs”** dediğimiz mertebede başlar.

Kişi, kendisinin beden olmadığını, bu bedeninin belli bir süre sonra çürüyüp yok olacak bir nesne olduğunu, yeme içme, seks gibi hâllerin bu bedenle birlikte sona erecek hâller olduğunu **idrak** etmeye başladıktan sonra, bu defa sorgulamaya başlar:

“Peki ben neyim?.. Ben kimim?..”

Bu araştırma tefekkür yollu olabilir, ilham yollu olabilir. Bu, kişinin kendine özgü bir hâl... Fakat her hâlükârda **Nefsin** yani bilincin **arınması** için üç şeyden kurtulması gerekir;

1- Vehmî benlik kavramından,

2- Tabiatın kaydından,

3- Şartlanmalar, şartlanmaların oluşturduğu değer yargıları ve bu değer yargılarının getirdiği duygulardan.

Burada en önemli şey şudur;

Bu vadiye giren insanların binde biri dahi **“Mülhime nefis”** bilincinde oluşan vartalardan kendini kurtaramaz... Eğer bu işi iyi bilen birisi yanında yoksa, akıl danışacağı ehil bir zât tanımıyorsa, binde dokuz yüz doksan dokuzu burada boğulur, gider... Peki bunun sebebi nedir?..

109

Bunu izah etmeye çalışalım:

Şimdi sen, gerek tefekkür yollu, gerekse sezgi yollu, ilham yollu bir gerçeği algıladın... Fark ettin ki;

“Ben bu beden değilim. Bu beden çürüyüp yok olup gidecek! Ben, bugün bu bedenle varım, ama bu beden değilim! Öyle ise yarın da bu bedenin oluşturduğu ruh bedenle var olacağım; ama ben, o ruh beden de değilim! Peki bu takdirde ben neyim?..” dedin ve bilincinle boyutsal yoldan, varlığın özüne inmeye başladın. Varlığın, mevcudatın özüne doğru bir yolculuğa çıktın.

Madde dünyasından başladın, atomaltı boyuta indin. Kuant boyutuna ve nihayet kozmik enerji, kozmik bilinç boyutuna erdin ve sonunda fark ettin ki...

Tümüyle Evren, gerçekte **Tek bir varlık, Tek bir**

bilinçtir!

Yine bu anda anlayıp **fark** ettin ki; bilincinin aslı, gerçekte, evreni meydana getiren O “**Kozmik Evrensel Bilinç**”...

İşte bunu anladığın anda tasavvuftaki tâbiri ile:

“**Benim varlığımda, Hakk’tan başka bir şey yoktur!**”... dedin.

“**BEN kelimesi ile işaret edilen varlık, gerçekte Hakk’tır!**”... dedin.

Dediğin anda da hakikate giden yoldaki en korkunç batağa adımını attın!

Çünkü, sen o anda bilgi yetersizliğinden dolayı elinde olmadan, “**mâdemki benim varlığım Hakk’ın varlığıdır, mâdemki bu varlık Tek’tir; bu durumda Hak, hiçbir şeyle kayıt altına girmez! Hak dilediğini yapar! Hak, mesûl değildir!**” gibi düşüncelere saplandın!

Sonra da tamamen bedenini istediği bir biçimde yeme, içmeye, uyumaya, sekse ve dünyalık işlere doğru hızla kaydın! Artık bundan sonra, canın ne isterse onu yemek, onu giymek; canın ne dilerse onu yapmak gibi, bilincini tamamen bedenini esiri kılan davranışlarının içine girdin.

Böylece, her ne kadar başlangıçta kendi bilincinin **Kozmik Bilinç**, o **Evrensel Bilinç** olduğunu fark etsen, kabullensen dahi; “**hakikati**” elle tutacak derecede o “**hakikat**”e yaklaşırsan dahi; edindiğin bu yanlış kanaat dolayısıyla, bedensellik boyutuna kaydın ve o bilincin gereği olan yaşamı-hissedişi yitirerek, kendini şu beden kabul ederek, bu bedene dönük yeme içme, seks, rahatlık gibi konularla bu **tabiat batağında** boğulma yoluna girdin.

İşte burada önemli bir konu daha var:

Bazıları geçmişte, önce “**tabiatı terki**” ele almışlar.

Bir diğerk kısmı, “**şartlanmaları terki**” ele almışlar.

Bir diğerk kısmı da, “**vehmî, varsayılan bireysel benliği terki**” esas almışlardır...

Geçmişte tasavvufta, “**ruhu kuvvetlendirme**” denilen **bilinci vahdete erdirmeye** yolunu seçmiş olanlar, **Bilinçteki Tek**’lik düşünce ve hissini geliştirerek, maddeden arınma çalışmalarına girmişler; fakat çoklukla bunun getirdiği “**benlik**” hâlini genelde tam atamamışlardır.

Buna mukabil, “**Nefsi arındırma**” denen çalışmaları yapan birtakım tarikatlar ve ekollerde aşırı **riyâzata**, yani **tabiatla mücadele**ye önem vermişler. Fakat bunları yapan yine **kendileri** olduğu için, “**Tek**”lik kavramının **idrak** edilmesi çok güç olmuştur...

Yanı sıra **Varlığın Tekliği** esasından, yani “**Vahdet görüşü**”nden hareket eden Melâmîlik, Bektaşîlik gibi tarikatlarda, “**Ben bu beden değilim, varlık Tek’tir**” şeklindeki yukarıda bahsettiğim görüşten yola çıkmışlar; ne var ki bu defa da tabiatla mücadeleyi geri bırakmışlar ve **Teklik** bilgisine rağmen, **bedende Tekliği yaşamak** handikapına düşerek, yine **Vahdet’in hakikatine** ulaşmaktan mahrum kalmışlardır!

Yükselen itibarıyla **ateş** yapılı burçlar, yani **Koç, Aslan, Yay** tipi burçların oluşturduğu bünyelerde, **vehmî benlik, bireysel benlik** kuvvetlidir. Bunun atılması zordur. Bunlarda, “dediğim dedik” kuvvetlidir ve canlarının istediğini, akıllarına eseni yapmak isterler.

Su grubu olan, yani **Yengeç, Balık, Akrep** gibi burçların tesiri ile **yükselen burçları** oluşan birimlerde ise **tabiat** özellikleri yani bedene dönük istekler ağır basar. Yemeye, içmeye, sekse düşkünlük ağırlıklıdır.

Buna karşılık **toprak** karakterli **Boğa, Başak, Oğlak**

burçlarının özellikleri **yükselen burçlarında** ağır basan kişilerde de **şartlanmalar, değer yargıları** gibi hükümler ağırlıklı olarak yaşamlarına yön verir.

Hava grupları, diğerlerinde görülen birçok dezavantajlardan daha uzak olmalarına karşın, havanın seyyalyeti ve istikrarsızlığı dolayısıyla, onların da herhangi bir konuda **istikrarlı** bir şekilde yol alabilmeleri güçtür.

Hava grubundan bir kişi, her ne kadar **bedene** yani **tabiata** aşırı düşkün değilse, **şartlanmalara** aşırı bağlı ve yüksek **benlik** sahibi değilse de; buna karşılık, **istikrarlı, düzenli, disiplinli bir çalışmaya** giremediği için hedefe ulaşması güçtür.

Burada yetiştiricinin, her kişiye kendine özgü yapısal özelliklerine göre, hangi tür mücadele gerekiyorsa, onu öne geçirerek tavsiye etmesi hususu oldukça önemlidir. Çünkü her birinin öne geçirmesi ve yapması gereken çalışmalar farklıdır.

Birisi, önce **tabiatı** esas alan bir mücadele şekliyle daha kolay hedefe ulaşır. Bir diğeri, **şartlanmaları** öne alan bir çalışma şekliyle daha çabuk hedefe ulaşır. Bir diğeri ise **vehmî benliği** ortadan kaldıran **Teklik görüşünü** esas alarak hedefe daha kolay ulaşabilir.

Ancak, hangisi ele alınırsa alınsın, birinin ele alınması sonucu, o durumun hafiflemesi ile birlikte, düşünülecek ikinci bir olay vardır...

Mesela, siz **şartlanmaları kaldırmak** yolunu tutarsanız...

Şartlanmalar, birtakım toplumsal yasakları getirir.

Siz toplumsal yasakların şartlanmalarla oluştuğunu, karşınızdakine **idrak** ettirdiğiniz zaman; eğer bu kişi **tabiattan arınma** yolunda birtakım **idraklara** ulaşamamışsa, “**etraf**

ne derse desin, bana vız gelir” deyip; **bedenin tabii istekleri** doğrultusunda yemek, içki, seks, kumar ve bedenin değişik saplantıları istikametinde bir yaşama doğru kayar.

Şartlanmaları oluşturan değişik mânâlar; yeryüzünde mevcut olan bütün şartlanmaları oluşturan mânâlar, esas itibarıyla ilâhî isimlerin bileşimleri sonucunu olarak meydana çıkar.

Her birimde, kendi terkiğine uygun bir biçimde, çeşitli ilâhî isimler ağırlıklıdır. O isimlerin oluşturduğu terkip, bir mânâyı ortaya koyar. O mânâ, ağırlığı nispetinde şartlanmaları meydana getirir. Bu, **Allâh’ın “Melikiyet”** vasfının eseridir. Yani, bir diğer ifadeyle, **“Esmâ Mertebesindeki”** mânâların, yaşanılan âlemde ortaya çıkması şeklinde görülür.

“Nefs”, “Rubûbiyet” mertebesinde meydana gelmiş olduğundan; **“Rubûbiyet”**in şânında da hüküm altına girmemek yattığından, her bir birimde ortaya çıkan **“Nefs”**, bilincinin gereğini dilediği gibi yapmayı arzu eder; yaptığı işi, sonunun kendisine yarar mı zarar mı getireceğini düşünmeden yapar.

İşte bu, **“Bilincin Rubûbiyet gereğince özelliklerini ortaya koymasındandır”...**

Eğer **bilinç, “tabiat ve şartlanmalar”** yönünden gerekli kadarıyla olgunlaşamamış ve arınamamışsa, bu durum o kişinin neticede büyük azaplara, ıstıraplara düşmesine yol açar.

Sizin ona, sadece şartlanmalardan kurtulma yolunda yapacağınız bir yardım, bir çalışma, onun bu defa tabiat batağında boğulmasına yol açacaktır. “Tamam, şartlanmaları attım” diyecek; ondan sonra yemeye, içmeye, sekse, bedenin alışkanlıklarına tâbi hâle gelecek ve bilinç, beden

bataklığında boğulup, helâk olup gidecektir. Ondan sonra da, beden batağından kolay kolay çıkma imkânı yoktur.

Eğer inandığı ve itimat edip teslim olduğu güçlü bir yetiştiricisi varsa, o, olaya müdahale eder, yönlendirir ve kurtarabilirse kurtarır. Ama, böyle biri yoksa, o, yüzde yüz beden batağında boğulur gider.

Veya aksini düşünelim;

Tabiatla mücadele konusunda yola çıktı...

Tabiatı terk yolunda birtakım riyâzatlar yapıyor. Bu riyâzatlar ve bu tip çalışmalar birtakım açılımlar getiriyor ve idraklar oluşturuyor. Onda oluşan bu mânâlar bu sefer kendini değerli bir varlık, bir birim olarak görmeye düşürüyor. Yani, **“Enaniyete”** sürüklüyor...

Tasavvuftaki tâbiri ile, bu **tabiatı terk** yolunda başarılı hâlleri, enaniyete-benliğe sürükleyince, kendini yüksek mertebede bir kişi olarak **hayal ediyor**.

Veya ona **“Vahdet”** sırrını açıyorsunuz, gerçek değerleri veriyorsunuz. Bu sefer; **“Ben bu beden değilim”** diyerek **bedeni salveriyor; düşüyor bedensel arzu ve isteklerin içine!** Yani, olay sürekli böyle dönüşümlü. Her an bataklığa kayışı söz konusu oluyor...

Oysa, şu gerçeği iyi anlamak icap eder...

Okyanustaki balık için su bitmez tükenmez olarak algılanmasına rağmen, ona Dünya’yı kuşatan gerçeğin hava olduğunu kolay kolay anlatamazsınız! Dünya’yı kuşatan hava “hakikati”ni ona anlattığımız zaman, o sonunda bu gerçeği kabullense ve sudan çıkarak havada yaşamak istese de bu kesinlikle mümkün olmaz!

Dünya’yı kuşatan hava gerçeğine rağmen, o su içinde dünyaya gelmiştir ve yaşamına su şartlarına göre yön vermek zorundadır... Zaman zaman suyun

dışına sıçrayıp havayı gören, tanıyan bu istidat ve kabiliyette balıklar olmasına rağmen, onlar dahi diğer su mahlûklarına örnek olamazlar...

Balık, bedeninin doğası gereği suyun şartlarına göre kendini geliştirmek zorundadır, her ne kadar hava gerçeğini bilse dahi!

“VAHDET” hakikati, mutlak gerçek olmasına rağmen, yalnızca bilinç boyutunda yaşanır; insan, bedeni itibarıyla, yer aldığı boyutun şartlarına tâbidir!

Dolayısıyla, kişinin bütün yaşamı boyunca, bedenin istek ve arzularını kontrol edebilmesi, şartlanmaların ve şartlanmaların getirdiği değer yargılarının, bu değer yargılarının kendisinde oluşturacağı duyguların üstüne çıkabilmesi; daha sonra da bunlardan arınmış bir hâlde, varlığı oluşturan **“Nefsi Küll”**ün bilinciyle kendini tanıyıp hissetmesi gerekir.

Eğer bunu gerçekleştirebilirse; gerek **Rubûbiyet** itibarıyla, gerek **Melikiyet** itibarıyla, gerekse **Rahmâniyet** itibarıyla kendini tanımış olur...

“Rahmân, Arş’a istiva etti.” (20.Tâhâ: 5)

Âyeti artık onun için tecelli etmiş ve varlık âlemini her an seyreden; varlık âleminde tasarruf edebilen olmuştur.

Şimdi, bu hususu biraz daha genişletelim;

“Bilincin arınışı sonunda” ya da **“Nefsin tezkiyesi”** diye bilinen **Öz bilinç** noktasında yani **“Sâfiye Nefs”** boyutunda kendini tanıyabilme durumuna işaret eden bir uyarı vardır:

“Allâh ahlâkı ile ahlâklanınız!”

Bu mertebedeki bakışa **İsa** (aleyhisselâm) da şöyle işaret etmiştir:

“Sen insan gibi düşünüyorsun, Allâh gibi değil!”

“Evreni vareden Mutlak Varlığın ilmi ile algılanan-ları değerlendirmek” anlamında kullanılan bir ifade.

Şunu hatırlayalım ki; varlık âleminde ne görüyorsak, ne algılıyorsak, ne düşünüp tahayyül ediyorsak, bütün bunların hepsi de **“Allâh”** ismi ile işaret ettiğimiz yüce **Zât’ın ilmi ve kudreti ile, ilminde, Esmâ’sındaki mânâların açığa çıkması suretiyle** meydana gelmede...

Yani, **her şey, “şey”in varlığı, isteği, iradesi dışında;** evreni meydana getiren **Zât’ın, ilmi ve iradesi** istikame-tinde oluşuyor.

Bütün algılanan zıtlar aynı **Tek** kaynaktan meydana geldiğine göre, **O** Tek kaynak, bütün bu **zıtların fevkin-dedir!**

116

Esasen, kâinatta, mevcudatta **“zıt”** yoktur! Çünkü, Allâh’ta zıt yoktur! **“Zıt”** kavramı bize **göredir!**

Burada fark edilmesi gerekli olan husus şudur:

Zulmet, **Nûr**’un zıddı değil; onun açığa çıkmaması hâlinin adıdır!

Dalâlet, **hidâyetin** zıddı olarak var olmayıp; hidâyetin açığa çıkmaması hâlinin adıdır.

Varlıkta asıl, Allâh isimlerinin işaret ettiği mânâlardır... Bu isimlerin işaret ettiği mânâların ise zıtları var olmayıp, esas olarak bilinen ismin mânâsının açığa çıkmaması dolayısıyla algılanan o durum **“zıt”** diye düşünülür.

Yani isimlerin özelliklerinin algılayıcıya göre yeterli oranda açığa çıkmaması hâli, o ismin mânâsının zıddı olarak kabul edilir.

Mesela varlıkta asıl olan **Nûr**’dur.. **Nûr**’un algılayıcıya göre yeterli oranda açığa çıkmaması hâlinde, içinde bulunan durum, o birime göre **zulmet** olarak nitelendirilir.

Zıt olarak kabul edilip de, Allâh isimleri içinde yer almayan her mânâ, asâleten var olmayıp; asla göre, izafeten var kabul edilen mânâlardır. Çünkü varlıkta var olan yapılar, varlıklarını Allâh isimlerinden, yani Allâh'tan alırlar ki, Allâh zıt kavramlar içinde olmaktan münezzehtir!

Esmâ'sı yönünden;

“Allâh âlemlerin Rabbi'dir”...

Fakat;

“Allâh âlemlerden Ğaniyy'dir!”

Allâh âlemlerin hem Rabbi'dir, hem de Allâh âlemlerden Ğaniyy'dir!

Hiçbir zaman bu iki ana düsturu, prensibi unutmayacağız ve bu iki prensibe gâfil olmayacağız...

Eğer, **“Allâh âlemlerden Ğaniyy'dir”** kavramı ağır basarsa; **“Tenzih”** ağırlıklı olarak, **“âlemlerden ötede bir TANRI”** anlayışına kayma ihtimali doğar. Bundan dolayı da şirk oluşur!

Dolayısıyla;

“Âlemlerin Rabbi'dir ALLÂH” ve **“Âlemlerden Ğaniyy'dir”** istikametinde, hem tüm mânâları ve bu mânâların fiile dönüş hâllerini **Allâh'a** bağlayacağız... Hem de Allâh'ın bu mânâlarla kayıt altına girmekten münezzehe olduğunu vurgulayacağız...

Yani aynı anda, aynı şekilde geçerli olan iki gerçekten birinde saplanıp kalmayacağız!

Bu Allâh'a ait bir realite!

Ve...

Varlıkta da **O'nun** varlığı dışında bir “şey” mevcut olmadığına göre, aynı zamanda bu, senin **“Nefs”**ine ait olan bir realite!

Senin gerçekte, **“Sâfiye”** asıllı olan ve o düzeyde ol-
ması gereken **“Nefs”**inin bilinci ne zaman ki bu vasıflarla
vasıflanmaktan örtülüyor ve sen belli kayıtlar altına giri-
yorsun, işte o anda sen **vehmî, zannî benlikle** son derece
sıradan **“koza içi”** bir yaşama girdin demektir!

Bu girişin tabii sonucu olarak da, ister istemez çevresel
şartlanmalar senin üzerinde etkisini gösterecektir...

“Saf” olması gereken bilinç, kendi öz değerlerinden
örtülü olduğu zaman, çevresel şartlanmaların kaydı ve
hükmü altına girer.

Ana-baba şartlanmasından, okul şartlanmasından, bu-
lunduğu topluluğun şartlanmasından, çeşitli TV ve basın-
yayın organlarının şartlanmasından aşama aşama, sayısız
şartlanmaların içine girer.

Bu şartlanmaların içine girdiği andan itibaren de artık
bütün davranışları o şartlanmalar istikametinde kendisin-
den ortaya çıkar...

Toplum veya yakın çevresi kendisine neyi değerli ola-
rak empoze etmişse, öyle şartlandırıldığı için değerli kabul
ettiği şeyin peşinde koşar.

Yalnız, burada önemli bir hususu daha vurguluyalım;

Mesela, o kişi ateş karakterli bir burcun karakteristi-
ğine sahip ise, o özellikleri doğrultusunda o şartlanmaları
değerlendirir. Veya toprak özellikleri ağırlıklı bir burcun
karakteristiğine sahipse, şartlanmaları o toprak karakterli
vasıflara göre değerlendirir. Veya su yapılı ise onun karak-
teristiğine ve davranışlara doğru yönelir...

Şartlanmalar, kişinin isimler terkibi doğrultusunda ki-
şiyi etkiler ve onda belli değer yargılarını meydana getirir.

Şöyle düşünün bu olayı...

Siz çevreniz tarafından bir şey hakkında, **“bu**

değerlidir” diye şartlandırılmışsınız. Böyle şartlandırıldığınız sırada sizin gerçek kişiliğiniz, gerçek benliğiniz ortaya çıkmamış; henüz gelişmemiş durumdasınız. Zeki bir mahlûk hâlinde yaşıyorsunuz... Çevren de sana, **“bu değerlidir, bunu al; sana bu lazım, sen şuna lââyıksın, sen şöylesin, sen böylesin”** diyor. Sen de bu şartlanmalara tâbi bir birim olarak, onu ele geçirmek istiyorsun!

Benlik, dilediğini yapıyor!

Nasıl yapıyor?

Hangi istikamette şartlandırılırsa onu ele geçirmek için yapıyor.

Bu yüzdendir ki sen, onu ele geçirmek için mücadele veriyorsun. Bu şartlanmanın getirdiği değer yargıları ile mücadeleyi verirken, bu defa, onu elde edip edememe hâli sende duyguları meydana getiriyor.

Eğer o şeyi ele geçirirsen, bu sende sevinç dediğimiz duyguyu meydana getiriyor.

Yok, o nesneyi elde edemezsen, şartlandırıldığın o nesneyi ele geçiremezsen, bu defa sende “üzüntü” dediğimiz duygu meydana geliyor.

Ya da, şuna sahip ol, telkini doğrultusunda sen o şeye sahip oldun... Sonra da o şeyi senin elinden aldılar.

Oysa, sende bir sahiplik düşüncesi oluşmuştu daha önceden!.. Bu sahiplik düşüncene karşılık, o şey de senin elinden alındı mı? Alındı! Senin için ıstırap ve azap başladı işte!

Yani, **duygularının kökeninde senin değer yargularının yatıyor!**

Duygularını oluşturan veya körükleyen **değer yargularını meydana getiren faktör de, şartlanmaların!**

Bilincin, bu şartlanmalar denizinde bir o yandan gelen

dalgalarla öbür yana gidiyor... Bir öbür yandan gelen dalgalarla bu yana gidiyor!

Ve sen sürekli olarak; şunu elde edeyim, şunu elde etmeyeyim, şuna yaklaşayım, şunu kaçırmayayım, şunu kapayım derken, bir ömür böylece geçip gidiyor. Her şey yitiriliveriyor!

Dolayısıyla da ölüm ötesi yaşama hiçbir hazırlık yapmadan geçiriyorsun ömrünü ve burada elde edemediğin şeyi de orada elde etme imkânın olmadığı için, artık şu Dünya'daki geçici zevkler uğruna bütün ebedî hayatını yitirmiş oluyorsun!

Gitti ebedî hayat!..

Bu yüzden diyor ki O Zât, bu Dünya'da insana verilecek en büyük nimet, kişiye ölüm ötesi yaşam yolunda yardımcı olabilecek bir hayat arkadaşıdır.

Eğer kişinin eşi, ölüm ötesi yaşama inanmıyorsa, o yolda eşine yardım edecek biri değilse, o kişi zaten baştan çok büyük belâlara düşer olmuş demektir.

Yukarıda anlattıklarımız şartlanmalarla ilgili yönlerdi...

İkinci olarak tabiat ile ilgili yönlere geçelim.

Ne dedik?..

Tabiat, beden kimyasal yapısının veya biyolojik yapısının oluşturduğu dürtülerdir. Bu dürtüler bir delide de vardır, bir akıllıda da... Yani, akılla bağlantılı değildir. Vücudun kimyasının oluşturduğu birtakım özelliklerdir.

Yiyip, içeceksin; vücudun belli bir enerji girdisine ihtiyaç duyduğu için, bunları isteyecektir. Ancak bu istekler dahi esasen vücudun biyokimyası ile alâkalıdır. Zaman zaman tuzlu şeyler yemek istersin, zaman zaman tatlı şeyler yemek istersin.

Vücuttaki tuz eksikliği, sodyum potasyum eksikliği, seni bu tür şeylere iter. Vücuttaki karbonhidrat eksikliği, seni tatlıya sevk eder. Sen ona tatlı adımı veririsin. Bütün bu yediğin içtiğin şeyler, aldığın gıdalar bünyede biyoelektriğe çevrilirken, hormonal sistemle kanı ve beyini etkiler.

Bu arada da artık enerji yani bu üretimden artan enerji, seks hormonlarını etkileyerek, vücutta cinsel istekleri ve arzuları oluşturur. Bu istek ve arzular istikametinde kendisine gereken zevkleri verecek ortamı, şartları hazırlamaya çalışır.

Yani, gerek yeme içme ve gerekse bunlara kolay bir ortam sağlayacak olan uyku dediğimiz dönem, tümüyle vücudun biyokimyasının oluşturduğu bir düzendir.

Sen eğer kendini bu beden olarak kabullenirsen, bu beden olarak kabullenişinin neticesinde en iyiyi yemeyi, en iyiyi içmeyi, en iyi şekilde seks yapmayı ve bunları en çok, en güzel şekilde sürdürmeyi istersin...

Bunları her yapışının arkasından, bunu hazmeden vücudun biyokimyası daha güçlü olarak seni tekrar o isteğe hazırlar.

Dolayısıyla yemenin, içmenin ve seksin sonu gelmez, uzun bir dönem; velev ki bünyede bir hastalık olsun. Bünyede bir hastalık olacak ki bu hastalığın getirdiği araz, hızı kessin!

İşte, senin kendini bu beden olarak kabullenmenin getirdiği engellemelerden en önde geleni, senin gerçek benliğine dönük bilincini bulamaman belâsıdır.

Oysa, pasta, börek baklava gibi en güzel şeylerle karnı doyurabildiğin gibi bunun çok daha azıyla da karnını doyurup, vücudun enerjisini sağlayabilirsin. İcabında bir

soğan ekmek yiyen çoban, senin gibi on çeşit yemek yiyenden çok daha sağlıklı olabiliyor. Bunu görebiliyoruz. İllâ sağlıklı olabilmek için on çeşit yiyip, çok güzel zevklerle yaşamak gerekli değil.

İcabında hiç seks yapmadan yaşayan insanlar da var! İster kadın, ister erkek olsun, bunun yanı sıra bedendeki başka arzu ve isteklere kendini tâbi kılmadan yaşayan nice insanlar var.

Bunların hepsini terk et, demiyorum!

Demek istediğim şu;

Bunların kaydında olarak yaşama! Bunlar yaşamını yönetmesin! Ki kendini bunlardan kurtarabilesin.

Bunların herhangi birini bıraktığın veya geçici bir süre bunlardan uzaklaştığın zaman kendine hâkim olabiliyorsan; bilincinle bedenine kumanda edip, onun istek ve arzularını kontrol altına alabiliyorsan, gaye hâsıl olmuş demektir.

Ondan sonraki aşama artık kendini Evrensel değerler düzeyine yükseltmektir. Evrensel değerler düzeyine yükseltmek dediğimiz şey, **saflaşmış bilince** doğru bir yolculuktur.

Bu anlattıklarımı **öğrenmek, bilmek**, işin ders yanı, **felsefe** yanıdır. Fakat hiçbir felsefeci bunları bilmekle **saflaşmış bilince** ulaşamaz!

Çünkü **saflaşmış bilince** ulaşabilmenin yolu, bunları bilmekten değil; bu bildiklerini **bilfiil, tatbik edip yaşamaktan** geçer!

Ben bunları biliyorum diyorsun!.. Güzel... Peki bu bildiklerini tatbik edebiliyor musun?..

Belli istek ve arzuları sınırlayıp, kısıtlayıp, bu bedene hükmedip, bu bedenin tabiatına, arzularına karşı çıkabi-

liyor musun?.. Bunları kontrol altına alabiliyor musun?..

Sen, daha bir sigaradan vazgeçemiyorsan; bedeninin bir alışkanlığı olan, bedeninin biyokimyasına bağlı bir özellik olan sigara alışkanlığından vazgeçemiyorsan; senin, “ben bu yolda çalışma yapıyorum ve Nefs-i Sâfiye’ye doğru yaklaşıyorum, ulaşma çalışmaları içindeyim, tasavvuftayım”!.. deyip kendini aldatmaya hakkın var mı?

“**Var**” dersen, bil ki yalnızca kendini aldatıyorsun! Bana hiçbir zararın olmaz; ama sen kendine yazık ediyorsun!

Bu yolda hiçbir çalışma yapmıyor, mücadele etmiyorsun!.. Günün, saatlerin, zamanın, bilincinin bedene tâbi olması hâliyle tükeniyor! Oysa sen kendini, arınma çalışmaları içinde sanıyorsun!

İster **şartlanmalar** yolunda birtakım kayıtların, bağlarının olsun; ister **tabiat** özellikleri içinde birtakım bağların, alışkanlıkların, kayıtların olsun; veya **bilincinin** arınmış hâli olan, kendini bu birimsel varlık olarak hissetme ve yaşama hâlinde ol!

Her hâlükârda **bilincinin arınmış** senin için gerçekleşmemiştir!.. Böyle devam ettiği sürece de, bu arınma olmadan dünyadan geçer gidersin...

Bu yolda çeşitli badireler ve çeşitli vesveseler söz konusudur...

Mesela, bir cümle söyleyeyim:

“Şirki görmek, şirktendir ve şirktir!”..

Gerçeği itibarıyla bu cümle doğrudur!

Şirk içinde olmayan, zaten “**şirk**” diye bir olay görmez!

“**Tevhid**” gerçekleştiği anda “**şirk**” diye bir şey

◆ BİLİNCİN ARINIŞI

kalmaz. Dolayısıyla, ne şirk vardır, ne müşrik, ne de şerik!

Ama sen, “**şirk yoktur, müşrik yoktur, varlık Tek’tir**” dediğin anda, bunun neticesi olarak bu bedene dönük birtakım istek ve arzulara yönelik davranışlara girdiğin takdirde, kendini bu beden kabul etmenin getireceği birimsellik kavramı içinde boğulup gidersin.

Geçmişte, “**Bu yolda nice başlar kesilir, hiç soran olmaz!**” sözünün söylenmesinin sebebi budur.

12

“MÛLHİME” GİRDABI!

125

“Mülhime nefis” bilincinde karşılaşılan vartalar son derece önemli olduğu için, sık sık bu konu üzerinde duruyorum...

Sayırsız insan, Teklik temasının getirdiği anlayış içinde, tabiatla mücadele dediğimiz olayı terk etmek yüzünden, beden kabulüne dayanan filler içinde boğulmuştur...

Teklik anlayışı, kesinkes, yaşam boyunca tabiatla mücadele ile birlikte sürdürülecek bir olaydır!

Bu yüzdendir ki **Rasûlullâh, eriştiği dereceye rağmen, yoğun ibadete vermiş kendini!..** Tabiatla mücadele yolunda yoğun çalışmalar yapmış...

Şimdi, bilgi veya ilham yollu gelen düşünceler vehimle karışınca, iltibasa -ikileme- düşersin; senin içinde **vesvese** uyanır, dersin ki:

“Benim varlığım Hakk’ın varlığıdır! Hakk’ın varlığı dışında da bir varlık yoktur! Öyleyse, tabiat diye bir şey de yoktur... Dolayısıyla, tabiatla mücadele de bu idraktan sonra söz konusu olmaz!”

“Ben zaten Teklik görüşünün içinde olmama rağmen tabiatla mücadeleye kalktığım takdirde, kendimi bu beden kabul etmiş olurum! Ben kendimi bu beden kabul edip, onu kontrol altına almak için tabiatla mücadeleye girdiğim takdirde şirke düşmüş olurum...”!!!

Bu anlattığım olay çok hassas bir olaydır! “**Mutmainne nefis**” bilincine yaklaşmış, evlilik derecesine yaklaşmış, “**velî**” olacak kabiliyette birçok insan, buradan geri dönmüş; “**Mülhime irfanı**”yla dönmüş olduğu “**Em-mâre**” batağında boğulmuştur!

Sırf, açıklamaya çalıştığım bu ikilem yüzünden!

Evet, burada birçok doğru var; doğrulardan geliniyor buraya...

“Mâdemki benim varlığım Hakk’ın varlığıdır ve varlık da Tek’tir. Öyleyse Hakk’ın varlığı olan ben, bu beden değilim; eğer ben kendimi bu beden kabul edip, bedenim tabii arzularımı sınırlamak için mücadeleye girersem, kendimi bu beden kabul etmiş olurum.”

“Ben bu beden olmadığımı göre, bu bedenim davranışları da beni hiç ilgilendirmeyiz. İster yesin içsin, isterse seks yapsın, ne yaparsa yapsın beni hiç ilgilendirmeyiz” der, bu defa da bu bedenim istek ve arzularına yenik düşmek suretiyle neticede o **Teklik yaşamından** uzaklaşmış olursun!

Oysa ki **Teklik** konusunu en güzel şekilde açan, yayan

Muhyiddini Arabî de dâhil bu konunun bütün uzman kişileri, **tabiatla mücadeleyi** bütün yaşamları boyunca devam ettirmişlerdir...

Çünkü, bu mücadelenin olmadığı anda bilinç, farkında olmadan kendini beden kabul etmek ve sadece onun isteklerine cevap vererek gerçek mertebesinden düşmek durumuyla karşılaşır... Bilinç, beyinden gelir, dikkat edin!.. Burayı hiç unutmayın!..

Mevcut olan bilinciniz, beynin eseri, beyin faaliyetinin eseridir. Beyin ne ile meşgûl olursa, bilinç o şekilde oluşur ve gelişir.

Bu yüzdendir ki sen, **Tekliği** anlamana rağmen; ne zaman ki bedenin istek ve arzuları, içgüdüleri-dürtüleri istikametinde davranışlara girdin; o andan sonra da o beden istikametinde, bedenin çalışmalarıyla yaşam tarzı istikametinde; bir kişilik, bir düşünce, bir bilinç oluşacaktır sende. Böylece de **Vahdet bilincinden** mahrum bir hâle gelirsin.

İşte bu nokta, bu yolda ilerlemiş sayısız kişiyi yolundan alıkoymuş; tam bulma, erme noktasına gelmişken her şeyini yitirme durumuna düşürmüştür.

Öyleyse, özellikle bilincimizi, şartlanmaların getirdiği değer yargılarından korurken; **saf bilincimizin** sınırsız mânâlarını değerlendirme idrakına yükselirken, üzerinde duracağımız en önemli husus, **bedenin tabiatına, biyokimyasal özelliklerine elden geldiğince tâbi olmamaktır...**

Bu, öyle bir mücadele, öyle bir savaştır ki; bütün yaşamın boyunca devam edecektir.

İşte, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın yanındakilere;
“Biz küçük cihaddan, büyük cihada dönüyoruz.”

Cümlesi, bu mânâyâ işaret eder...

Burada da fark edilmesi gerekli olan nokta şudur... **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın yukarıdaki açıklamasında kullanılan kelime “**cihad**”dır... Bunu bildiğimiz “**harb-savaş**” diye anlamak yanlıştır. Buradaki anlamı “**mücadele**”dir... Yani, kazanmaya azmederek o konuda mücadele vermek, **cihad**dır... Bunu yapan kişiye de **mücahid** denilir. **Harb-savaş** anlamı ise arapçada “**kıtal**” kelimesiyle ifade edilir.

Nefs mücahedesi denen şey; **Nefsi** şartlanmalardan arındırma ve tabiata tâbi kılmama mücadelesidir!

Bildiğim birçok kişi, **Teklik** esaslarını öğrendikten sonra, kendilerini o Teklik şuuru içinde salıvermişlerdir...

128

Yani, kendilerine **Mehdi**'leri geldikten sonra **Deccal**'lerine tâbi olmuşlar; bedeninin istek ve arzuları doğrultusunda yaşayıp, **Teklik** dünyasında yaşadıklarını vehmetmişlerdir!

Aynen bir salyangozun, uyanıkken tâ direğin tepesine çıktıktan sonra gece uyuduğunda kayarak, direğin en altına inip, kendini hâlâ çıktığı o en yüksek noktada zannederek yaşaması gibi bir olaydır.

Eğer bu gerçekleri fark edebiliyorsak, çevremizdeki kişilerin bizi Dünya'da bırakıp gideceğimiz şeylere dönük şartlandırmalarına kapılmayarak; onların, bedensel dürtülere, bedeninin tabiatına dönük bizi yönlendirmelerine aldanmayarak; ölüm ötesi yaşama dönük veya **Öz Bilincimize** ermeye yönelik zihinsel veya bedensel çalışmalar içinde olmaya mecburuz.

Aksi takdirde, yitirilecek bu ömürden sonra elimize geçecek ikinci bir yaşam şansı mevcut değildir...

“**Kim bu dünyada âmâ** (hakikati göremeyen) **ise o, gelecek sonsuz yaşamda da âmâdır** (kördür)!..” (17. İsrâ’: 72) hükmü, asla ve asla hatırımızdan çıkmamalıdır...

Şu anda tek bir şansımız var... O da sağlıklı olarak Dünya’da bulunduğumuz bu günleri çok iyi değerlendirebilmektir!

Eğer biz bu günleri ilim istikametinde değerlendiremiyorsak; **bilincimizi** ilmin icablarına göre **arındıramıyorsak**, geliştiremiyorsak; şartlanmalara tâbi olarak yaşıyorsak; ömrümüzü tabiatımız yani bedensel dürtülerimiz istikametinde harcıyorsak; bunun getireceği manevî azap, hiçbir maddî azapla kıyaslanamayacak kadar büyük olacaktır!

Çünkü siz, **saflaşmış bilincinizin** sahip olacağı ilâhî özelliklerden mahrum kalacaksınız, bu yaptığınız hatanın neticesinde!

Allâh, bütün Esmâ’sı yani isimlerinin mânâlarıyla sizin varlığınızda, beyninizde, bilincinizde mevcut olduğu hâlde; siz, şartlanmalara ve bedeninizin tabiatına bağımlı ve onların yönettiği bir biçimde yaşadığınız için, bu özellikleri ortaya çıkarmaktan mahrum olarak bu Dünya’dan çekip gideceksiniz.

Yarın yanınızda ne anneniz ne babanız ne karınız veya kocanız ne de çocuğunuz olacak. Tek başınıza gideceğiniz önünüzdeki bu âlemde, kendi gerçek değerlerinizi ortaya çıkaramadıysanız çok büyük bir azap sizi bekliyor demektir.

“Ben şu yaşa kadar yaşayayım, ondan sonra yaparım” demek en büyük aldanıştır! Zira bir trafik kazasında, rahmetli Ayhan 44 yaşında gitti Berzah âlemine. Yanında eşi

vardı, 38 yaşında ona eşlik etti... Yanında oğlu vardı, 16 yaşında ölümü tattı!

Erdoğan genç yaşında matkapla duvarı delerken, duvardaki elektrik kablosuna isâbet ederek bir anda elektrik çarpmasıyla geçti gitti aramızdan! İşte bunlar gibi her gün gazetelerde, televizyon kanallarında sayısız kazaları görüyorsunuz...

Bunlardan biri bizim başımıza geldiği anda, bütün bunları bilerek üstelik, acaba ne yapacağız? Kim bizi kurtarabilecek? Hiç kimse!..

Bilin ki her birimiz, kafamızın içinde bir saatli bomba taşıyoruz ve saat kaçta kurulu olduğunu da bilmiyoruz! Ancak kesin gerçek şu ki, muhtemelen hiç ummadığımız bir anda bu saatli bomba patlayacak; Dünya'daki yaşamımız son bulacak!

Kimin hangi yaşta, hangi zamanda ve hangi şartlar içindeyken bu Dünya'dan ayrılacağı bilinmiyor, meçhul!..

Peki hazır mıyız bu yeni yaşam boyutuna ve şartlarına?

Elinizi vicdanınıza koyunuz ve kimsenin duymayacağı bir şekilde kendinize gerçeği itiraf ediniz...

Hazır mısınız ölüm ötesi yaşama?..

Kesinlikle bilin ki, oraya geçtikten sonra artık hiçbir şey yapamayacaksınız!

Çünkü Kurân'da birçok defa tekrar edilen; ölümü tattığın anda veya Mahşer yerinde veya Sırat köprüsünde veya Cehennemde; yani her bir safhada yaşanan gerçekleri gören kişilerin söyledikleri şu sözler, âyetlerde çok açık şekilde bize naklediliyor:

“Nihayet onlardan birine ölüm geldiğinde dedi

ki: ‘Rabbim beni (dünya yaşamına) geri döndür. Tâ ki (önemsemeyip) uygulamadığım şeylerde (iman üzere yaşamda, kuvveden fiile çıkarmadıklarım)da sonsuz geleceğime yararlı çalışmalar yapayım!’... Hayır (geri dönüş asla mümkün değil)! Öyle bir şey söyler ki geçerliliği yoktur (sistemde yeri yoktur)!..” (23. Mu’minûn: 99-100)

Ölümü tattığımız andan itibaren, yani şu beden kullanım dışı kalması anından başlayarak büyük bir pişmanlık söz konusu olacak, eğer gereken hazırlığı yapmamış isek!.. Çünkü **geriye dönüş imkânsız!**

Öyle ise kendimizi böyle bir riske atmak, ne dereceye kadar akıllı bir iş olur?

Zeki insan, gününü en güzel şekilde değerlendirmek için yaşar! Ne var ki günlük zevkler bir sonraki günde hayal olur!

Öte yandan yaşadığımız günler ebedî olan geleceğe dönük bir biçimde değerlendirildiği takdirde, bu çalışmalar başımıza gelecek olan azaptan bizi sonsuza dek korur.

13

KIYAMET ALÂMETLERİNİN BÂTINDA ZUHURU

133

“**Nefs**”in hakikatinin ne olduğunu bildikten sonra kişi, belli şartlanmalardan da kendini arındırabildiği takdirde, en büyük tehlikeyle yani **tabiat** tehlikesi ile baş başa kalır... **Tabiat** tehlikesinin içine düşmesinin sebebi, **Nefs**in hakikatini tam hakkıyla bilememesi ve ilmin neleri getirmesi konusunda yeterli bilgiye sahip olmamasıdır!

İşte bu, “**kıyamet alâmetlerinin bâtinî tecellileri**” diye anlatılan bir olayla alâkalıdır...

Rasûlullâh (aleyhisselâm)’ın açıklamalarına göre, önce **Mehdi** çıkar ve insanlara Hak ve Hakikati açıklar!..

Onun akabinde **Deccal** çıktığı zaman, solunda Cennet vardır, sağında ise Cehennem! İki kaşı arasında da “**Allâh’a karşı kâfir**” yazılıdır... **Deccal** çıktığı zaman; halk susuz kalır, aç kalır, yiyecek-içecek bir şey bulamaz. Oysa bütün yiyecek ve içecekler, zevkler **Deccal**’in

yanındadır. Kendisine iman edip, tâbi olan herkese her türlü zevki tattırır...

Ancak ne var ki, onun tattırdığı nimetlerden tadan kişi artık bir daha iflâh olmaz!.. **Deccal**, kendisine inananlara dünyada cennet hayatı yaşattırır... Oysa, o cennet hayatını yaşayanların ölüm ötesindeki geleceği cehennemdir!

Buna mukabil, kendine inanmayanlara da cehennemi yaşattırır; ki onların cehennemi ölüm ötesinde cennet hayatına dönüşür. Bu konuya ileride daha geniş bir şekilde gireceğiz...

Bu ne demektir?

Kıyamet alâmetleri, kişinin seyri sülûkta “**MÛLHİME NEFS**” **bilinci** devresinde bâtmen oluşur...

134

Önce **Mehdi**'si çıkar ve gerçeği fark ettirir; sonra da aldığı ilmin imtihanı olarak **Deccal**'i yani “**benim dışımda ayrıca bir tanrı yoktur, dolayısıyla ben dilediğimi yapar, her türlü bedensel zevklerle dilediğim gibi yaşamım bilinci**” ortaya çıkar! “**Ben, Hakk'ım**” der!

Yani, kişi **Nefsi** yönünden Rabbini bilir ve tanır. Daha doğrusu, **Rubûbiyet** mertebesinin “**Nefs**” adı altındaki zuhurunu idrak eder. Bunu müşahede ettiği zaman da **Nefs**, “**Mâdemki ben Rabbim, dilediğimi yaparım**” düşüncesine kapılır!

“**Mâdemki Hak benim! Benim dışımda bir tanrı yok, öyleyse Hak dilediğini yapar**” der; bedensel istek ve arzular doğrultusunda yaşamaya başlayıp; sigaraya başlar, içkiye başlar, zinayı mübah görür, kumar oynar ve tüm manevî değerlere boş verir!.. İşte bu, **Deccal'e tâbi olup onun yalancı cennetine girmek**, diye tanımlanır ehli kemâl tarafından tasavvufta!

Bu hâliyle **Nefs**, eğer tabiat ve şartlanmalarından tam hakkıyla arınamamışsa; kendini gerçek boyutlarıyla tanıyamamışsa; kendini bu beden olarak tanıma hâlinden arınamamışsa; diğer bir anlatım ile, **Bilinç** tam bir arınığa tâbi olmamışsa; kişinin **kendini bu beden olarak kabul etmesinin** ve **“Hak”lığı bedenine vermesinin neticesinde tamamen tabii-bedenî zevklere düşer!**

“**Mülhime**” bilincinin zirvesinden **“Emmâre”** batağına saplanarak boğulur gider!

Bu hususu **İnsan-ı Kâmil** mertebesindeki **Abdülkerîm el Ciyli**, **“İnsan-ı Kâmil”** isimli eserinde şöyle anlatır:

“Tabiatın icabı olan uygunsuz işleri bırakmak, onunla olan bağları yok edip kesmek suretiyle Nefse muhalefet etmek, Deccal’in sağına aldığı Cehennem’dir...”

Yani bir kişi, **Nefsi itibarıyla** tabiatının iktizası olan yeme içme, seks gibi hâllerden öte bir varlık olduğunu fark ederse; bilinç boyutunun gereğini yaşarsa, onun bu hâli, kendini Deccal’in cehennemine atması olur. Gerçekte ise, ebedî olarak cennet yaşamına ermesi demektir, kendini Deccal’in cehennemine atması... Böylece, bilinç boyutunda kendini bulmaya başlar!

Aksine, bilincin kendini beden olarak kabul etmesi sonucu, tabiatına uygun fiillere yönelmesi, onda nefsanî işlerin sonucu olarak zulmanî perdelerin yoğunluğunun artmasına yol açar; ki neticede o **Nefs**, Deccal durumuna girer. Yani, Allâh’a karşı **kâfir** durumuna düşer.

“**Ulûhiyet**” kavramının **gerçeğini örterek**, kendini **“Rab”** olarak görme gafletine düşer!

Ârif’in yani marifete ermiş, **Nefsinin** hakikatini bilmiş kişinin, bedeninin tabiatına esir düşmesi sonucu, doğruyu

göremez hâle gelmesi, tabiatın ağır basması ve bunun sonucunda kendisine yapılan yüce hitapları anlayamayacak hâle düşmesi; **Deccal** zamanındaki bazı kişilerin onun cennetindeki nimetlerle yaşaması gibidir...

Ârif'in, **Deccal**'in yanına katılmayıp **Nefsi** ile arkadaşlık etmek zorunda kalışı, insanların **Deccal** zamanında yiyecek ve içeceği ancak onun yanında bulmaları yüzünden aç kalmayı tercih edişleri hükmüne girer...

“Bir zaman gelecek, o zamanda Din’ini tutan, ateşten bir koru avuçlamış gibi olur.”

Buyurmuş **Rasûlullâh** insanlara... Bu, zâhirde kıyamet zamanında olacak...

Buna karşılık, aynı olayın **bâtın yorumu ise, marifet ehlinde** işin hakikatini anlayıp **idrak** ettikten sonra, hakikatin sonuçlarını bilincinde yaşayabilmesi için tabiatı ile mücadele etmesi zorunluluğunu anlatır.

O süre içinde, şayet bir kişi bilincinin gereğini yaşayabilmek için tabiatıyla mücadeleden geri kalırsa, mücahededen yaya kalırsa, nefsanî istek ve arzulara yönelirse, beden tabiatının gereği olan fiillere bağlı kalırsa işte bu, “Deccal’in verdiği almak, tutmak” olur.

Yani kişi, varlığının Hak olduğunu müşahede ederek ipin ucunu salarsa...

Zevkini, bu beden zevklerinde bulursa ve bu şekilde de yeme içme seks vs. gibi hâllerle kendini perdelese, bunun neticesi, Deccal’in verdiği almak olur...

Abdülkerîm el Ciyfî, şu cümleyi kullanıyor:

“Mübah olan yolları tutup onlara dayanmak...

(Dikkat edin! Haramı tutmak, demiyor)... Mübah olan şeyleri tutup onlara dayanmak, irfan sahibi katında haram olan şarap gibidir ve Deccal taamı sayılır..."

Mübah bilindiği üzere, yapılmasında günah ya da sevap olmayan olağan davranışlar, anlamında kullanılır.

Ârif, yani **marifet sahibi kişinin**, mübah yollara dayanması, yani bedeninin tabii gereklerine bağlı kalması, haram olan şeyleri kullanması gibidir!

"Nefse gaffet doğuran, boş ümitlere dönmek de, irfan ehli yanında Deccal'in şarabını içmektir" diyor ve yine ilave ediyor şu cümleyi...

"Makâmın gereği olan hâle ulaşmadan önce anlatılan duruma dalan bir irfan sahibi, Deccal eline düşüp artık felâh, kurtuluş ümidi kesilen kimseye benzer. Devamlılığı muhal olan dogmatik alışkanlıkları, hayal olan tablaları kendisine zevk edinmekse Deccal'in Cennetine girmektir."

Ancak bir kişi, bu hakikati **idrak** ettikten sonra, bilinç boyutunda zâtî hakikatının gereğini yaşayabilmek için zâhirde **"şeriat nûrları"** ile yürürse; muhalefetin, mücahedenin ve tabiatla mücadele olan riyâzatın içine inançlı ve güçlü bir şekilde girerse, işte bu takdirde Rahmânî nimetleri tatmış olur; her ne kadar **Deccal**'in cehennemine girmiş ise de, neticede **Allâh**'in cennetine erer!..

Demek ki, burada önemli olan gerçek şu:

İnsan, hakikatin ne olduğunu **idrak** ettikten sonra, o hakikati yaşayabilmek için tabiat ile mücadele etmek ve de **şartlanmaların getirdiği değer yargularından bilincini arındırmak** zorundadır!..

Sadece bilincini şartlanmalardan arındırırsa,

o kadarıyla da yetinirse; bu defa tabii zevklere düşme, bedeni kendisi kabullenme ve bedenî zevkler içerisinde yaşama tehlikesiyle karşı karşıya kalır ki, bu da onun şuur boyutunda kendini bulup tanınmasına kesinlikle engeldir...

Öyleyse kişi, şuur boyutunda kendini tanıyabilmek, yani Tek'lik bilincine erebilmek için...

Önce, şartlanmalardan arınmak, şartlanmaların getirdiği değer yargılarından arınmak, bu değer yargılarının oluşturduğu duygulardan arınmak ve bunlarla birlikte bedeniyle mücadele çalışmalarına yoğun ağırlık vermek zorundadır!

Aksi takdirde, maalesef “Ene'l Hak” bilinci bedene aitmiş gibi sanılacak; kişinin bedeni ile mücadele yolunda geri kalması nedeniyle de, **Tekliği** sadece bilgi olarak yaşayacak, bunun ötesindeki gerçek **Vahdet yaşamına** hiçbir zaman giremeyecektir.

İşte bu gerçeği anlayabilirsek görürüz ki, **Allâh'ın Vahdet'i beden boyutunda değil, ŞUUR boyutunda yaşanır.**

Ve bunun için de **bilincin** her türlü yanlış bilgiden **arındırılması** zorunludur!

Dileyelim ki, bize **vahdeti yaşama hâli takdir edilmiş olsun.** Bu takdirin sonucu olarak da karşımıza bu işin ehli bir zât çıksın ve yapılması gereken çalışmalar, mücadeleler, riyâzatlar bize kolaylaştırılmış olsun.

Aksi takdirde bir ömür boyu, vahdet hikâye ve lalkakasıyla günümüzü geçirir, neticede de hakikate ulaşmadan bu dünyadan çekip gidenlerden oluruz...

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hazreti **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli Elmalılı'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı

TECELLİYÂT isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965 yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **“Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla”** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi'nde çalışırken RUH ve ruh çağırmalar konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye'de konusunda ilk ve tek kitap olan **“RUH İNSAN CİN”**i yayınlamıştır.

Kurân'daki **“dumansız ateş”** ve **“gözeneklere nüfuz eden ateş”** uyarılarının **“ışınal enerjiye”** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**'ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **“İNSAN ve SİRLARI”** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**'da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **“DİN”** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen'i temeline oturtarak, Hazreti **Muhammed** (AleyhisSelâm)'ın neyi anlatmak istediğini **“OKU”** mayaya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da topluma paylaşmıştır.

İslâm Dini'ni, Kur'ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) hadisleri temelinde kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadıkdan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hazreti Muhammed'dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirlerken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedendir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **"soyadını"** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini "Ahmed Hulûsi benim" şeklinde tanıtip, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle

uğraşmamış, hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır. Bütün yaşamı, çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi "**köy**"ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hazreti **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, "**DİNADAMI**" diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü'nü** muhatap alıp O'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi

olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyla ki, Ahmed Hulûsî'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsî, çeşitli çevrelerce kendisine yakıştırılan her türlü pâyeye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!

Kimseden maddî veya siyasî, ya da manevî bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

143

Ahmed Hulûsî, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır.. Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsî** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmalarını aşağıdaki bazı

◆ BİLİNCİN ARINIŞI

internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım...

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) anlatan bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDE YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ, 2009
(Semih Serger'in sesinden "KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000

Hayırseverler tarafından basılan bu eserler,
http://www.ahmedhulusi.org/kuran_talep.php linkindeki formu dol-
duran kişilere, yalnızca nakliye ücreti karşılığında ve her adrese birer
tane olmak üzere yollanacaktır.
Arzu edenler bizzat **KİTSAN'**a giderek de bu eserleri ücretsiz olarak
elden teslim alabilirler. Bu eserlerin temin edilebileceği adresler
aşağıdaki gibidir:

KİTSAN Adres: Ticarethane Sok. Tefikkuşoğlu İşhanı No:41/3-4
Sultanahmet/İSTANBUL

Tel: 0212 513 67 69

KUR'ÂN ÇÖZÜM DAĞITIM MERKEZİ: Kuyumcukent Yan Hizmetler
Binası 1.Kat 1.Yol No: 5 Yenibosna/İSTANBUL

Tel: 0212 603 19 20

-
- ♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.
 - ♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri KİTSAN'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SİDDİK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN ÇİN, 1972
5. İNSAN VE SİRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SİRLAR, 1990
9. Gavs-ı Âzâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ, 2009
(Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)

♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri KİTSAN'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDE YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu
3. Abdulbasî Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü"

B. SON SOHBETLER

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz

C. İNSAN VE DİN SOHBETLERİ

1. Ben "Muhammed"yim
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhunu
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak
8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfûste ve Âfakta
16. "Tanrı Merkezli Din"mi?
17. İlim - İrade - Kudret

• Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

• Ahmed Hulûsî'nin yabancı dillere çevrilmiş videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

• Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSÎ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

D. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Tanrı Ulu mudur?
2. Anladığım İslâm

E. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)

1. Dostça Bir Söyleşi
2. "Tanrı" mı "Allâh" mı?
3. Allâh'ı Tanıyalım - 1
4. Allâh'ı Tanıyalım - 2
5. Sohbet
6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost'tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader
13. Kader ve Astroloji

F. KONFERANSLAR

1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Londra Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Konferansı
7. Antalya Falez Sohbeti
8. Bebek Sohbeti

-
- Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.
 - Ahmed Hulûsî'nin yabancı dillere çevirilmiş videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.
 - Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDE YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERİM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerîm Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerîm'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kurân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kurân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allah Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Süret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri KİTAN'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Hz.Muhammed'in Açıkladığı Allâh
2. İslâm
3. İslâm'ın Temel Esasları
4. Hz.Muhammed Neyi Okudu
5. Akıl ve İman
6. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

1. İnsanın Gerçeği
2. İnsan ve Ölüm Ötesi-1
3. İnsan ve Ölüm Ötesi-2
4. Okumak
5. Korunmak İçin
6. Âmentü-1
7. Âmentü-2
8. İslâm
9. Gerçekçi Düşünce
10. Akıl ve İman
11. Tekliğe Giriş
12. Tekliğin Esasları
13. Mi'râc
14. Ruh İnsan Cin Melek
15. Kadir Gecesi
16. Halifetullâh
17. Nefs Nedir?
18. Bilincin Arınışı
19. Öz'ün Seyri
20. Tek'in Takdiri
21. Üst Madde
22. Kaza ve Kader-1
23. Kaza ve Kader-2
24. Kader ve Astroloji

♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

♦ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri **KİTSAN'** dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSÎ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (15 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhu
4. "B" Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilittlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi "Oku"du
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim - İrade - Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekat
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl - İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

-
- ◆ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.
 - ◆ Ahmed Hulûsî'nin yabancı dillere çevirilmiş videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.
 - ◆ Ahmed Hulûsî'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVİRİLMİŞ KİTAPLARI

1. TEK'İN SEYRİ
İngilizce (Yeni)
2. EVRENSEL SIRLAR
İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca
3. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça
4. İSLÂM
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça
5. SİSTEMİN SESLENİŞİ
Almanca, Fransızca
6. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
Almanca, Fransızca
7. YAŞAMIN GERÇEĞİ
İngilizce, Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça
8. DOST'TAN DOSTA
Fransızca
9. MESAJLAR
Fransızca
10. TECELLİYÂT
İngilizce
11. RUH İNSAN ÇİNİ
İngilizce
12. DUA VE ZİKİR
Almanca, Azerice
13. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
Azerice
14. KENDİNİ TANI
İngilizce

♦ Ahmed Hulûsî'nin eserlerinde yer alan kavramlar, Av.Asuman Bayrakçı tarafından hazırlanan "**Ahmed Hulûsî'de KAVRAMLAR (A'dan-Z'ye)**" isimli kitaplarda toplanmıştır. Dileyenler www.allahsistemi.org veya KİTAN'dan bu eserleri temin edebilirler.

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. *Kur'ân Çözümü*
2. *Dua ve Zikir*
3. *Esmâ ül Hüsnâ*
4. *Dost'tan Dosta*

B. IPAD UYGULAMALARI

1. *Kur'ân Çözümü*
2. *Dua ve Zikir*
3. *Esmâ ül Hüsnâ*

C. PODCAST UYGULAMALARI

1. *Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe*
2. *Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça*
3. *Ahmed Hulusi – Son Sohbetler*
4. *Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri*
5. *Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri*
6. *Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997*
7. *Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993*
8. *Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992*
9. *Ahmed Hulusi – Konferanslar*
10. *Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005*
11. *Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk*

♦ Ahmed Hulûsi'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları
www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.

